

MAPPE D2b

FAGPOLITIK :

REGNBUEEN OG AUTONOME

PAPIRER FOR 1993

BZ: STØTTEERKLÆRINGER / DOKUMENTER 1989

REFERAT FRA ANTI-FASCISTISK TRÆF / SEP 1992
EURO-FLAGSANG / VALGET 92

BOYKOTTEN AF AUTONOME REVOLUTIONÆRE / 1989 - JAN 1993

LOKALE TEKSTER: INDLEDNING TIL FORUM KRITISK PSYKOLOGI NR.8, 1993

BENJAMIN SCHOU

PRESSEMEDDELELSE: ANARKIST-TRÆF / MAJ 93
GØR AFMAGT TIL MODMAGT / PERSPEKTIV-REFERAT JUNI 93

ERLING OLSEN/ INTERVIEW POLITIKEN AUGUST 93
MARC RUDIN PROJEKTET OG DEN RØDE TRÅD / AUGUST 93

HEJ DIG!: EN BLOK FRA FORÅR OG SOMMER 1993:

REFERAT FRA GRUPPER IFM MØDET I FOLKETS HUS
SLAMM NR.62-64
OPLÆG RGB TIL SEM; OG KONKRET SAG OM VOLDTÆGT OG MISHANDLING

STOP MANIPULATIONEN: MØDEINDKALDELSE FEB 93
STOP MANIPULATIONEN: OM NEDRIGHEDER MOD MENNESKER / RGB

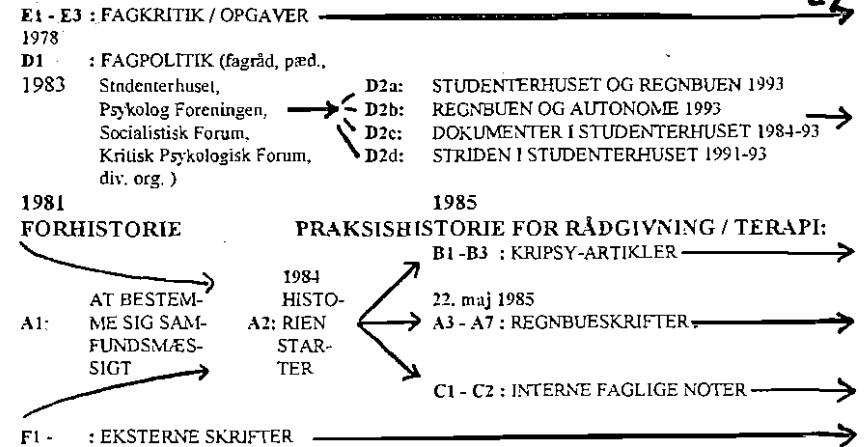
OM ORGANISERING: EN VENSTREFLØJ AF ASSOCIEREDE PRODUCENTER / RGB
EKSEMPEL PÅ REFERAT FRA ANTI-EF-DAGENE
PROGRAM FOR ANTI-EF-DAGENE
INDKALDELSE TIL ANTI-EF-DAGENE I FOLKETS HUS
DEN RÅDE TRÅD NR. 25: OM NEDSKYDNINGEN AF DEMONSTRANTER 18.MAJ 93
OM KVINDER PÅ SCT. HANS AFTEN
DISKUSSIONSOPLÆG TIL EF-TOPMØDET JUNI 93 / REV.FEM.
SLAMM NR. 66: ET PAR ORD FRA RGB

REFERAT OM AUTO-MØDE I SH / 8. JULI 93
TIL MØDET I SH / 19. JULI 93
OPLÆG TIL MØDET 29. JULI 1993 I STUDENTERHUSET

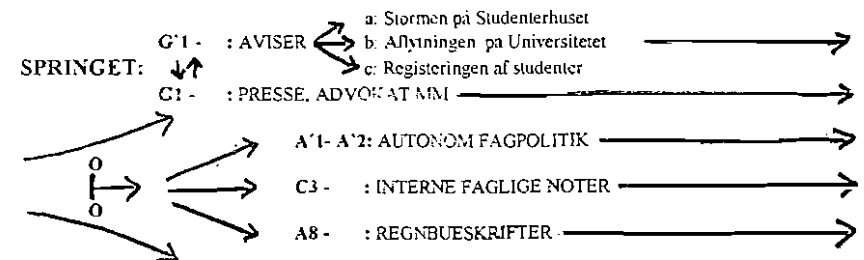
BIBLIOTEKSNØGLE PR. MAJ 1994

HER!

REGNBUEEN: MAJ 1981 - 20. OKTOBER 1993.

KRITISKE PSYKOLOGER: 20. OKTOBER 1993

Oplæg til mødet d. 29.7.93 i Studenterhuset.

1

Vi havde sat os på at lave et oplæg om modmagt til dette møde. Men samtidigt kunne vi ikke ignorere hvordan det sidste møde forløb.

På det møde var det meningen, at vi skulle tale om, hvorledes vi fremtidigt organiserer os. Det viste sig dog umuligt at komme i gang med denne snak, da der var en konflikt mellem to grupper, der stillede sig i vejen. Og ydermere viste det sig, at det ikke var muligt at tage hul på den konflikt. Så vi endte med at snakke om, hvordan vi skulle snakke ... og kom ikke særligt langt. Der var således to problemer - hvordan vi organiserer os og den konkrete konflikt - der begge gensidigt forhindrede at vi kunne komme videre. For hvad skal vi overhovedet organisere os om?

Med dette oplæg vil vi forsøge at komme videre med denne hårknode, og dette særligt ved at se nærmere på, hvordan de to problemstillinger hænger sammen. Det vil vi gøre gennem den vinkel, at den konkrete konflikt - og de andre konflikter, der er og har været i miljøet - også er udtryk for nogle politiske, organisatoriske og kooperative problemer og opgaver, som det ikke har været muligt at arbejde ordentligt med hidtil. Når vi udvikler vores modmagts-organisering, må vi altså gøre det på en måde, der sikrer at konflikter så vidt muligt ikke kommer istand på en så tilspidset måde. Det er simpelthen ikke længere politisk udviklingsdygtigt at strukturere os ud af problemerne - dele rummet op mellem os, sætte grænser på forhånd osv. - der er ikke bare oceaner af samfundsmæssige rum, som vi kan boltre os i, og udvikle vores arbejdsområder igennem. Kapitalens krise med slagtingen af snart sagt enhver menneskelig udviklingsmulighed nødvendiggør at vi finder sammen som politisk kraft, og det er selvfølgelig også når vi konkret forsøger at handle på denne nødvendighed, at fastkørte konflikter, som ingen tidligere har kunnet finde indholdsmæssige løsninger på, stiller sig som de første forhindringer. Vi står med en politisk-personlig udviklingsopgave som nødvendiggør reelle forandringer i og af de mellemmenneskelige relationer, som er den konkrete basis for vores politiske arbejde - og dette vel at mærke som et fælles anliggende for alle.

Opgaven at finde politik-former, der muliggør at alles erkendelse og praktiske handleevne udvikles, gælder både internt i miljøet, f.x. grupper og enkeltpersoner imellem, men også i forholdet mellem miljøet og samfundet omkring os.

For at spore os ind på snakken om udvikling af modmagt har vi udvalgt nogle citater fra Gruppe I* og IIP perspektivreferat fra søndagsdiskussionerne i Folkets Hus under aktionsdagene mod EF-Topmødet. De omhandler nogle af de hidtidige begrænsninger for det, at gøre afmagt til modmagt. Dels dem som handler om nogle af de splittende faktorer/konflikter i miljøet, og dels dem som handler om forholdet udadtil. Arbejdet med de politiske opgaver udadtil er ikke uafhængigt af de interne problemer/konflikter, og kan ikke ses som noget afgrænset. En selvfølge, som man indvender. Ja, men det synes alligevel som om, vi har en tendens til at skiftevis at fokusere på det interne og så på det eksterne. Vi må blive istand til at arbejde med disse forhold sideløbende; vi må lære at gå på to ben. Vi må i praksis analysere os frem til nøjagtigt hvordan og på hvilke måder de herskende magtforhold og undertrykkelsen, som vi vil bekæmpe, slår ned imellem os og stiller os afmægtige overfor at finde fælles løsninger i praksis. Vi véd godt teoretisk at det forholder sig sådan, men det er nødvendigt at vi også i de små dagligdags begivenheder får øje på det og stopper op på det - fælles. Magten hviler på afmagten. Vi må isolere det, der isolerer os fra hinanden. Modmagten kan kun udvikles som et reelt alternativ til det bestående. Modmagten må være den virkelige bevægelse, der ophæver betingelserne for magten mellem mennesker.

Først et udpluk fra diskussionen i gruppe III, som sætter fokus på det interne:

"Miljøet er splittet. Vi ville stå meget stærkere, hvis vi organiserede os. Som det er nu, er det også for tilfældigt hvilke problemstillinger, der rejses af nye i miljøet, som også diskuteres, hvilket blev karakteriseret ved, at vores politik er meget personbunden. Fremfor at diskutere synspunkter ud fra en sag,

2

man har sat hinanden stævne om at udvikle, så tages der primært imod synspunkter (til debat) fra personer, som man i forvejen tror eller mener at have eller kunne have noget sammen med; - Og dette er vel også grunden til at personligt fridder - uformidlet og udelig anti/sym-pati - fra tid til anden får så stor negativ betydning, idet politik, forstået som den samfundsmæssige retning man sætter på samværet med den menneskelige anden, så reduceres til en privat affære, fremfor som et kollektivt anliggende om forandring af de betingelser, der undertrykker og splitter mellemmenneskelige sammenhænge. Når politik er meget personbunden betyder det også, at politikken kan svinge med de fremmødte personer, og at private konflikter kan få store politiske konsekvenser - og det er vel ikke helt nok til et langsigtet, målrettet og strategisk opgør med det nuværende system!

Det skal tilføjes, at den personbundne politikform også synes at have en gruppebunden. Der blev nemlig rettet en kritik mod gamle i miljøet - fra de gamle selv - for tit at føre sidste interne diskussion videre på møder, hvor nye deltager ("Nu man alligevel er sammen, så....."), fremfor nærmere med nye at diskutere de problemer/sager, man fælles er mødtes om." (Gruppe III side 2, pkt.7).

Så nogle strofer fra gruppe I, som peger på problemer og opgaver i arbejdet udadtil:

"At være en modmagt betyder selvfølgelig at man har et vist greb i befolkningen, at man politisk spiller en rolle i samfundet. Den isolation vi befinder os i, er vores egen skyld, fordi vi er for dårlige til at komme i kontakt med grupper i samfundet, fx de arbejdsløse".

"Vi har erfaringer, overskud og vilje, men hvad vil vi henvende os til folk med. Vi må orientere os imod hvad folk opfatter som problemer, og have kontinuitet i vores arbejde".

"Vi må hele tiden udvikle diskussionen for ikke at sidde fast i gamle dogmer og erfaringer om hvordan tingene skal gøres. Vi må være åbne overfor nye idéer, gøre nye erfaringer".

Hvis vi skal blive istand til at løse den politiske opgave udadtil, er det nødvendigt, at vi finder nye måder at udvikle og løse de interne konflikter. Vi må fastholde at de netop ikke bare kan reduceres til noget "personligt", fordi det omstridte saglige netop forsvinder på den måde, til fordel for at man tilskriver hinanden forskellige indre egenskaber. Samtidigt må vi også fastholde at de heller ikke bare kan reduceres til noget "politisk", fordi derved forsvinder nemlig det kritisable i de sociale mellemmenneskelige relationer, til fordel for teoretiske abstraktioner. Måske kan man sige, at den gåde vi skal løse er at finde ud af hvordan det personlige og det politiske hænger sammen - ikke bare at det gør det. Og noget af det, der ihvertfald konkret skal til er, at vi lærer at tænke med på de problemstillinger og opgaver som "andre" i sammenhængen beskæftiger sig med, således at vi i fælleskab kan bestemme problemerne på en sådan måde, at de i praksis bliver overvindelige. For selvom nogen særligt arbejder med nogle områder af livet, er det ikke ensbetydende med at netop dette område så også skal være deres ansvar alene. Kampen for den feministiske befrielse af mennesket er et sådant eksempel på, at en lille gruppe mennesker i praksis meget kommer til at stå alene med en opgave, som er nødvendig og i alles interesse. Her over for er den praktiske bevidsthed - den kollektive handleevne - på det anti-fascistiske område udviklet mere i retning af fælleshandling.

At tænke med hinanden i en organiseret arbejdsdeling er en forudsætning for at kunne handle sammen på længere sigt, og det på en sådan måde at vores allesammens liv medudvikles i den politiske praksis.

Nu er dette imidlertid ikke bare noget man simpelt kan beslutte sig for at gøre. Problemerne er reelle, både de interne og dem udadtil. Vi er ikke hævet over den samfundsmæssige produktion af afmagt. Men vi kan måske blive istand til at trænge afmagten tilbage og ud af vores sammenhænge. Det kræver at vi kigger nærmere på hvordan afmagts-processer kan komme til at køre ubegrebne imellem os, og hvordan vi konkret kan vende sådanne processer på solidarisk grundlag. Til en start kan vi måske definere afmagt som fravær af udvikling, netop når dette er nødvendigt. Nødvendigt på en sådan måde, at "det gamle" er utilstrækkeligt, samtidigt med at "det nye" endnu ikke er indenfor rækkevidde. Hvad skal der så til for at en udviklingsproces kan komme igang? Tilstedeværelsen af Rum, Ressourcer og

Interesser er tre grundlæggende forudsætninger og væsenskendetegn ved menneskelig udvikling. Menneskelig udvikling forstået som fælles produktion af den fælles fremtid under fravær af magt, undertrykkelse og afmagt. Historisk har nogle få tilranet sig kontrollen over de fælles livsbetingelser - de herskende. Som konsekvens heraf er vores samfundsmæssige eksistens underlagt betingelser, hvor manglende rum, uforenelige interesser og utilstrækkelige ressourcer er udgangspunkt for vores udvikling. I stedet for at slå om rummet, må vi i fællesskab erobre det, igennem stadig udvidelse af den fælles rådighed over de relevante livsbetingelser. Man kan også sige, at vi må kæmpe de rigtige kampe, bevæge de væsentlige modsigelser, som vores liv er underlagt, i retning af deres ophævelse. Disse modsigelser stiller sig konkret i vores liv som konfliktende eller omstridte interessestandpunkter. At bevæge modsigelser er derfor ikke at forsøge at eliminere den ene eller den anden pol - kampen om rummet - men derimod at undersøge hvilke dele af den menneskelige eksistens, som historisk er kommet i splid med sig selv, for kun på den måde bliver det muligt at overvinde splittelsen. At tænke det, som nu er utænkeligt - den konkrete utopi - der hvor fremtiden ikke bare er en simpel forlængelse af nutiden. At kæmpe de rigtige kampe er direkte ressource-frisættende.

Afmagt må altså begribes som grundet i reelle materielle livsbetingelser, i begrænsningerne og de manglende udviklingsmuligheder - og ikke bare reduceres til den måde afmægtigheden føles på. Ikke at følelsen af afmagt ikke er reel, det bliver bare umuligt at forandre på den, hvis man glemmer at følelser er vurderinger af omverdensforhold, og at det er disse forhold som igennem fælles modmagt må forandres, hvis afmagtens samfundsmæssige betingelser skal overvindes. Glemmes dette, kan man komme til at forsøge at "slippe af med afmagten" ved at "gå den videre", og en sådan proces er en magt-proces. Det er den manglende fælles kontrol over de fælles livsbetingelser, som kommer til udtryk i kampen om det "mangelfulde udviklingsrum", som en magt-afmagts proces. Men det manglende udviklingsrum er et udtryk for historisk udviklede styrkeforhold mellem de herskende og de beherskede, og at bryde afmagts-processer forandrer dette styrkeforhold. Dette styrkeforhold er ikke bare et ydre forhold mellem os og "de andre", men er ligesåvel eksisterende som vores egen "væren i splid med os selv", både mellem og i grupper og mellem og i enkeltpersoner. Det kan også siges sådan, at det gælder om at tilbageerobre det samfundsmæssige rum for udvikling af en fælles fremtid - også når det gælder små dagligdags forhold. Holdes dette ikke som handleperspektiv - konkret som bevægelse af modsigelser - er der konkurrencen mellem mennesker tilbage. Mennesker bliver hinandens instrumenter til gennemførelse af krav på det rum, der er for lidt af. Når der er for lidt rum, og dette ikke bliver set som problemet, bliver de forskellige interesser nødvendigvis konkurrerende og uforenelige! Og så kører det derudaf: Fjendskab, infight, social marginalisering osv, og alle ressourcer opbruges/tages i denne gensidige opslidningsproces. Resultatet er at alle ressourcer er utilstrækkelige til at forandre, eller bare holde sammen på noget som helst. Man smelter ned i sig selv - og tabuering af konflikter bliver det eneste handlesvar, man kan få øje på. Konkret som udgrænsning af hinanden - isolation: Og kampen om rummet kan så starte forfra på et nyt niveau.

Vi kan, ved at komme til klarhed over sådanne processers indre logik, gribe forandrende ind i den "onde cirkel". Det er ikke et spørgsmål om at ta sig sammen eller hive sig selv op ved håret, men at alle tager et medansvar for at trænge afmagten tilbage. Den proces, der er beskrevet ovenfor kunne man kalde en udviklingsproces. Hvordan ser udviklingsprocessen så ud? Det er jo et ganske overvældende spørgsmål, men det er muligt at komme med nogle ledetråde for de konkrete udviklingsopgaver i en sådan proces. Ikke at alt dermed er den rene revolutionære lyksalighed, men det er måske et sted at starte.

Hvis vi fastholder at kampen gælder erobring af rummet for menneskelig udvikling og solidaritet - som nu er besat af magten, med afmagt til følge - så ser det ud som om modmagtsbestræbelsen hér forener de to snakke, der faldt fra hinanden ved sidste møde. Det som i dette papir er forsøgt fastholdt som det interne og det eksterne. Hvordan vi så konkret går videre, må være noget vi finder ud af i fællesskab. Hér skal blot skitseres hvordan man kan formulere nogle nødvendige udviklingsopgaver. Det er som sagt ikke en løsning, men et forslag til hvordan vi kunne gribe det an.

Denne model er sikkert ikke fuldstændig, der kan mangle vigtige aspekter, men vi håber den kan bruges til at få greb om tingene. Selvfølgelig kan man aldrig forsimple indviklede forhold og tro at en model kan rumme alt, men de udviklingsopgaver der er skitseret til højre må kunne danne basis for en videre snak om modmagt og overvindelse af konflikter.

Konfliktformer med magt-afmagt som basis:

Modmagtens udviklingsopgaver:

Manglende rum: ----->
konkurrence, instrumentalisering,
individuel afmagt.

Fælles erobring:

kæmpe de rigtige kampe, subjektrelationer,
kollektiv kontrol over relevante livsbetingelser,
fælles varetagelse af hinandens udvikling,
afdækning af de objektive forhindringer.

Dialog med andre grupper

Uforenelige interesser: ----->
gruppemæssig fjendskab, infight,
kamp, social marginalisering.

Gruppemæssig afklaring:

afklaring af fælles interesser, formulering af
fælles mål, kvalificering af handlemuligheder og
ressourcer, omsorg for hinandens liv og
arbejdskraft.

Utilstrækkelige ressourcer: ----->
nedsmeltning, udgrænsning,
tabuering, isolation.

Individuel udholdenhed/ståen igennem:

blive i frustrationen, holde det langsigtede mål -
fælles erobring - for øje, og i det perspektiv at
drage omsorg for reproduktionen af egen
arbejdskraft, holde ud.....!!

- et månedligt fællesmøde: ressource, plus konflikter,
der gør at vi ikke kan
være helt organiseret. ~~etc~~
Ej: en best. fast hold
anset for hinanden.

Spj om

struktur kan ha behov.

↓
: ikke ville
samarb.

qua usikkerheden
i lang tid ->

Omhandler: hvordan arbejdsrelationer
hvordan samarbejde

MODTILGANGSORGANISERING - til mødet i Studenterhuset d. 19. juli.

Fra søndagsdiskussionen i folkets Hus:

Den generelle målsætning er at blive en bevidst politisk faktor - med større gennemslagskraft end i dag. Dette kræver, at vi planlægger mere langsigtet, arbejder og samarbejder bredere og blander os mere i den offentlige debat.

Indadtil kræver dette, at løbende diskussioner og informationer gøres fælles, samt at dette sker i en gennemskuelig form - også for nye. Dette indebærer bl.a. udviklingen af en mere præcis militans som element i en bredere kultur, både på en måde, hvor vi er bevidste om, hvilken betydning vores handlinger får bredere og sådan, at det for os selv - og nye - giver mulighed for en sammenhængende og politisk dagligdag.

Idéer til diskussionen om og i dette forum:

Lad dette forum være udgangspunktet for at tage fat på disse opgaver. Og her er det vigtigt, at vi sørger for ikke at ødelægge de nuværende arbejdssammenhænge, men muliggør at disse kan arbejde sammen og skabe nye grupper og konkrete projekter i den grad vi ser mulighed og nødvendighed herfor.

Udgangspunktet for det videre arbejde i forum'et må være en afklaring af den nuværende situation (kapitalismens nuværende stade og magtforholdene herom, venstrefløjens position og situation, den autonome politiske undergrunds hidtidige historie og nuværende situation), hvorfor debatter herom må stå på programmet de næste gange - hvis ikke noget akut dukker op.

Forum'et kommer således til i første omgang at have en slags overgangsfunktion. Ud fra debatterne må forum'ets fremtid afgøres og udvikles. Særligt må det afklares hvor vidt forum'et skal have karakter af beslutnings- og arrangørforum - eller "blot" varetage debat og information. En mulighed er her, at de opgaver, der er fælles for hele miljøet, og ikke naturligt falder under en enkelt gruppes genstandsområde, kan arrangeres i fællesskab, mens de opgaver, de enkelte grupper udfører/arrangerer kan gøres til genstand for kritik og evaluering i fællesskab.

I diskussionen af denne mulige vej frem, er det nødvendigt også at vurdere farene herved.

- Forum'et kan udvikle sig til at blive et "mystisk magtcentrum" indenfor miljøet, nok særligt set fra randen af miljøet;
- Forum'et kan medføre en legaliseringsretning, - bl.a. ved kompromiser og for megen fiksering på "offentligheden" - der ender med at gøre os ligeså tamme som den parlamentariske venstrefløj;
- Forum'et kan præges af pseudodemokrati i den grad reelle beslutninger tages af sammenhænge udenom forum'et - for bagefter at tromles igennem i forum'et. Dette kan f.eks. ske ud fra betragtninger om forum'ets manglende sikkerhed, uden at dette gøres til et fælles problem.

Vores oplæg til mødet er således, at den ovenfor skitserede udviklingsretning - og problemerne forbundet hermed - diskuteres. Vores håb er, at vi allerede denne aften kan blive enige om denne - eller en anden - retning, således at vi ikke taler os trøtte i denne diskussion om organisering, men går videre med debat om konkret emner eller med praktisk handling.

Formsmæssigt forestiller vi os bl.a. diskussion i grupper, hvorfra der tages referater.

IDEN D.20/6, HVOR DER I FORBİNDELSE MED ANTI-TOPMØDEMobiliseringen, BLEV
FØLOT ET STORT MØDE OM MODMAGT OG VIDERE PERSPEKTIVER (BL.A.) HAR VÆRET
FLERE MØDER FOR AT FØLGE OP PÅ SNAKKEN. DESVÆRRE ER REFERATERNE FRA TID-
LIGERE MØDER IKKE NÅET FREM TIL SLAMM, MEN DET VIL DE SÅ I FREMTIDEN.
ALLE ER VELKOMNE TIL AT KOMME OG GIVE DERES BIDRAG TIL DISKUSSIONEN!

Referat af møde i Studenterhuset torsdag den 8. juli.

Overskud.

På sidste møde blev der nedsat en gruppe, som skulle komme med forslag til hvad vi kunne bruge de ca. 8000 kr der var i overskud efter anti - topmøde mobiliseringen til:

Gruppen kom med tre forslag, to af dem skal ses som generelle retningslinier til benyttelse af pengene, det tredje er et konkret forslag.

1. Pengene skal bruges til arrangementer, idet de gives som lån der, såvidt det er muligt, tilbagebetales.
2. De kan også bruges til betaling af udgifter, som vi ikke nødvendigvis får ind igen, f.eks i forbindelse med demonstrationer.
3. Der bliver givet 2000 kr i støtte til Marc Rudin. Enkelte var usikre på om dette ville være rigtigt, på baggrund af problemerne med støtteerklæringerne i demonstrationen lørdag den 22. maj. Vi blev dog enige om at de to ting intet har ned hinanden at gøre, idet vi som forum forberedte aktiviteterne i Folkets Hus, gennemførte dem, og derfor også må have råderet over overskuddet.

Det blev desuden vedtaget at give 2000 kr. til cafeen i Blågårdsgade der mangler penge til materialer. Pengene gives som lån, men tilbagebetales kun hvis venskuddet efter festen på lørdag er tilstrækkeligt.

"Fonden" kaldes iøvrigt for *Papkassen*.

Demonstration i Wiesbaden.

Efter likvideringen af RAF-manden Wolfgang Grahms bliver der afholdt en demonstration i Wiesbaden. Vi blev enige om at sende en støtteerklæring.

Hvordan skal dette forum fungere.

Alle var enige om at det var nødvendigt med et samlende forum, der kunne opsættes med at fungere. Men vi var ikke enige om hvilket koncept og hvilken form forumet skulle have. Skulle det være et forum for alle interesserede, eller skulle det først og fremmest være for de organiserede grupper. Hvilken rolle skulle de organiserede grupper spille? Det blev sagt at folk først og fremmest skulle repræsentere sig selv, idet det ofte, hvor der er organiserede grupper sammen med andre, bliver disse grupper der sætter dagsordenen. På den anden side blev det sagt at folk selvfølgelig diskuterer de samme ting i deres grupper, og at dette nødvendigvis måtte påvirke diskussionen. - Men at være organiseret i forvejen må aldrig blive en hammer til at slå andre oven i hovedet med, det må aldrig blive et argument i sig selv.

Diskussionen kom meget til at handle om en konflikt mellem to grupper, som har arbejdet sammen. Hvordan skal den konflikt håndteres i dette forum, og er det til at forsøge at løse den slags konflikter her. Vi endte med på at det først og fremmest er betydende for hvordan dette forum kommer til at

ud fra dette.

Form og indhold.

Vi var enige om at det primære formål med møderne havde været, og for fremtiden måtte være, at udvikle en diskussion, der bragte os nærmere begrebet modmagt. Der var mange forslag fremme. - En mente at det kunne være spændende at læse de gamle "klassikere", og bruge dem på den konkrete virkelighed idag. I forlængelse af dette mente en anden, at det der først og fremmest er brug for er en analyse af de samfundsmæssige forhold som de ser ud idag, for overhovedet at kunne opbygge en modmagt.

På baggrund af den 18. maj og begivenhederne derefter mente andre at det var vigtigt at forstå hvad der egentlig skete, både den samfundsmæssige reaktion generelt, og de efterfølgende repressive og kriminaliserende tiltag.

Andre igen så det som uoverskueligt at kaste sig ud i teoretiske diskussioner, og at man skulle holde diskussionen på et mere "jordbundet" grundlag, f.eks tage fat idet ting der blev diskuteret i Folkets hus og udvikle diskussionen derfra.

Omkring formen blev vi enige om at møder hver 10. eller 14. dag var rimeligt. Vi skal forsøge med flere gruppediskussioner, som vi jo har gode erfaringer med efter anti - topmøde mobiliseringen. Desuden blev der kastet en ide på bordet om nogle længere seminarer, hvor vi virkelig kunne gå i dybden med nogle ting.

Vi blev desuden enige om at det er vigtigt at der til hvert møde er nogen der forbereder og strukturerer diskussion, ligesom den samme gruppe må tage sig af referat og distribution af dette.

De to næste møder bliver i Studenterhuset, henholdsvis den 19. og den 29. juli, begge dage kl. 19.00.

 Nørrebro 12/7 1993

Til Slamm

Det var en sjov smag jeg fik i munden da jeg læste revolutionære feministers indlæg i slamm nr 67 jeg bed mest mærke i det sidste angående kvinderoller i vores miljø der blev blandt andet skrevet noget hen i retning af at kvinderne lavede maden i unger'n og drengene slæbte øl! Det er noget af det værste pis jeg længe har læst en kolossal LØGN det er hvad det er! Det er meget lang tid siden at jeg har set en pige i unger'ns køkken til gengæld ser jeg dem tit stå i bar! hvilket betyder (for dem der ikke sku' vide det) at de også har med øl at gøre!

For et klasse frit samfund.
Fortsat kamp mod ulighed.
fortsat kamp mod unionen.

RØDFRONT! hilsen en
Revolutionær aktivist!

til Revolutionere Feminister

Jeg har læst Jeres Indlæg i Slamm D. 26/5 93. Helt ærligt. Ja, lige en tårn om vorherres puljurt. Tak. Næste gang, vi holder fesy i Unge, så laver fyrene mad og så slæber læs anlægget. Booking og øl det andet shit. tak så går i herfra glade og mette - eller hvad?

Kærlig Hilsent
sømand

Jeg ved godt i kan gennemhulle det her, talt, men ikke destomindre ku det være sjov at prøve.!

30. juli 1993

KÆRE DIG!

Hermed lidt information fra den "autonome politiske undergrund". Materialet er samlet mhp at give et indblik i de diskussioner, der føres - det er arbejdet for socialismen, for frihed og menneskeværd - samt til at dementere det udbredte presseskabte billede af en gruppe "hætteklædte voldspsykopater" - for i den grad der er sådanne deltagere, så er de fra og skabt af det borgerlige samfund - som dettes reneste udtryk - hvorfor de heller intet har ned de autonome at gøre.

K.

- 1 - Slamm nr. 66, s.1-2
- 2 - Om kvinder på Sct.Hans aften, s.3-4
- 3 - Den røde Tråd nr.25: Om nedskydningen af demonstranter den 18.maj, s.5-7
- 4 - Indkaldelse til Anti-EF-dage i Folkets Hus, s.8-9
- 5 - Program for Anti-EF-dagene, s.10-11
- 6 - Eksempel på referat fra Anti-EF-dagene, s.12-16
- 7 - Om organisering: en venstrefløj af associerede producenter / Regnbuen, s.17
- 8 - Stop manipulation: om nedrigheder mod mennesker, s.18-19
- 9 - Diverse plus en konkret sag om voldtægt og mishandling, s.20-21
- 10 - Slamm nr.64-62, s.22-34

STORMØDE ONSDAG D.30/6 KL.19.00 I UNGDOMSHUSET

ARBEJDSDAGE I KAFAX, BLÅGÅRDSGADE 12, TIRSDAG OG ONSDAG FRA KL.10.00

Effekt

Bliv rig på Roskilde - sælg aviser

Vi har besluttet os for at udskyde det næste nummer af Effekt lidt endnu, da vi skal have solgt nogle flere af nr. 2. På Roskilde bliver aviserne distribueret fra Latinamerika Teltet (restaurant), spørg efter My eller Klaus. De koster stadig 15 kr. og du tjener en femmer. Til salg i København skal du stadig henvende i Usmalka, eller i Medierummet 31 83 67 11 - Ungdomshuset.

Deadline nr. 3 er tirsdag d. 6 juli. - straight kl. 16.00.
Avisen udkommer d. 15. juli.

God sommer Avisen

SLAMM HAR AF EN ELLER ANDEN GRUND MODTAGET:

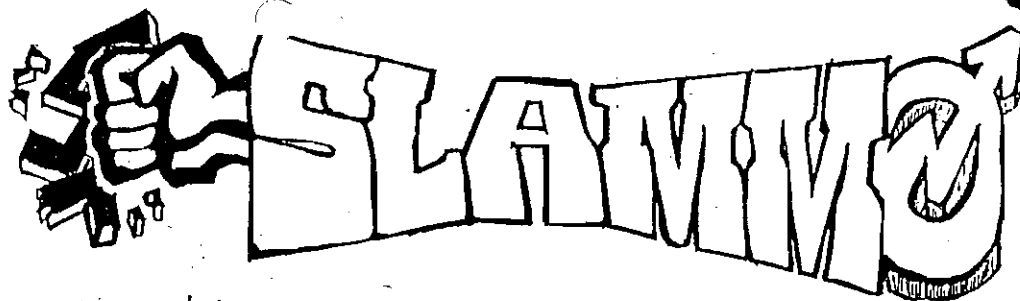
Beskidt by *SMÅBØRGERNE SNIK-SNAK*

Ved et nyligt besøg i Cremona hørte jeg følgende af en lokal mand: »Sidste efterår var jeg i København, mit første besøg hos Dem. Hvilken skrækelig snusset by! Vist er det en interessant by, men det forfærdelige svineri af graffiti overalt var chokerende. Se Dem omkring i Cremona, De ser ikke en eneste bygning vansiret på den måde. Papir og glasstumper flød i gaderne, det ser De ej heller her. Har den offentlige opinion og Deres myndigheder intet at sige til dette? Oprigtigt sagt, signore, jeg har ikke særlig lyst til at vende tilbage til København, skønt man ellers modtog mig venligt nok.«
Jeg erfarer nu, at ildsjælen Flemming Sørensen, Bonnie Mürsch og andre forsøger at vække de tungt sovende på Københavns Rådhus, m.fl. myndigheder. Lad os håbe, at de lykkes, ikke blot for vore gæsters, men også for vor egen skyld.

HUSK RETSGRUPPEN

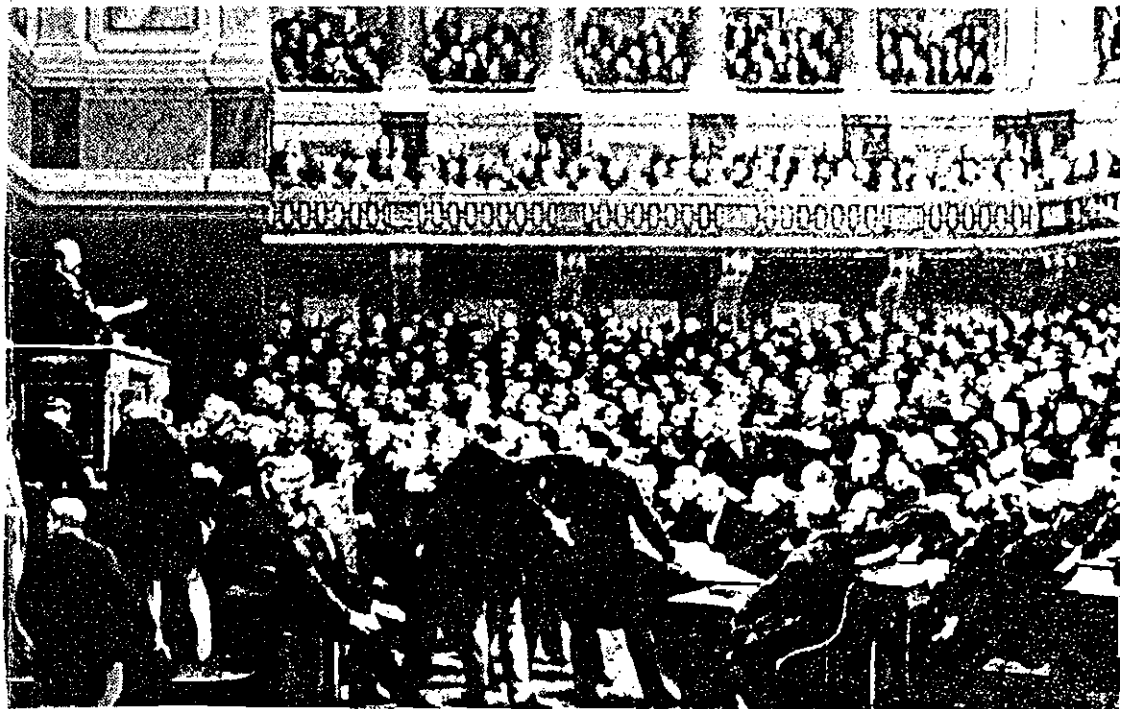
HVER MANDAG KL.16.00

I UNGDOMSHUSET, JAGTVEJ 69

NR. 66 28/6 '93 AFHÆNGIG AF POLITISK OG ØKONOMISK INTERESSE

MEGET VIGTIGT STORMØDE!!!!

FORSKELLIGE PRESSEMEDDELELSER, PLAKATER OG RYGTER OMHANDLENDE PRESENS OG OERUNDER SÆRLIGE JOURNALISTERS BEHANDLING AF ENKELTPERSONER I OG OMKRING DET AUTONOME MILJØ, HAR PÅ DET SIDSTE CIRKULERET VILDT. EFTERHÅNDEN ER DER MEST FORVIRRING I.F.T. VORES FÆLLES HOLDNING TIL PROBLEMET OG DET SKAL DER GØRES NOGET VED!!

STORMØDE ONSDAG D.30/6 KL.19.00 I UNGDOMSHUSET

Vi har fået et par sure henvendelser efter en artikel om vores nye børne-ungdomshus i politiken tirsdag den 15. juni. I artiklen fremgik det at vi tog afstand fra kampene den 18. maj. Det er der ingen af os der har sagt.

Enten har journalisten læst det i en gammel artikel om børnemagt i politiken, hvor vi på daværende tidspunkt tager afstand fra at bruge vold ved egne aktioner og i børnemagts navn, eller også er det bevidst. Selv om vi internt er uenige om aktionsformer og mange andre ting, er vi opmærksomme på hvor meget det splitter os (miljøet), at skrive det ud i pressen istedet for at give konstruktiv kritik til hinanden.

Kærlig hilsen børne-ungdomshuset

TIL PRESSEN OG HVEM DET ELLERS MÅTTE ANGÅ. Kbh. 23/6 '93.

Tirsdag d22/6 '93 offentliggjordes en løbeseddel/plakat med overskriften: "ADVARSEL: VOLDSPSYKOPATER ER SLUPPET LØS". Indholdet er en række useriøse og underbyggede angreb på 8 navngivne journalister, hvoraf de 3 er afbilledet. Der opfordres i løbesedlen til at offentliggøre, hvad man ved om deres "personlige adfærd og/eller personlighedsstruktur". Løbesedlen er ikke underskrevet!

Da der kort forinden var blevet udsendt en pressemeddelelse fra forskellige autonome grupper i København, der også omhandlede journalister, er der fare for at de to meddelelser forveksles. Vi vil derfor slå fast, at vi intet har at gøre med ovennævnte løbeseddel, men tværtimod tager skarpt afstand fra den!! Vi anser skribenten for at være enten galning eller provokatør.

I næste uge vil vi udsende et brev, hvor vi vil gøre nærmere rede for vores egen pressemeddelelse - der jo allerede har vakt røre pga. åbenlyse misforståelser - og kommentere ovennævnte løbeseddel nærmere. Når der går en hel uge, hænger det sammen med, at vores beslutningsproces kræver et stormøde, som det tager tid at indkalde. Vi har nemlig ikke (hvad nogen mod bedre vidende fortsat påstår) en central ledelse, der kan udsende pressemeddelelser i tide og utide. Og uanset hvad der ellers påstås, eksisterer der ingen splittelse mellem "strammere og slappere" på dette spørgsmål!

Med venlig hilsen
Autonome grupper i København.

SLAMM HAR MODTAGET DEN OMHANDLENDE LØBESEDEL. VI VIL I DEN FORBINDELSE, FOR FØRSTE GANG NOGENSINDE, BENYTTE OS AF VORES RET TIL IKKE AT BRINGE INDLÆG, DER GØR MERE SKADE END GAVN.

Et par ord fra arbejdskollektivet Regnbuen:

For det første:

Som nogen måske véd, er Regnbuen bl.a. en psykologisk rådgivningsgruppe, der arbejder gratis, anonymt og på revolutionært socialistisk grundlag. Vi er kun en håndfuld mennesker, og har ikke ressourcer til at tage os af alle henvendelser. At vi har så begrænsede ressourcer gør, at vi må prioritere vores arbejdskraft. En central prioritering er det autonome politiske miljø.

Som en naturlig konsekvens heraf har vi også en forpligtelse til at træde til, i forhold til de mennesker, der efter politiovergreb, har behov for solidarisk psykologisk støtte.

Vi var, som rådgivningsgruppe, ikke forberedt på en situation så uhyrlig, som den, det skydegale politi foranstaltede efter ja-svineriet d. 18. maj - men det må vi så forsøge at være fremover, også selvom det betyder at vi i perioder må tilsidesætte andet arbejde.

Nu er det sommerferie, også for Regnbuen, men skulle nogen nu stå i en situation, hvor der er akut behov for psykologisk "krisehjælp", så kontakt os - så vil vi forsøge at finde en løsning.

For det andet:

Gennem de sidste år - foreløbigt kulminerende d. 18. maj - har politiet oprappet deres voldelige selvtægtsadfærd. Nogen gange kommer detaljer om deres overgreb frem i medierne, men desværre alt for sjældent og altid kun belyst som enkeltstående "uheldige" tilfælde.

Flere grupper og sammenhænge i byen arbejder med at dokumentere politiets systematiske Gestapo-fremfærd: tæsk på gaden og i bellerne; ulovlig overvågning og chikane, trusler og terror; falske vidneudsagn og konstruerede anklager, godt hjulpet på vej af medie-lakajernes Villenoeseri.

Meget research- og dokumentationsarbejde er allerede udført, og det skal ikke bare blive i skrivebordsskufferne rundt omkring. En idé er at stable en udstilling på benene, evt. kombineret med en høring eller lignende. Det kunne bestå af forskelligt materiale; plancher, fotos, video, skriverier osv. Det kunne handle om f.eks. d. 18. maj og reaktionerne herpå, om politiet på Staden, om forholdene omkring retssager og fanger samt konkrete hændelsesforløb ved anholdelser osv. Evt. kan der også etableres et samarbejde med progressive jurister, kriminologer eller andre (Retspolitisk Forening?), der kan bidrage til at anskueliggøre udviklingen set fra et retsmæssigt standpunkt: Få deres syn på udviklingen i politiets systematiske lovbrud, brud på internationale konventioner osv. Måske har også Amnesty International noget at sige her.

Hvis vi skal have et sådant arrangement til at række ud over vores egne sammenhænge, skal vi nok afholde det et sted, der ikke i "offentlighedens øjne" på forhånd er stemplet og fordømt som "kriminal-politisk" og som derfor bare kan affejes som noget "ekstremistisk sludder". Samtidig skal det være et sted, hvor vi ikke skal underlægge os alt mulig bureaukratisk censur for at få lov til at være der, og hér tænker vi, at det vil være en mulighed at bruge Studenterhuset.

Men igen; nu er det sommer, og et dårligt tidspunkt at opstarte projekter. Derfor regner vi med fra Regnbuens side at invitere til et møde først på efteråret - og derfra kan vi så tale idéen igennem sammen. Hvis nogen allerede nu véd, at de gerne vil være med på projektet eller vil komme med tilføjelser, kommentarer eller idéer - så grib fat i én af os.

Vi ønsker alle Slamm-læsere en rigtig hjertelig systemundergravende og solidarisk sommer.

Regnbuen
Studenterhuset
Købmagergade 52
1150 K.

Sådan foregik en heksebrænding i 1600-tallet. »Heksen» blev bundet til en stige, som blev rejst op og styrtet ned over det brændende bål.

BRAND EN KVINDE PÅ BÅLET

"Hun skal rigtig mærke flammernes bid,
inden hun flyver til Bloksbjerg".
(Jens Jørgen Nygård, "Børneboogs forfatter")

UDSPRINGER EN SYG TRADITION AF ET SYGT
SAMFUND??..!!

- TILSLØRET KVINDER - ENKEBRÆNDING

Er der ikke noget rådent de steder (på
kloden) hvor man holder så syge traditioner
i live; som at BRÆNDE USKYLDIGE KVINDER på
bålet, for at få en SYNDEBUK, for de (i
1400 til 1800 tallet)"uforståelige" ting
høsten slog fejl, pludselig dødsfald; eller
for at komme de kvinder til livs der var en
trussel for PRÆSTEN, BISKOPPEN, DE FEUDALSKE
HERRE, osv. Denne syge tradition bliver
stadig, i dagens Danmark, holdt vedlige...
idag er der hø i "kvinderne, den gang var
de mellem 50000 og 100000 kvinder der
blev brændt af kød og blod...!!!

-- BEVISER DET NOGET -- ?!!

ET SYGT SAMFUND, EN SYG VÆRDENS ORDEN!!!

KVINDE SLIP DIN VREDE LØS SOM EN MÆGTIG

STYRKE FOR REVOLUTIONEN !!!

VI HAR RET TIL AT GØR OPRØR!!!

BRAND SYSTEMET I STEDET FOR!!!

REVOLUTION I 90'erne...KOM SÅ IGANG...

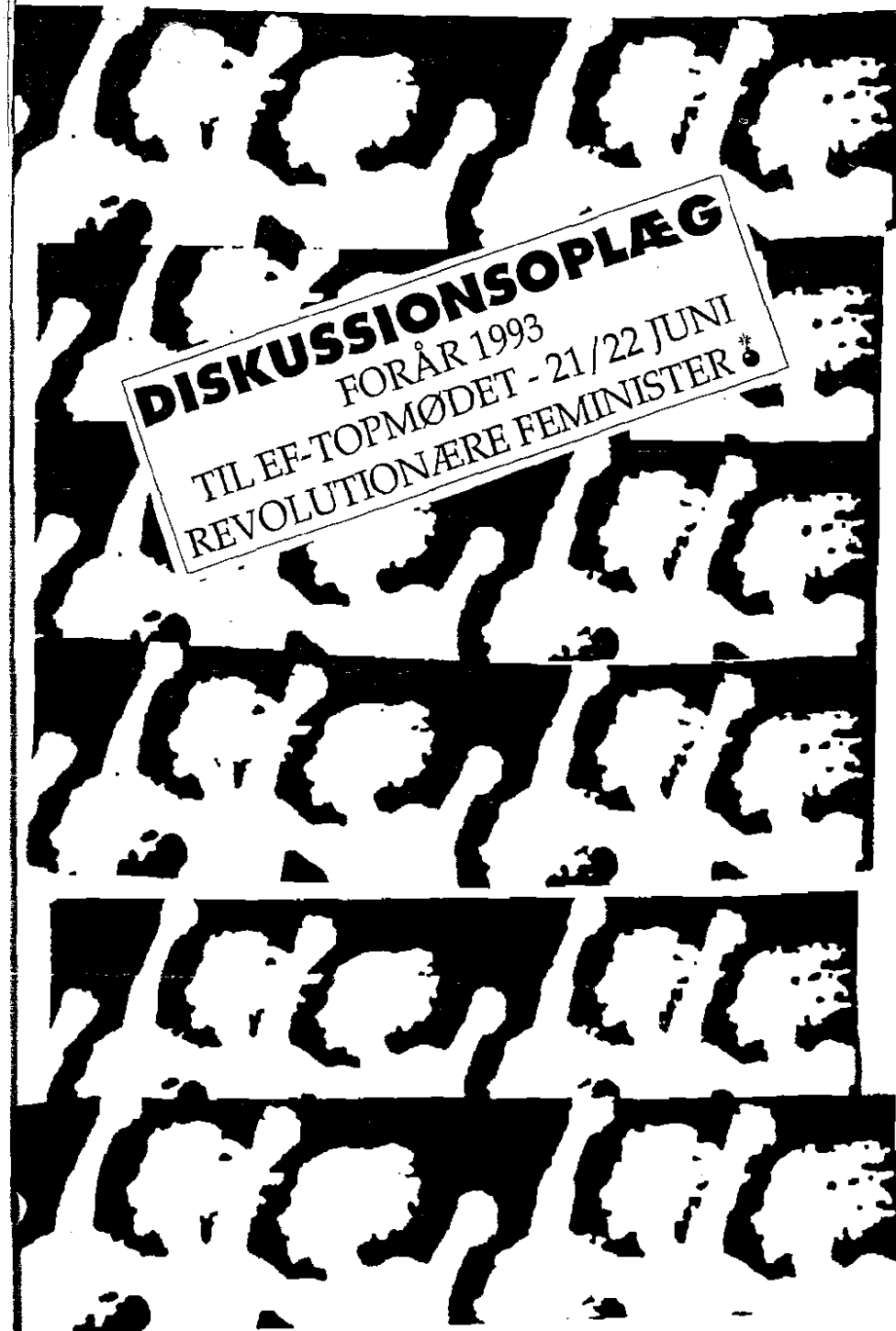
HELE VEJEN!!!

BRYD SYGE TRADITIONER

De radikale feministers manifesto

„Den radikale feminisme erkender kvindernes undertrykkelse som en fundamental politisk undertrykkelse, hvor kvinderne udgør en lavere klasse pga af deres køn. Det er den radikale feminismes mål at organisere sig politisk for at tilintetgøre dette køn/klasse system. Som radikale feminister erkender vi, at vi fører en magtkamp mod mændene, og at vores undertrykker er manden, for så vidt som han identificerer sig med mandsrollen og benytter deres privilegier, for samtidig med at vi ved, at kvinders befrielse i sidste ende også vil medføre mændens befrielse fra deres destruktive roller som undertrykker, nærer vi ingen illusioner om, at mændene vil hilse denne befrielse velkommen uden kamp.... Den radikale feminisme er politisk, fordi den erkender, at en gruppe enkeltpersoner (mændene) har oprettet institutioner i hele samfundet med et formål - at bevare denne magt.“

Juliet Mitchell: Kvinders befrielse.

HVORFOR DETTE OPLÆG:

Oplægget er en gengivelse af de diskussioner, tanker og holdninger, som vi - nogle organiserede kvinder - har udviklet sammen, dette vil vi gerne dele med andre, både kvinder og mænd. Analyser må videreudvikles gennem diskussioner, og derigennem må vi finde vej til handling. Derfor opfordrer vi dig/jer til at være en del af den politiske diskussion, bl.a. ved at dukke op til den møderække, vi arrangerer op til EF-topmødet i København d. 21.-22. juni.

Vi er en revolutionær kvindegruppe, der blev dannet for 1 år siden ud fra et behov, vi alle havde for at studere vores egen historie som revolutionære kvinder, for at bevidstgøre os selv og andre om de kønsskelskel, der eksisterer i vores samfund. Vi har haft forskellige grunde til at gå ind i kvindegruppen. Nogle har følt sig overset (fordi de er kvinder), undervurderet, tilsidesat - ikke bare i samfundet men også på den politiske arena blandt kammerater. Alle har vi følt den direkte sexismen og den mere "skjulte". Som revolutionære feminister, mener vi, at for at bekæmpe det patriarkalske og kapitaliske system, hvor det viser sig i hverdagen nemlig i sexismen

og racismen, må vi tage de metoder i brug, som viser sig at være nødvendige. Det er i systemets interesse, at folk organiserer sig i freds- og pacifistiske bevægelser og ikke går i offensiven i de tilfælde, hvor det er nødvendigt at bruge modvold. Vi mener, det er en illusion at tro, at systemet kan ændres parlamentarisk. Systemet/mændene, der bruger de privilegier og fordele, de får af at være mænd eller have magt/penge, har aldrig været interesseret i at give det fra sig uden kamp. Derfor er vi som kvinder nødt til at organisere os for at forandre dette system.

Vores nej til EF er ikke et nationalistisk nej. Dette oplæg er også skrevet som en del af en mobilisering til kampen mod kapitalens EF-union. Vi ser EF som kapitalens redskab - nødplanen for at sikre dens fortsatte expansion og udbytning. Kampen mod kapitalismen kan ikke isoleres fra kampen mod patriarkatet, da patriarkatet og kapitalen har brug for hinanden for at bevare/opretholde deres videre dominans.

Derfor er det vigtigt, at vi som revolutionære er i stand til at analysere og bekæmpe begge dele. De fleste af de organisationer, der i Danmark agiterer for et nej til unionen, fokuserer meget på det nationalistiske og appellerer til nationalfølelsen. Vores nej er ikke et nationalistisk nej. Vi ser kampen mod EF-unionen som en anti-imperialistisk kamp. Vi er imod den danske stat, da den medvirker til opretholdelse af den imperialistiske verdensorden, og vi tror heller ikke på en national befrielse, da vi mener at kampen for befrielse er international.

**Bekæmp diskrimineringen af mennesker pga køn, seksualitet, farve....
For en stærk revolutionær organisering**

"Når vi angriber både patriarkatet og kapitalismen, må vi finde nye veje at forandre både samfundets institutioner og vores dybeste rodfæstede vaner."

Patriarkatet:

Selve ordet patriarkat betyder mænds hersken. Det er et kønssystem, der bruges som model for alle andre udbytningssystemer. Patriarkatet er en militant struktur. "Det at ære magten over alt andet er det samme som at være villig til at ofre alt andet for magten." Der er mange, der har bud på, hvordan patriarkatet opstod, men det er desværre ikke til at vide præcis, så vi vil hellere vise, hvordan patriarkatet virker og undertrykker i nyere tid.

Patriarkatet er hierarkisk. Mænd fra forskellige klasser og etniske grupper har derfor forskellige pladser i patriarkatet - men de er alle forenet i fællesskab af dominans over kvinder. Det er vigtigt for patriarkatet, at mændene har kontrol over kvinders arbejdskraft både i hjemmet og på arbejdspladsen. Dette gøres effektivt ved hjælp af nogle af de vigtigste elementer i patriarkatet: heteroseksuelt ægteskab (og som konsekvens heraf homofobi - angst for homoseksuelle), kvinders børneopdragelse og husarbejde, kvinders økonomiske afhængighed af mænd, staten og forskellige sociale institutioner for mænd (kirke, loger, fagforeninger, militær, politi osv.). Patriarkatet går ud på mænds dominans, og kvinders underkastelse. Det bliver realiseret gennem opdragelse, udbredelse gennem ideologien og opretholdes gennem staten

Sexisme:

Sexisme er diskrimination p.g.a. køn eller seksualitet. Begrebet sexismen kan sidestilles med ordet "racisme" og betegner det ene køns dominans over et andet i holdninger og handlinger; det vil sige et samfund og en kultur, der er delt op af kønsskel.

Sexistisk og seksuel vold:

Patriarkatet bruger også sexistisk og seksuel vold for at bevare sin magt over kvinder. Med vold mener vi ikke kun den fysiske vold, men også den psykiske vold så som fremmedgørelse, isolation, ødelæggelse af identiteten - at kvinden mister troen på eget selvværd, at kvinden ingen historie har, men altid kun har været en del af mandens historie (f.eks. historiebøger).

Den sexistiske vold og i sidste ende den seksuelle vold er nødvendige for at undertrykke og udnytte kvinden maksimalt. Et eksempel på sexistisk vold er reklamer, hvor kvinder bliver gjort til sexobjekter uden hjerne.

Med den seksuelle vold mener vi de direkte fysiske overgreb på piger, drenge og kvinder. Den seksuelle vold er et direkte angreb på piger, drenge og kvinders sjæl og identitet for på den måde at nedbryde og ødelægge den. Den seksuelle vold har mange ansigter lige fra bemærkninger, blikke, befangling til direkte vold. Denne vold, som viser sig i sexchikane er meget udbredt. Det har i de sidste mange år været kendt for enhver, at kvinder udsættes for sexchikane på arbejdspladsen. På trods

af kendsgerningen har det været utrolig svært at køre sag på det og vinde den. Ved stillingsansættelser fravælges kvinder ofte, hvis det vurderes, at de i løbet af de førstkommande år kan finde på at blive gravide. Et par eksempler stammer fra arbejdspladser, hvor det er mænd, der udgør flertallet; byggepladser og værkssteder, hvor kvinder må finde sig i at blive snakket ned til: "kvinder og mekanik passer ikke sammen!" "Du skulle hellere været blevet hjemme og føde nogle børn og passe manden!" Det er ikke kun på de arbejdspladser, hvor mænd udgør flertal-

let, at kvinder bliver udsat for hånlige bemærkninger, befalinger eller direkte vold, desværre er det meget udbredt på arbejdsmarkedet og sågar for norges vedkommende også i fritiden. Overalt hvor mænd og kvinder arbejder sammen, er der sexchikane. Kvinder bliver udsat for sexchikane uanset fag og rang, men ufa-glårte kvinder vil altid være de, der er værst stillet, da de rangerer nederst i hierakiet.

Når piger, drenge og kvinder ikke vil bøje sig for den sexistiske vold, dvs når de offensivt begynder at forsvare sig, så kan den seksuelle vold bruges for igen at

gøre piger, drenge og kvinder "føjelige", som det hedder i mandejargon. Seksuel vold er også et magt- og repressionsmiddel. F.eks. bliver de republikanske kvindelige fanger bliver udsat for strip search (kropsvisitering) i de nordiske fængsler. Først bliver fangerne afklædt; hvis fangerne nægter, bliver de klædt af ved hjælp af vold, hvorefter fangevogterne udstiller fangerens kønsorganer for de mandlige fangevogtere, herefter stikker de fingre eller en hel hånd op i kvindens skede - andre gange ender det med andre slags brutale voldtægter; det skal også nævnes, at det ikke kun er kvindelige fanger, der udsættes for denne form for tortur, børn og mænd er også ofre. På den måde bruges seksuel vold også som tortur, og voldtægt bliver målrettet brugt som torturmiddel i offentlige rammer.

Et nej er et nej

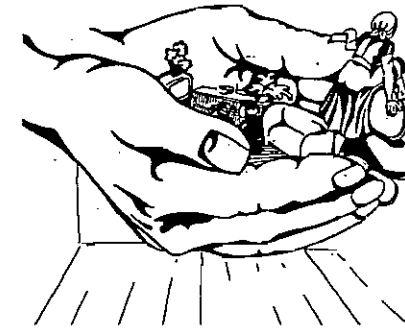
Et nej skal altid respekteres, også selv om man har været gift eller boet sammen i mange år. De fleste voldtægter sker indenfor hjemmets fire vægge, hvor manden ser kvinden som sin ejendom, og derfor mener at have rettighederne til hendes arbejdskraft og hendes krop, når det nu passer ham...

Kvinder er tilbageholdende med at anmelde voldtægt begået af deres nærmeste - ægtemænd (ægteskabelig voldtægt), kærester (stævnemødevoldtægt) og siægtninge (incest). Det er specielt vanskeligt at ændre mænds opfattelse af, at voldtægten er legitim, at det er deres ret. Begge køn opdrages i en kultur, som understøtter denne tankegang. Voldtægt indenfor ægteskabet eller under et stævnemøde bliver betragtet som umulig; voldtægt af en fremmed er offerets egen skyld; hun var ude alene, hun havde det forkerte tøj eller de forkerte sko på, hun havde drukket spiritus. Samfundets attitude til voldtægt er at fortælle, hvad den enkelte kvinde skal gøre for at undgå

det - ikke hvordan mænd skal ændre deres syn på voldtægt og kvinden i det hele taget.

Kønsroller

Når vi snakker om forskellen på kvinder og mænd, snakker vi om det biologiske køn (de fysiske forskelligheder mellem kønnene, de som er medfødte) og det sociale køn (det som vi opdrages til):

Det biologiske køn

Kvinder har, før fødselskontrollen blev kendt, været prisgivet deres biologi, ustandselige pinefulde fødsler, amning og spædbørnspasning gjorde kvinders fysiske overlevelse afhængig af mændene. Dette førte til den kønsbestemte arbejdsdeling: mænd skaffer føde, kvinder føder og passer børn (og hjem). Men det var ikke alle kvinder, der var underlagt deres biologi - kvinder havde fundet præventionsmidler og lægeurter, der kunne helbrede, men der blev sat en effektiv stopper for, at kvinderne kunne give deres erfaringer videre. De blev nemlig udråbt til at være hekse, og dem brændte man. Der blev ialt brændt 8 millioner!

Kvinder er i dag ikke længere bundet til deres krop på samme måde. Biologien lægger ikke længere op til en kombination af børn-mad-hus-kvinde. Her skal det tilføjes, at biologiske argumenter aldrig kan/skal bruges til at retfærdiggøre mænds dominans over kvinder eller

anden form for undertrykkelse. Biologiske faktorer sætter bare ydre grænser op for vores arbejde. Indenfor disse rammer er det frit for os at organisere vores samfund. De funktioner, som kvinder i kraft af deres biologi må varetage nu som før, behøver ikke at sætte hende i afmægtighed, hvis samfundet organiseres anderledes.

Den kønsbestemte arbejdsdeling har resulteret i et patriarkat - i undertrykkelse af kvinden. Patriarkatet indebærer en nedvurdering af kvinder, en social og matriel underprivilegering, som strider mod alle alment accepterede lighedsidealere.

Det sociale køn

Kønsrolleindlæringen er en del af den generelle socialiseringsproces, hvormed et barn gradvist føres ind i samfundet. Vi opdrages i familien, skolen, institutioner, via medier og samfundsnormer. Familiemønstret spiller en vigtig rolle i udviklingen af de personlighedstræk, der danner grundlag for kønsrollerne. Familien er både et spejlbillede af og et forbindelsesled til det store samfund; en patriarkalsk enhed inden for et patriarkalsk hele. Kernefamilien er systemets vigtigste forbrugerenhed, opbevaringsstedet for arbejdskraftreserven og garantien for, at normer og ideologier holdes i live og ekspederes videre til den ny generation af arbejdskraft bag hjemmets skærmede vægge.

Feminismen

Feminisme er ikke en ideologi, nærmere en filosofi. En af hjørnestene i feminismen er: **DET PERSONLIGE ER POLITISK OG DET POLITISKE ER PERSONLIGT!**

Det personlige og det politiske - hvad er så det? Historisk har det været vigtigt at pointere, at det personlige og det politiske ikke må skilles ad, hvis vi vil en reel forandring, hvis vi vil en revolution og et andet samfund. Det er det stadig. Med det politiske mener vi de politiske ideer, de tanker om et andet samfund, vi har. Med det personlige mener vi, hvordan vi selv handler i konkrete situationer, og hvilke menneskelige strukturer vi opbygger. Det nytter ikke enten at sætte politikkene eller det personlige i højsædet - det skal sammenkædes. Når vi kæmper mod fascismen, kan vi ikke nøjes med at slå ned på fascisterne eller staten. Vi er samtidig nødt til at ændre de dele i vores egne strukturer/ vores måde at omgås hinanden, som i sin yderste konsekvens

også er fascistiske: hierarki, undertrykkelse, autoritære omgangsformer, smålighed. Det er et opgør med, hvad vi er opdraget til i det borgerlige samfund. Mange mennesker i de autonome miljøer og på venstrefløjen mener, det er nok at rette deres oprør/ modstand mod staten og kapitalen. Men vi er alle præget af systemet og dets normer og må derfor også forandre os selv i den politiske udvikling. Forandringen er en personlig forandring for både kvinder og mænd. I denne proces må vi selv skabe et alternativ til det system, vi vil bekæmpe og lægge bag os. Feminismen har mange udformninger lige fra radikale feministiske til borgerlige feministiske og reformister. Vi bruger og ser feminismen fra et revolutionært udgangspunkt - kvinders politiske og sociale situation vil kun kunne forandre sig ved at kæmpe mod patriarkatet, kapitalismen, imperialismen - ved at analysere og tydeliggøre hvordan de griber ind i og understøtter hinanden.

Revolutionær feminisme

At organisere sig som revolutionær kvinde i en kvindegruppe ser vi som en nødvendighed og styrke. En nødvendighed fordi patriarkatet stadig eksisterer i bedste velgående i hele verden, også indenfor de revolutionære miljøer. Det er en styrke, fordi vi finder sammen med andre revolutionære kvinder, der vil en forandring, og derfor er det lettere for os at kombinere det personlige med det politiske og omvendt. Vi har alle følt, at kvinders kamp for frihed og selvbestemmelse tit er blevet glemt, negligeret eller skubbet om i bageste række. Dette kan vi kun forandre ved at stå sammen og være organiseret sammen.

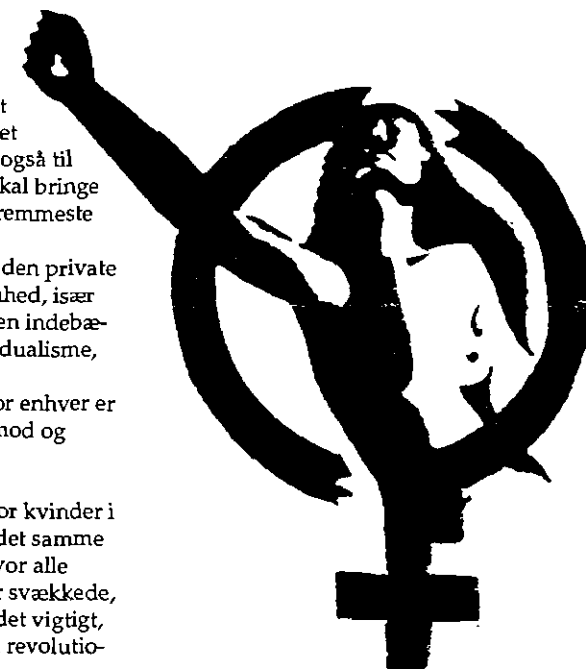
Vi vil et kollektivt liv. Vi vil kæmpe for at ophæve privatheden: alt det vi hver især går rundt og tror og føler er vores egne problemer helt alene og måske endda bilder os ind, at vi selv er skyld i. Ensomhed, isolation, angst, ydmyhed, underdanighed, tilbageholdenhed osv. - problemer som er en samfundsbestemt dom over os kvinder. Men dette skal ikke få os til at ønske, at vi var mænd. Det ville være det dumme, vi kunne gøre. Det skal vende sig til vrede men også til ønsket om et bedre liv. Det skal bringe alternativer frem. Først og fremmest kollektivt.

Vi må kæmpe sammen mod den private og samfundsbestemte ensomhed, især familiestrukturen med den inddebærer, nemlig tosomhed, individualisme, isolation og privathed. Dette kontrollerede "pæne" liv, hvor enhver er sig selv nærmest, må vi gå imod og nedbryde.

Det har altid været vigtigt for kvinder i historien at bevidstgøre sig, det samme gælder for os. I denne tid, hvor alle venstreorienterede kræfter er svækkede, særligt de revolutionære, er det vigtigt, at vi holder fast i os selv som revolutio-

nære og kvinder. Det betyder for os, at vi bruger tid på at studere, læse bøger, diskutere og få en fælles bevidsthed. Med bevidstgørelse mener vi, at vi organiserer os, studere feminisme og revolutionær politik og tager skridt, ikke bare for at realisere os selv men for at tage skridt sammen hen imod forandringer.

Som organiseret kvindegruppe i København, har vi stået meget alene, vi savner tit nogle andre kvinder at være organiseret med; have kontakt til, diskutere og udvikle perspektiver sammen med. For som vi har sagt tidligere, er vi organiseret for at være sammen med andre og ikke kun os selv. Vi mener IKKE, at det er skelsættende eller splittende at organisere sig, enten i kvinde- eller mandegrupper. Vi mener derimod, at det ofte er en styrke for alle, som virkelig vil en forandring. Derfor er et af vores mål med dette initiativ, at vi håber at blive flere, men især et ønske om at folk organiserer sig.

Massemobilisering fra højre

At sparke nedad

Kapitalen er i dag i økonomisk krise. Vi mærker det ved nedskæringer i daginstitutioner, på uddannelsesområdet, ved stor arbejdsløshed m.m.. Når så folk bliver utilfredse, er det muligt, at de kunne blive bevidste om, at skylden til deres elendighed ligger i kapitalismen. For at forhindre dette har staten en interesse i, at der opstår en massemobilisering fra højre, hvor kravet er en stærk stat, hvor løsningen på problemerne er mere politi og militær, strammere love, afskaffelse af asylretten.

En samfundsorden, der har økonomisk vækst som sin vigtigste værdimåler, rammer særlig hårdt gamle, børn, ufa-

glærte, de fattigste...I et klassesamfund, hvor det er normen at reagere på undertrykkelsen ved at sparke nedad istedet for opad, bliver det altid de nederste, der taber. Deres "chance" kommer så, når nogle flygtninge dukker op på arenaen og overtager deres plads som de nederste. I dette øjeblik er de selv fremmet til de næstnederste med alle de muligheder, som det indeholder.

At "redde" samfundet fra revolution
Fascismen blev brugt af et økonomisk truet bogerskab, der gav afkald på den politiske magt for at redde sin økonomiske magt. Man lod altså for en periode

det borgerlige demokrati afløses af et fascistisk diktatur for at "redde" samfundet fra revolution og ophævelse af den private ejendomsret.

I Tyskland, Italien og Spanien under 30'erne-40'erne, i Chile under Pinochet og alle andre lande, hvor der har været fascistiske regimer, var det de samme kapitalistiske kræfter i hvert enkelt land, der havde kontrol over økonomien og indflydelse på den politiske magt før, under og efter diktaturene. Da samfundet økonomisk og politisk kom i krise, var det også i kapitalens interesse, at fascisterne overtog magten, fordi det stadig ville sikre den økonomiske udbytning. Mange af disse firmaer, som deltog i udbytningen og tjente styrkende med penge under f.eks. 2.verdenskrig, fortsætter den dag idag deres beskidte foretagende; i Danmark F.L. Schmidt, i Tyskland Tüßen, Krupp og I.G. Farben (nu under andre navne) og Mercedes Benz. Globalt set er der to fælles interesser for fascismen og kapitalismen; at bekæmpe verdenskommunismen/alle socialistiske befrielsesbevægelser og at holde den såkaldte 3. verden nede.

Familiestruktur

I fascismen og kapitalismen er en af grundpillerne familiestrukturen. Den fascistiske ideologi bygger bla. på et stærkt mandeideal. Faderen optræder i

hver enkelt familie, som den autoritære stats repræsentant. Herved bliver familiens vigtigste magtinstrument. Faderen har den samme betydning for familien, som hans overordnede har for ham i produktionensprocessen. Han får sine børn til at udvikle den samme autoritetstro og ydmyg holdning, som han selv har til myndighederne. Dette fører til menneskets passive og lydige forhold til staten og førerskikkelsen (vi har brug for en stærk mand, leder).

Fascismens syn på kvinder er, at hendes plads er i køkkenet og i barselssengen, hvor hun skal føde mange stærke sønner til fædrelandet. Som moder virkelig gør hun nemlig nogle af fascismens idealer; hun tjener helheden ved at ofre sig for mand, børn og fædreland.

Kvindens dobbeltarbejde

I patriarkatet (i vores nuværende samfundsmodel), hvor manden bestemmer, vil kvinden altid være undertrykt. Derfor vil børnene altid se op til og ønske at identificere sig med faderen - ingen ønsker at identificere sig med en undertrykt. Kvindens rolle i patriarkatet er reproduktion; ansvar for hus og hjem. Når kapitalen har brug for kvinden på arbejdsmarkedet, skal hun også være en del af produktionen. Deraf opstår kvinders dobbeltarbejde. Når kapitalen så er i krise, er det kvinderne, der først bliver smidt ud af arbejdsmarkedet. Man bliver ført tilbage til det traditionelle, og kernefamilien kommer igen i højsædet.

Et grundlæggende alternativ

Det patriarkalske system har været en af grundpillerne i alle hidtidige og nuværende systemer og samfund. Hvis vi ikke gør op med det system, kan vi ikke finde en varig løsning for et andet samfund. For at få et andet samfund, må vi opløse alle undertrykkende strukturer. I de hidtidige revolutioner (Sovjet, Cuba, Nicaragua, Angola, Mocambique...) har man ikke prioriteret at gøre op med det patriarkalske system. I disse samfund burde forudsætningerne være større, da

man havde gjort op med det økonomiske system og indført en form for socialisme. En af grundene til dette er, at i de gamle kommunistiske teorier har man kun berørt familiestrukturen som økonomisk faktor til kvindens undertrykkelse. Enhver begyndende befrielse med bevarelse af de eksisterende strukturer vil altid vende tilbage til undertrykkelse, fordi familiestrukturen er kilden til den psykologiske, seksuelle, økonomiske og politiske undertrykkelse. Socialistiske forsøg på at mildne magtstrukturen indenfor patriarkatet ved at inddrage kvinder i arbejdsstyrken, hæren, politik osv er og bliver reformistiske forsøg. Derfor må vi for grundlæggende at kunne bekæmpe de kapitalistiske og fascistiske systemer bekæmpe de eksisterende familiestrukturer. Derved mener vi ikke, at vi skal gå til angreb på hr og fru Jensens sølvbryllup, men arbejde på at nedbryde de borgerlige idealer om, hvordan man bør leve og styrke kampen for kollektivitet. Det er en proces at nedbryde hieraki og andet råddenskab, også i os selv, samtidig med at nedbryde statens magtstrukturer. Disse ting må kombineres, for hvis vi ikke er i stand til at give et grundlæggende alternativ til den bestående samfundsmodel, vil revolutioner verden over gang på gang blive fiaskoer. Hvis vi ikke forandre dette, vil vi aldrig være i stand til at vinde over de fascistiske og kapitalistiske ideologier og undertrykkelser.

Kapitalismens krise

Historisk har kapitalismen altid haft internationale relationer; handlen med østen, udplyndringen af det amerikanske kontinent, slaveriet, handlen mellem Europa, Afrika, Latinamerika (trekantshandlen), kolonialismen, etc. Denne handel har været grundlag for kapitalismens ekspansion - imperialismen. Gennem tiden har imperialismen altid måtte gennemtvunge sit forehavende ved hjælp af vold. Da de spanske togter med Columbus i spidsen indtog det amerikanske kontinent for 500 år siden, var det ikke uden modstand fra den oprindelige befolkning, indianerne, som blev besvaret med en systematisk udryddelse. Også andre kontinenter, Asien, Afrika og Australien, oplevede kolonialisternes indtog og den deraf følgende udplyndring og fattigdom. Den industri og de råstoffer, som blev udarbejdet, gik direkte til den europæiske overklasse og dele af den nyligt fremkommende mellemklasse.

Efter afkolonialiseringen har varer og

kapital fået en forholdsvis fri bevægelighed på tværs af grænserne, men det betyder ikke, at klasseskellene har udlignet sig parallelt hermed - tværtimod. Globalt er forholdet nord-syd blevet endnu mere ulige end hidtil, og tendensen fortsætter.

Umiddelbart set fra de rige vestlige landes synspunkt, har kapitalismens krise været næsten usynlig siden krisen mellem 30'erne op til slutningen af 2. verdenskrig. Det skyldes disse landes økonomiske vækst, som er blevet fordelt ud over stort set alle i samfundet. Dette er helt usædvanligt for det kapitalistiske system andre steder i verden. For andre, den såkaldte 3. verden, har den kapitalistiske krise været endnu mere synlig i denne periode; udplyndringer af råstoffer til den vestlige verden, invasioner og krige for at skabe spillerum til udbytterne, hungersnød, miljøkatastrofer, alt det har været prisen for velfærd i imperialismens bagland.

Vi vil her prøve at afklare de modsætninger, som uundgåeligt er at finde i kapitalismen, og give nogle eksempler på kapitalismens ekspansion - imperialismens økonomiske politik udført af morderinstitutioner som Verdensbanken (IBRD) og den internationale Valutafond (IWF):

Modsætninger vi kan bruge

Fattigdomsimmigration, boligmangel, arbejdsløshed, social nød, misbrug, fremmedgørelse, ligegyldighed... remsen af menneskelige katastrofer er uendelig. Det er alle problemer, som er opstået ud fra det kapitalistiske princip, nemlig at det kun er magt og profit, som er gældende, mens mennesker, nærhed, natur er uvæsentlige begreber.

Men forholdet menneske-profit er ikke sort-hvidt! For i kapitalismens stadig søgen efter mere profit opstår kriser, som systemet ikke kan løse ud fra egne love og principer, men udelukkende uddybe. Dette giver mennesket mulighed for at forandre og skabe menneskeværdige levevilkår.

Kapitalismens modsætninger

Kapitalismens mål er profit! Dette kræver, at der er en produktion, der til stadighed bliver mere og mere effektiv, så der dermed kommer flere og flere varer på markedet. Det forhold, at kapitalismen ønsker at producere og samtidig holde omkostninger, såsom løn, nede på den ene side, og det, at det er den selvsamme løn (og profit), som gennem handelsmarkedet skal udvikle ny profit til kapitalisten - det er dette systems modsætning! Lønarbejderen kan ikke forbruge mere, end hun tjener, og hvis kapitalisten netop for at øge profitten holder lønnen tilbage, bliver der kun en begrænset omsætning på markedet. Uligevægten mellem det marked, kapitalen selv skaber, og den stadige forøgelse af produktionen, som markedet ikke kan opsuge, gør, at småproducenter bukkes under, og større producenter går sammen

(fussionerer), for så på denne måde at forsøge at ændre markedet (EF er et eksempel på dette, det kommer vi tilbage til). Hvis markedet, konsumen, øges i takt med produktionen, dvs lønningerne i forhold til priserne, så ville der ikke være de samme umiddelbare modsætninger, men dette ville ikke realisere ønsket om profit, altså kapitalens første mål. Det er sandt, at det kapitalistiske system er mere nuanceret, f.eks. er det ikke kun forbrugsgoder, der skaber profit, men også salget af produktionsmidler (maskiner m.m.). Men dette salg er også afhængigt af, om de varer, som produktionsmidlerne laver, altså forbrugsgoder, kan afsættes. Også markedets størrelse er mere nuanceret end blot lønninger. Der er profitindkomster, som er uafhængige af salget, såsom renter af lån, videresalg af råstoffer og hjælpestoffer til andre kapitalister til videre forarbejdning, etc.. Men stadig er det forholdet marked-produktion (udbud-efterspørgelse), som er det dominerende og altså et helt klart billede på den overproduktionskrise og indbyggede modsætning, kapitalismen bygger på.

EF - en nødvendighed for kapitalismen
For at opnå mest mulig profit, erobring af markedet, konkurrerer de enkelte kapitalistiske lande mod hinanden; for dem

gælder det om, at eksporten overstiger importen, hvilket vil betyde, at den nationale tendens til overproduktion bliver flyttet udenfor grænserne. Men det kapitalistiske system kan ikke forhindre de uundgåelige modsigelser, blot hindre dem nationalt og flytte dem geografisk. Trods stort skuespil om "demokratiets" og kapitalens velbefindenhed, kan det ikke længere skjules, at krisen fra 1973 lever i bedste velgående i den vestlige verden. Kapitalismens spilleregler, hvor kun den stærkeste overlever, viser sig ved dens nødvendige samling i EF. Det er bl.a. disse kendsgerninger, der får de førende europæiske magter til at slutte sig sammen for at ændre de eksisterende konkurrenceforhold. For dem gælder det om at udvikle nye markeder (øst og syd) og udkonkurrere de allerede eksisterende (USA og Japan). For på mange områder er Europa fattigt - der er kun ganske få

råstoffer, og det er derfor nødvendigt at importere store mængder udefra. Det er derfor heller ikke nogen tilfældighed, at ideen om et forenet Europa er opstået hos de multinationale selskaber, der har sluttet sig sammen i European Round Table, en organisation, der har stor indflydelse på magtfulde beslutninger. Gennem et forenet Europa vil det være nemmere at kontrollere priserne på de hårdt tiltrængte råstoffer, hovedsagligt importeret fra "den 3. verden". EF importerer mellem 70-75% råstoffer, USA kun

15%! For de europæiske lande gælder det altså om at stoppe det indbyrdes konkurrenceforhold, der må være på markedet og sammen fastsætte politikken for den fortsatte udplyndring. Det sker ved, at de rige lande trækker uforarbejdet råstoffer hjem og dermed skaber en produktion på hjemmemarkedet, mens det i forvejen fattige u-land bliver mere og mere drænet, da de ikke kan skabe en konkurrerende produktion.

Verdensbanken og IMF

Verdensbanken og IMF er to økonomiske institutioner under den imperialistiske verdensmagt. De bruges til at udbyde den allerede eksisterende udbytning af "den 3. verden" og til at opretholde den vestlige verdens økonomiske overlegenhed.

Den kendsgerning, at kapitalismens krise kun i ringe grad kan mærkes herhjemme (dog stadig mere og mere), skyldes disse institutioners ihærdige udplyndringsstrategier af de forhenværende kolonier.

I deres chauvinistiske politik er det ikke overraskende den farvede kvinde, der betaler den højeste pris. Ved hjælp af det jerngreb, den vestlige industrialiserede verden holder "den 3. verden" i, kan institutioner som Verdensbanken gå ind og stille krav til de enkelte landes befolkningspolitik, hvis disse af en eller anden årsag er i økonomisk nød. I 1984 blev store dele af Bangla Desh oversvømmet, hvilket var en katastrofe for det i forvejen udsultede land. Som betingelse for at landet kunne optage lån, skulle Verdensbankens program, som bl.a. indeholdt tvangssterilisering af kvinder, accepteres.

Verdensbankens interesse for befolkningspolitik/fødselskontrol i "den 3. verden" er kort blevet formuleret af institutionens præsident McNamara, "...det er lettere at dræbe en guerillasoldat i livmoderen end i junglen." En sådan udtalelse taler for sig selv...!! Befolkningspolitik og familieplan-

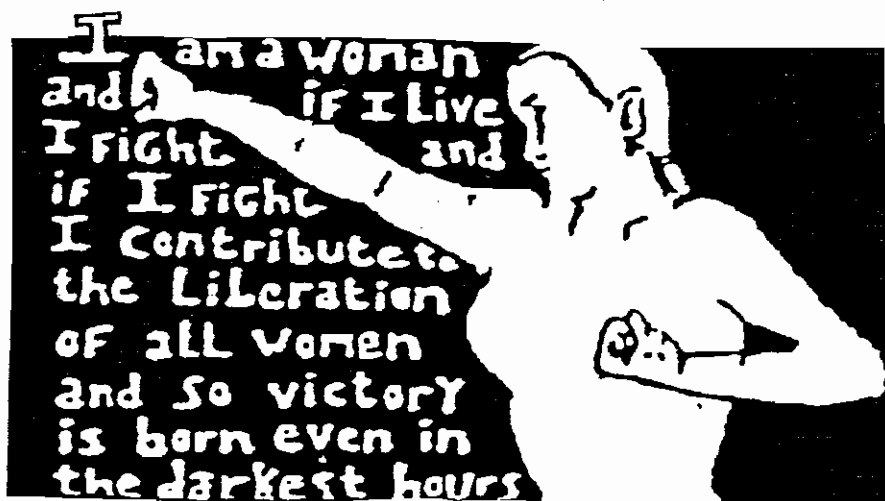

lægning er blot stuerene ord, som i realiteten dækker over eksperimenterende forskningsprojekter, hvor kvinderne, hovedsagligt sorte, er forsøgskaniner.

Et eksempel fra den virkelige verden I den Røde Tråd nr. 3 kunne man fornyligt læse en artikel om en sort kvindelig læge, Jurema Wernecks, som arbejder i et slumkvarter i Rio de Janeiro, Brasilien. Trods at det i Brasilien er ulovligt at blive steriliseret, er ikke desto mindre end 25 millioner kvinder, dvs. 25% mellem 14-49 år steriliseret (dette er tal fra landets sundhedsstyrelse, men andre kvindeorganisationer mener, at tallet er endnu større)

I Brasilien er det offentlige sundhedsvæsen ikke gratis, men det er derimod de klinikker og centre, som "familieplanlægnings"-organisationer opretter i de fattige byområder med økonomisk støtte fra bl.a. Rockefeller, Ford Foundation, FN organisationer og andre. Gennem 20 år har sundhedssektoren og disse privatfonde sammen kørt en steriliseringskampagne; i 70'erne viste man billeder af grædende gravide kvinder og sorte børn med teksten "unødvendig produktion", nu vises glade hvide kernefamilier med 2 børn.

Helt tilfældigt er det ikke, at det hovedsagligt er de sorte kvinder, som er ofre for steriliseringskampagnen, der har kørt i 20 år. Fødselsraten i denne gruppe er faldet med 50% i den periode! Når kvinder besøger disse klinikker for at få råd om prævention, bliver de opfordret til at lade sig sterilisere, og mange lader sig overtale. Konsekvenserne af disse steriliseringer, som sker ved, at man skærer æggederne over, er stærk forstyrrelse af hormonbalancen, langtidsblødninger og smerter. For mange er seksuallivet ødelagt, og følelseslivet i ubalance. Trods disse alvorlige konsekvenser af en "familieplanlægnings"-politik, som egentlig er i modstrid med Brasiliens egen lovgivning, og trods det at situationen om de sorte kvinder er dokumenteret af sundhedsstyrelsens egne rapporter, får de vestlige, hovedsagligt amerikanske, organisationer lov til at fortsætte deres overgreb. At skride ind over for disse klinikker er ikke kun et forsvar af den sorte kvindes rettigheder, men også et angreb på de imperialistiske magters ressourceområder. J.W. siger: "Vore politikere tør ikke udfordre Vesten. Det nationale sikkerhedsråd i USA har jo udpeget befolkningstilvæksten i syd som

et sikkerhedsproblem. Hvis Brasilien satte politiet ind for at stoppe steriliseringen, ville det betyde et brud med de rige landes interesser. Presset for såkaldt befolkningskontrol er bare øget, efter Vesten begyndte at bruge miljøargumenter for at hindre fattige kvinder i at få børn."

I Brasilien er 80% af jorden dyrkbar, men produkterne trækkes ud af multinationale selskaber, som bringer den til vesten. Det er adgangen til disse ressourcer, der bliver truet, hvis befolkningstilvæksten fortsætter. J.W. siger: "Problemet er ikke, at vi har 10 børn hver. Problemet er, at ressourcerne tages fra os, så vi ikke kan brødføde dem."

Men her gælder kun de imperialistiske magters syn på, hvem der har ret til liv, og hvem der ikke har. Kan de børn, som fødes i slum, ikke bruges i de multinationales pusslespil, og ses de som en direkte trussel til vestens overforbrugs"paradis", ja så har de ingen ret til liv.

Den ældgamle patriarkalske udnyttelse af kvinden som billig arbejdskraft og seksualobjekt og den nuværende verdensøkonomiske morderpolitik er

uadskillige!! Uden kvindens dobbeltarbejde; hjemmearbejdet, reproduktion, sociale funktioner (ubetalt) og arbejdet som systemets lønsslave (underbetalt), uden dette ville kapitalismen aldrig realisere sin drøm om profit, og dermed heller ikke dens ekspansion og udbytning af millioner af mennesker verden over.

Kapitalen har mange modsætninger, og det er de modsætninger, vi skal udnytte. Et af de steder, hvor vi har set det i praksis, var magtspillet umiddelbart før den nicaraguanske revolution. Der var modsætningen mellem diktatoren Somoza og USA. USA ville have en marionetregering, som passede til deres borgerlige demokratinormer. Somoza ville beholde sin åbentlyse diktatoriske endevælde. Den modsætning blev en fordel for de revolutionære - de udnyttede magtkampen til at vinde revolutionen.

Vi er godt klar over, at der ikke er en revolutionær tilstand i Danmark, men der er stadig mulighed for forandringer. Mennesket er i stand til at ændre forholdene omkring sig, og det er netop det, vi skal organisere os om. Hver for sig kan vi ikke forandre nogen ting, men gennem analyser og handling kan vi tage

initiativer, der gør denne forandring mulig.

I juni måned skal der afholdes EF-topmøde her i Danmark, måske København. Vi ser det som en nødvendighed at organisere modstand mod dette topmøde - ved at danne grupper, diskutere og tage initiativer f.eks. demoer, aktioner. De grimme EF-mænd skal vide, der er modstand, hvorend de samler sig. For os er det en anledning til at forandre vores egen situation, at tage initiativet igen og arbejde på at blive en trussel. Vi opfordrer alle til at deltage i og tage initiativ til modstand mod EF og for at fremme vores egne betingelser.

Hvordan bruge dette oplæg:
Egentlig skulle dette have stået i

indledningen, men af tekniske grunde kommer det først nu. Oplægget virker nok ret kompakt som helhed, men det har været svært for os at gøre sproget lettere, da det både er nyt for os at formidle og en kompliceret diskussion. Vi har valgt at henvende os direkte til kvinder i nogle passager, fordi disse afsnit handler om specifik kvindeundertrykkelse. Vi håber, at I mænd vil se det som en lige så vigtig opgave at forholde jer til kampen mod patriarkatet som alt andet politisk. Det må være vore allesammens opgave - både kvinders og mænds - at fjerne patriarkatet.

**KONTAKT TIL Q-GRUPPEN:
BLÅGÅRDSGADE 12, ST. TH.
2200 KØBENHAVN N**

Blodhævn og rå dumhed

Forfatteren Erik Stinus kommenterer præsident Clintons missil-angreb på Bagdad.

Side 3

U G E A V I S E N

Den røde tråd

Nr. 25, 3. årgang, 2. juli - 12. august 1993

Løssalgpris 5 kr.

Ambi-sagen: EF fastlægger dansk skattepolitik

EF-domstolen er murbrækker for den union, de lovede os aldrig ville komme, siger Keld Albrechtsen.

Side 5

AIDS: Udnytter uligheden

Vi må være revolutionære, hvis vi skal bekæmpe AIDS-epidemien, skriver Harvard-professor i ugens kronik.

Side 15

Til adressering
Forbeholdt postvæsenet

Foto: Tommy Olfson 2. maj

Pressen og pistolskuddene:

Politiet har sikkert ret

I dag har næsten alle medier erkendt, at politiet begik grove fejl på Nørrebro mellem den 18. og 19. maj. Men i fem dage var vi alle overladt til politiets version af begivenhederne, ukritisk kolporteret af pressen.

Af Michael Voss

Torsdag den 20. maj sad Anne Lea Landsted ved sin maskine på Det Fri Aktuells redaktion og forberedte sig på næste dags artikel om urolighederne på Nørrebro. Den fik senere overskriften: „Garvede politifolk tilbød krisehjælp“.

Hun talte med vicepolitidi-

rektøren og med formanden for Dansk Politiforbund. Mens hun arbejdede med stoffet modtog hun en pressemeddelelse fra 18. maj Initiativet, som chokerede hende.

18. Maj Initiativet ville demonstrere mod „nedskydning af Unionsmodstandere“.

Hun havde netop fået Annemette Møllers ord for, at bejntene var „nødt til at skyde i selvforsvar“. Hun citerede vicepolitidirektøren ukommenteret.

Et andet indtryk

Men hvad skulle hun gøre med denne besynderlige pressemeddelelse?

Fair nok omtalte Anne Lea Landsted initiativet. Men ukommenteret kunne hun ikke viderebringe påstanden om „nedskydning“. Hun tilføjede derfor:

„Det var ikke det indtryk,

pressefolk - blandt andet Det Fri Aktuells medarbejdere - fik natten til onsdag.

Indtrykket var selvforsvar, hvor politifolk i desperation måtte trække skydevåben mod en gruppe aggressive unge, som bombarderede politifolkene med brosten.“

Hvis ikke...

Der er ingen tvivl om, at det var det indtryk, pressefolk viderebragte i deres medier. Af udsendelser, artikler og lederkommentarer fremgår det, at stort set hele medieverdenen kan skrive under på denne formulering fra Poliükens leder den 20. maj:

„At politiet i den konkrete situation vurderede, at der ikke var andre muligheder end at skyde mod voldsmandene, må umiddelbart tages til efterretning.“

I fire-fem dage tog det meste

af den danske presse politiets forklaringer til efterretning og viderebragte dem ukritisk. Så trængte kendsgerningerne sig på.

Først kom politidirektørens selvfølgelig redegørelse, dernæst TV-Stops video-optagelser.

I dag har næsten alle aviser måttet erkende, at politiet begik grove fejl. Men tilbage står spørgsmålet:

Var der nogensinde sluppet andre versioner end politiets igennem til spalter og skærme:

...hvis ikke Poul Eefsen havde udsendt en så håbløst klodset redegørelse,

...hvis det var lykkedes politiet at isolationsfængsle anholdte og sårede

...eller hvis ikke TV-Stop og TV-Vesterbro havde været på pletten.

Læs også midtersiderne

Tegn abonnement

1/2 år for 150 kr.
1 år for 250 kr.
Intro: 2 måneder
for 30 kr.

Giro 640-7080

Den røde tråd
Postboks 1029, 1007K

„POLITIET VAR NØI

I et par dage optrådte pressen som pennenførere og mikrofondeholdere for politiet. Så trængte en anden virkelighed ind på redaktionsgangene og ud i spalterne. Resultatet var de mest selvmadsigende argumentations-kæder og kolbøtter. Denne presse er vi afhængige af, når vi skal danne os et indtryk af, hvad der foregår mere end fem meter fra vores egen næsetip.

AF Michael Voss

Den røde tråd har opsamlet og gennemrevet syv landsdækkende bladets samlede dækning af begivenhederne og efterspillet den første måned. Det drejer sig om Politiken, Berlingske Tidende, Ekstra Bladet, BT, Jyllands-Posten, Det Fri Aktuelt og Information.

Samme dokumentation har det ikke været muligt at samle for radio og TV, men Danmarks Radios radioaviser, DR-TV og TV 2 var på samme måde totalt domineret af politiets versioner de første dage, og senere har alle tre redaktioner skiftet vægten over til en mere eller mindre kritisk dækning af politiets handlinger.

Føj for satan

Kun Ekstra Bladet nåede at få mere end nogle få forvirrede linjer med om urolighederne i deres onsdags-udgave. På BT ærgrede man sig ekstra over, at avisen slet ikke udkom denne dag på grund af en typografistrejke.

Men fra og med torsdag var de fleste aviser på plads. Som forventet lagde BT og Ekstra Bladet ikke fingrene imellem: BT's forside: „Politifolk i chok: De ville slå os ihjel.“ Inde i avisen gik udtryk som „horden af bøller“ igennem reportagerne.

Ekstra Bladets forside: „Føj for satan“ stod der hen over billedet af en betjent med blod om næse og mund.

De øvrige avisers reportager var knap så aggressive, men Jyllands-Posten skrev om „den afstindige vredesrus“, og Politiken valgte lige som senere at referere politiet og politi-

ker, som kritiserede aktivisterne.

Ros til Nyrup

Mens nogle aviser forsøgte at dæmpe sig i de journalistiske artikler, så var tonen ubetinget og ensidigt fordømmende på lederplads:

Jyllands-Posten: „fordærvet mentalitet“, „morderiske angreb“, „kynisk planlagt aktion“, „pøbel“ og helt uvant for denne avis roses statsministeren, som „...har udtalt sin hjerteede støtte til politiet og dets håndtering af den livstruende situation.“

Også BT er glad for Nyrup, og som alle andre kan Berlingske Tidende konstatere, at der er „...ingen grund til at bebrejde politiet, at det i en klemt situation tvinges til at bruge skydevåben“.

Ekstra Bladet gennemgælder Drude Dahlerup, fordi hun ikke med det samme ville tage afstand fra „bøllerne“.

Politikens lederskribent støtter de kræfter, der allerede på det tidspunkt havde krævet en uvildig undersøgelse, men den skal kun behandle optakten.

Også Det Fri Aktuelt ville den 22.5. have en uvildig undersøgelse, men de skyndte sig at fastslå, at „dette behøver ikke at resultere i en egentlig kritik af politiets indsats.“

Af de gennemgåede aviser slap kun Information fri for denne politi-virus. Avisen havde den fordel, at de først kunne/skulle skrive om begivenheder i udgaven fredag den 21. Her refereredes forskellige beskrivelser og vurderinger og rejstes de første kritiske spørgsmål til politiets version.

Og en leder i Information dagen efter var stærkt kritisk over for den øvrige presse og over for politiet.

Denne linje har avisen fastholdt siden.

Hører intet - ser intet

Selv om enkelte vidner, der var kritiske over for politiet, slap igennem til spalterne, lukkede journalisterne generelt øjne og ører for oplysningerne, der kunne problematisere politiets handlemåde. Et eksempel:

Onsdag den 19.5. om eftermiddagen blev de anholdte fremstillet i Dommervagten. Politiaadvokaten oplæste bl.a. dens samlede protokol fra afhøringen af område-leder Leo Lørke.

Her forklarede han, at han ikke havde givet ordre til at skyde, og at han ved afhøringen kl. 4.30 om natten ikke vidste, at politiet havde skudt di-

rette mod demonstranterne.

Undertegnede overværede oplæsningen og blev overrasket over, at den politimand, som havde kommandoen, ikke havde haft det mindste styr på begivenhederne. På grund af avisens uge-rytme kunne *Den røde tråd* ikke bruge oplysningen til noget.

Men på tilskuerrækkerne i Dommervagten sad mindst tre dagblads-journalister. Ingen af dem refererede denne oplysning dagen efter.

De hørte den ikke, fordi de valgte ikke at høre den. Onsdag den 19.5. handlede alt om brosten, jernspyd og sårede betjente.

Først seks dage efter, da Leo Lørkes afhøringsprotokol var vedlagt politidirektør Eefsens berygtede redegørelse som skriftligt bilag, bemærkede de det. Og så var det en sensation, som de fleste aviser, radio- og TV-kanaler ofrede stor opmærksomhed.

Vendepunktet

I det hele taget blev Eefsens redegørelse mandag den 24.5. lidt af et vendepunkt. I sit forsvaret for politiets indsats var den så klodset, at den virkede mod hensigten.

Da TV-Stop dagen efter viste sine optagelser for den øvrige presse, skiftede hovedtendensen i mediernes dækning.

Nu blev søgelyset rettet mod politiets indsats - ikke mindst ledelsens og uro-patrujlens handlinger. Flere og flere afsløringer kom frem:

- Politiledelsen var totalt uforberedt.

- Det var en falsk brandanmeldelse, der fik politiet til at gå ind i den første konfrontation.

- Det var tvivlsomt, om urobetjentene havde været i fare.

- Politiet skød i to eller tre omgange.

- Urobetjentene kommanderede med de uniformerede.

Og senere TV-optagelser og mange vidneudsagn satte til sidst et alvorligt spørgsmålstegn ved politiets første dramatiske beretninger, som skulle begrunde, at de skød med skarpt: At aktivister var ved at stene liggende og sårede betjente, som kollegaerne ikke var i stand til at redde tilbage.

Selv om tendensen har været den samme i den danske medieverden, har de trods alt grebet det forskelligt an.

BT valgte den mest konsekvente løsning. Tirsdag den 25.5. omtalte avisen Eefsens redegørelse og åbnede en smule op for, at der kunne være problemer i den.

Men fra da af holdt BT sim-

Pressen har haft svært ved at finde sine ben omkring konfrontation Hætteklædt protes, billede af hætteklædte demonstranter. Side 3: Nyt At den sidste version er korrekt, fremgår af vores eget foto øverst til h

venhederne på Nørrebro. I de følgende tre uger bragte avisen i alt fire små artikler og en enkelt leder, der krævede forbud mod masker. Ingen af artiklerne bragte oplysninger, der var belastende for politiet.

Lidt af den samme variant valgte Berlingske Tidende. Avisen omtalte dog de to skud-episoder, kritikken af justitsministerens undersøgelse for ikke at være uvildig og kritikken af, at politiet fik lov at anholde de skudsårede på Rigshospitalet.

Men efter den 22.5. har Berlingske Tidende ikke behandlet emnet på lederplads.

Politi-ken

Gennem hele perioden har politiets udtalelser stået cen-

tralt i Politikens dækning.

Meget beskrivende er det, at overskrifterne på Politikens største artikel om emnet tre dage i træk lyder:

27.5.: „Politichef: Ikke smart at vi kastede med sten.“

28.5.: Ingen artikel om emnet.

29.5.: „Politii: Vi blev svigtet“

30.5.: „Politichef: Vi tabte grebet.“

I denne periode kom kritikken af politiet også til orde i avisen. Og lederskribenten måtte den 26.5. gøre mange krumsporing for at forklare, hvorfor tonen var ændret.

På den ene side forsvarede lederen avisens tidligere opbakning til politiet:

„Den umiddelbare antagelse må naturligvis være, at politiet handlede korrekt. Det gav

DET TIL AT SKYDE...

de blev på ugens uro-eder.

gte BZ-moden

demonstrationen starte- klokken 13.00 da de første af hundrede menne- er mødte op. De fleste af dem fulgte BZ-moden med dsiløse, hullede cowboy- bukser, hættebluse og pa- æstetisner-tørklæde. Kun le færreste havde tørklæ det for ansigtet.

Frå et podie på en last- vogn skiftedes talere til at fordømme politiets handle- måde. Pressen, regeringen

de blev dannet af menne- gelsen er dannet af menne- sker, der bor på Nørrebro.

«Vi er også imod Unio- nen, men vi opfordrer til, at modstanderne arbejder sammen og får en dialog. Vi er imod vold, selv om vi god kan forstå den afmagt, mange føler. Men vold vil skade modstandernes fæl- les interesser,» sagde Karla fra bevægelsen til Jyllands- fra bevægelsen til Jyllands- Postens reportere. Hun vil- le ikke have sit efternavn i avisen, og hun syntes, det var mærkeligt, at hun ikke måtte få lov til at tale.

Efter talerne bevægede

leret, sket på gaden og for- forskrækket og forfær- de nærmeste sidegader.

På et tidspunkt blev der kastet en vandbombe ned på demonstranterne, men de undlod at lade sig provo- kere. Det gjorde de også, da en fuld mand trådte ud fra et værtshus på Istedgade og lovede hele flokken bank.

Foran Vestre Fængsel blev der kørt en lastbil op foran fængslets gitterport, og fra ladet blev kravet om at «løslade fangerne» igen blæst ud gennem store høj- stran-

på Nørrebro. Jyllands-Posten den 23. maj om protestdemonstrationen dagen før. Forside-overskrift: de af hætteløste demonstranter, men artiklen forklarer: «Kun de færreste havde tørklæde for ansigtet». (Foto: Gert Petersen)

såvel stats- som udenrigs- og justitsministeren udtryk for straks efter begivenhederne. Vi skrev det samme her. Men den holder ikke rigtig mere:

«Men i næste fase – eftertan- kens og opklaringens – er poli- tiet ikke den rette instans til at undersøge et begivenhedsfor- løb, hvori politiet er involve- ret.»

Men „Politi-ken“ må dog hurtigt understrege, at det ikke er et „...udtryk for mistillid, men for at skabe klarhed.“

Beklemte krumspring

Også Det Fri Aktuelt er be- klemmt ved, at de løbende afslør-inger, som avisen omtaler, sætter en uvildig undersøgelse

på dagsordenen. Den 25.5. gentages lederskribenternes mantra: „Det er ikke et forsøg på at beklukke korpsets hæder- lighed.“

For alt i verden vil avisen ikke lægge sig ud med politiet. Det tvinger lederskribenten til at slå knude på sig selv.

„Ingen tvivler på, at både ledelse og menige vil prøve at opklare forhold, som de selv er part i. Men problemet er selv- følgelig, at der findes en helt naturlig korpsoyalitet – og at omverdenen, uanset hvad poli- tiet selv kommer frem til, vil betragte konklusionerne som partsindlæg.“

Læseren får aldrig at vide, hvorfor „omverdenen“ vil be- trakte politiets undersøgelse som et partsindlæg, når „in- gen“ tvivler på, at de gerne vil

opklare det.

Et par dag efter slår lederskribenten fast som en kends- gerning, at demonstranternes vold „...var tæt på at slå betjente ihjel.“

Lederskribent på løs grund

At Jyllands-Posten ensidigt fordømmer aktivisterne, kan ikke undre. Bemærkelsesvær- digt er det, at den meget omfat- tende journalistiske dækning er forholdsvis hæderlig. Oplys- ninger, der kan belaste politiet, får grundig omtale.

I en leder den 2.6. er hoved- pointen, at nu må kritikken af politiet ikke blive det vigtigste. Det kan med en vis ret læses som kritik af avisens egne jour- nalister.

I hvert fald har det intet grundlag i avisens artikler, når lederskribenten reducerer problemerne omkring korpset til, at det naturligvis må få kon- sekvenser, „hvis en eller flere politifolk er gået over stregen.“

Krig på redaktionsgangen

I Ekstra Bladets redaktions- lokaler må der have udspillet sig en krig af dimensioner mel- lem journalisterne indbyrdes og ikke mindst mellem re- portere og lederskribenter.

Efter at forskellige journali- ster de første to-tre dage har skrevet med hver sin vinkel alt efter temperament, samler re- daktionen et hold på opgaven. I de følgende fire uger er det denne gruppe, som skriver om begivenhederne med stort set en artikel hver dag med den ene politi-kritiske artikel efter den anden.

Imens fortsætter lederskri- benten med at fordømme alle, der stiller spørgsmålstegn ved politiets handlemåde.

Mandag den 24. bliver Peter Kemp og Jette Gottlieb fra Enhedslisten svinet til, fordi de kritiserer politiet:

„Vi har bemærket, at det kun er et mindretal på venstre- fløjen, der forsøger at vaske bøllerne hvide.“

Krav om undersøgelse af politiet bliver affærdiget som „automatiske reaktioner“, og politiets forklaringer bliver ophøjet til en uanfægtelig sandhed.

Redaktøren er Out

Hver fredag præsenterer en EB-journalist sin liste over ugens In- og Out-personer, dvs. personer som i den forløb- ne uge efter hans/hendes mening har gjort sig positivt eller negativt bemærket.

Den 28.5. er det Morten V. Poulsen, som også dagligt skriver om Nørrebro-uroighederne. På hans In-liste optræder Drude Dahlerup og Peter Kemp. På Out-listen vicepoli- tidirektør Annemette Møller.

I mellemtiden har selv le- derskribenten måttet indrøm- me, at den kritik af politiet, som tidligere på ugen kun den yderste venstrefløj kunne ytre, er relevant, og at en uvildig undersøgelse er nødvendig.

Op lørdag den 29. optræder en formulering, som også duk- ker op i senere politi-kritiske ledere: „Efterhånden, som sandheden om politit-indsatsen på Nørrebro afdækkes, ...“

En meget indpakket selv- kritik.

Men som alle andre aviser fastholder Ekstra Bladet den ubetingede og behårde for-

dømmelse af demonstranter- ne. Og i en leder den 31.5. med overskriften „Fjern fjolset“ (Eefsen), smutter standard- formuleringen ind igen: „... hvor de var tvunget til at skyde med skarpt.“

Ingen konsekvens

Meget ændrede sig under- vejs i dagspressens reportager og kommentarer. Men selv om der ingen dokumentation fin- des for det – tværtimod, fast- holder hele pressen, at de en- kelte betjente, som på eget ini- tiativ skød og sårede 11 de- monstranter, eller deres kolle- ger var i livsfare.

Op ingen tør så meget som følge tankegangen til ende:

Hvis politiet stormede og skød tåregas på Dr. Louise Bro, uden at det faktisk var nødvendigt...

Hvis det var uden reel grund, men lokket af uro-pa- truljen, at politiet begyndte at rydde Skt. Hans Torv...

Hvis politiet skød, uden at nogen var i livsfare...

„Kan man så fastholde, at aktivisterne var ene-ansvarlige for at provokere til voldelig konfrontation.“

Ingen stiller spørgsmålene: – Var der overhovedet ble- vet kastet med brosten, hvis politiet fra starten havde be- handlet barrikaderne som en uskyldig happening?

– Når aktivisterne fra start af var så svært bevæbnede, kan forklaringen så være, at de har erfaring for, at politiet ikke holder sig tilbage for at skabe en konfrontation?

I denne artikel har vi gjort meget ud af detaljerne. Hvor- dan ændrede avisernes vinkel og linje? Hvilke modsætninger var der i avisernes dækning?

Det har vi valgt, fordi de fleste mennesker er så afhæn- gige af medierne. De færreste var på Nørrebro den aften, og meget få kender øjenvidner.

Når vi danner os en mening om forløbet, er vi tvunget til at tage udgangspunkt i radio, TV og aviser.

Vi kan ikke ubetinget stole på dem. Men vi kan heller ikke sige, at det er løgn altsammen.

Rent faktisk er det ikke løgn altsammen. Og vi kan bruge pressens oplysninger, hvis vi bevæbner os med et vist kend- skab til de mekanismer, der fungerer i dagspressen. Hvis vi gennemskuer de automatiske reaktioner og udnytter sensa- tionsjagten positive sider: Magthaverne bliver også afslø- ret indimellem.

KÆRE KAMMERATER

Vi vil gerne invitere jer til at deltage i et arrangement i Folkets Park, Stengade 50 d. 19 juni i anledningen af EF-topmødet i kbh d. 21-22 juni. Ideen men arrangementet er at manifestere at vi er mange der arbejder/kæmper for et alternativ til den HR.skende verdens orden.

Kort fortalt forestiller vi os at dagen skal starte med en demonstration der går gennem byen og ender i Folkets Park på nørrebro, hvor der vil være en folkefest. Hensigten med en sådan folkefest er at forskellige græsrods- og solidaritetsbevægelser sammen kan manifestere sig og vise at trods deres udemokratiske gennemtrumfning af et ja, er der stadig en aktiv og stærk modstand mod EF.

Vi forestiller os, at I vil deltage i arrangementet ved at have en bod i parken, hvor I kan fortælle om jer selv og jeres aktiviteter. Derudover er I selvfølgelig også velkomne til at sælge kaffe og kage eller hvad I nu selv kan forestille jer. Der vil også blive mulighed for at tilmelde musik/teater, taler m.m.

Vi holder et informations- og aktivistmøde tirsdag d. 15. juni i Folkets Hus kl.20.00, hvor vi vil blive glade når I kommer og fortæller om jeres ideer til folkefesten. Sammen med denne invitation sender vi jer et diskussionsoplæg, der skal udgøre grundlaget til folkefesten og de følgende aktiviteter:

Lørdag d.19. juni: Demonstration kl. 13.00 fra Nytorv til Folkets Park. Fest.

Søndag d.20. juni: Diskussion, debat om fortsatte aktiviteter og organisering mod den syge verdensorden fra kl. 14.00 i Folkets Hus.

Mandag d.21. juni: Manifestationer mod topmødet og fortsat diskussion i Folkets Hus.

Tirsdag d. 22. juni: Cykeldemonstration mod topmødet kl. 16.00. fra Folkets Park.

Onsdag d.23 juni: Midsommerfest med bål og overraskelser.

Der vil hverdag være folkekøkken i Folkets Hus og forevisning af film kl.19.00.

Vel Mødt!

Autonome Grupper i KBH.

c/o Internationalt Forum

Griffenfeldsgade 35

2200 KBH.N.

DISKUSSIONSOPLÆG.

NÅR ET NEJ BETYDER NEJ

Hvad er det egentlig vi har stemt om den 18.maj. Vil vi finde os i deres hykleriske snak om demokrati. Afstemningens ja-resultat har ikke en skid at gøre med, at folk vil have en EF-union. Ja-propagandaen før valget, har bygget på manipulation og trusler på arbejdspladser - én stor skrækkampagne, hvor alle løgne og fordrejninger har været taget i brug til fordel for de kapitalstærke mænd i Europa. Europa bliver en realitet.

Uanset hvad afstemningen var blevet, ville de gøre alt for at deres planer om et fort-Europa bliver en realitet.

EF-unionen er ikke blevet skabt ud fra et folkeligt behov, men er kapitalens nødplan, et redskab til at opretholde den herskende verdensorden. EF-unionens mål er at skabe profit og alle dens institutioner er oprettet med det formål at skabe betingelserne for kapitalismens fortsatte eksistens. EF-unionen står for en racistisk politik mod flygtninge og indvandrere, lukning af grænser og strammere asyllove. En sexistisk politik, hvor kvinders kroppe bliver gjort til salgsobjekt for diverse varer. En militaristisk politik, en Vestunion der består af krigsliderlige mænd fra EF-landene, en hær der kan sættes ind i konflikter for at bevare EF-unionens magt.

Det er mændenes union og mændene vil for alt i verden kæmpe for at beholde deres magt over kvinder. Nu er det ikke sådan, at hvis du er en mand, så er unionen noget for dig, for det er de rige hvide mænd der sidder på flæsken øverst oppe i hierakiet. Nederst er den farvede kvinde - imellem toppen og bunden af hierakiet kan folk så prøve at tilkæmpe sig en plads.

Kvinder udfører 2/ 3 af verdens arbejdstimer

Kvinder tjener gennemsnitlig halvdelen af hvad manden tjener

Kvinder får 10% af verdens indtægter og ejer 1% af verdens formuer

Kvinder udgør 10% af verdens parlamenter

(tal fra FN)

Nogle kvinder kan tilkæmpe sig en højere plads, men det ændrer ingenting, for hendes kamp foregår på mændenes betingelser og hendes plads er i mændenes hieraki. Hun må lige som alle andre der kravler op ad rangstigen trampe på andre for at nå sit mål og "sælge sig selv".

Realiteten er at EF står for en samlet vesteuropæisk krisepolitik, der går ud på én ting: At gøre de rige rigere og de fattige fattigere. EF er en del af den imperialistiske verdensmagt. EF deltager i uddybningen af de allerede eksisterende udbytningsforhold af "den 3. verden" og er med til at opretholde den vestlige verdens økonomiske overlegenhed.

I et kapitalistisk system er det vigtigt for magthaverne, at isolere folk fra hinanden. Det taler sit helt tydelige sprog at selvmordsprocenten er så høj, folk doper sig med junk, alkohol, TV eller lever og ånder for deres arbejde, som er hele deres identitet. For de mennesker der ikke vil eller kan indrette sig eller bliver så fremmedgjorte, at nogle kaldes sindssyge eller psykisk syge, har systemet oprettet sine helt egne institutioner; det er fængslerne, psykiatriske hospitaler, plejehjem, m.m.- steder hvor alle ikke arbejdes-dygtige eller såkaldte samfundsafviger kan få en plads.

I hele Europa kommer fascismen frem, hvor folk føler afmagt over for systemet. En samfundsorden der har økonomisk vækst som sin vigtigste værdimåler, rammer særlig hårdt de svageste. I et classesamfund, hvor det er normalt at reagere på undertrykkelsen

ved at sparke nedad istedet for opad, bliver det de nederste som taber. I stedet for at vende vreden mod systemet, vendes den mod flygtninge og indvandrere, som nu er gjort til syndebugke med stor hjælp fra staten. Staten har skabt grobund for fascisme ved at inddеле folk i klasser for at splitte og isolere dem fra hinanden. Det er langt nemmere at kontrollere og kalde det "social-uro" når de nederste bekriger hinanden, end hvis alle undertryktes øjne vendte sig mod staten. I Tyskland har staten givet efter for fascisterne. Ved at stramme asylloven, under dække af at være presset af "folket", har staten inddirekte givet udtryk for at den deler fascisternes opfattelse af, at antallet af flygtninge og indvandrere er årsagen til Tysklands problemer.

Kapitalismens mål er profit!!!! At miljøet; naturen, atmosfæren, holdes rent er sekundært når miljøhensyn står i vejen for kapitalens behov for ekspansion. Det er selvfølgelig rarest at der er rent i egen baghave, så derfor flytter kapitalen miljøvineriet geografisk, f.ex. ved at exportere atom-affald og kemisk affald til "den 3. verden" og øst-Europa. De forsøger at hindre miljøkatastrofer nationalt ved at flytte dem geografisk og dermed "betale" sig fra problemet. Det er hyklerisk, at tale om miljøhensyn og økonomisk vækst i samme åndedrag. Det, at stræbe efter større vækst, øget forbrug, og dermed fortsat tære på de knapt eksisterende naturressourcer, er en fornægtelse af andre kontinenters ret til et værdigt liv. Væksten skal stoppe, forbruget trappes ned og industrien skal begrænses til produktion af det nødvendige, ikke overforbrug.

Hele vores samfundsstruktur er bygget op om princippet "den stærkes ret", d.v.s. at kun nogle få har ret til at udøve magt over andre. Lærer er over elev, sagsbehandler er over "klient", chef over medarbejder, læge over sygeplejerske, embedsmand over sekretær, o.s.v. Altså et hierarkisk, patriarkalsk sygt system. Det er ikke så underligt at folk føler sig magtesløse, overset, tilsidesat i et samfund, hvor alle mulige andre end dem selv ejer "retten" til at bestemme over os og vores liv. På verdensplan lever 9 ud af 10 mennesker uden at have indflydelse på de institutioner, som vedrører og bestemmer rammerne for deres liv, mens der fra magthavernes side klappes og jubles over markedsøkonomiens og demokratiets indtog. Det, at hver person har ret til én stemme hvert 4. eller 6. år er blevet modellen for et fuldendt "demokrati".

Vores liv, boliger, arbejde, føde, skoler, fremtid, alt hvad der er vigtigt og centralt i vores liv er ikke noget vi selv må råde over. Vi bestemmer ikke om vores jord fortsat skal svines til og udplyndres, eller om den 3. verden fortsat skal udbyttes. Vi bestemmer ikke om der skal foregå folkemord i Irak, eller om det er berettiget, at politiet skyder ind i en folkemængde. Vi bestemmer ikke, om der skal bruges milliarder af kroner til en øresundsbro eller om, hvor mange timer vi vil arbejde i produktionen. Vi har ingen indflydelse på, hvordan udviklingen skal se ud og hvilke værdier der skal være gældende, for det har magthaverne allerede besluttet. Derfor bliver menneske, natur og selvbestemmelse uvæsentligt og må vige for deres planer om kapitalens EF-union. Det borgerlige demokratiet eksisterer altså for, at vi skal tro at vi har det så godt og bilder os ind at vi har indflydelse på vores liv og den samfundsmæssige udvikling. Vi pumpes fulde af falske værdier om at liv er lig konsum og lykke er lig med peng

Men hvor der er liv er der kamp og mulighed for modstand.

Meget starter i det små, derfor skal vi ikke sidde med hænderne i skødet og vente på, at forandringerne vælter ned fra himlen. Magthaverne vil ikke give deres privilegier og magt fra sig uden kamp, så hvorfor tro at vi kan forhandle med dem. Med forhandling mener vi at give noget og få noget igen. Hvis vi forhandler med staten, bliver vi langsomt integreret og opslugt af deres system og på den måde passificeret. Vi vil en grundlæggende

forandring - en revolution. Derfor kan vi ikke forhandle om noget - fordi der er et ulige magtforhold mellem os og staten og fordi vi ikke er interesseret i at finde en løsning med staten, men ønsker at afskaffe og bekæmpe den. Men derfor kan vi godt stille krav til staten. Vi forventer ikke at den løser de sociale problemer som den selv har skabt, f.ex. arbejdsløsheden eller racismen. Men vi kan stille krav som f.ex. løsladelse af politiske fanger, eller om at stoppe deres kapitalistiske planer om en øresundsbro.

Staten vil som regel aldrig eftergive nogle krav med mindre de er ubetydelige, hvis der ikke eksisterer en modmagt som kan true og presse staten. Vi tror ikke på at vi kan nå vores mål ad parlamentarisk vej. De metoder det er tilladt at bruge i et borgerligt demokrati, vil kun være tilladt så længe de ikke truer demokratiet. For lige så mange love der er lavet for at "sikre" folks rettigheder til at ytre og organisere sig, lige så mange love er der til for at beskytte det borgerlige demokrati mod omvæltning og revolution. I denne verden er vold tilladt for dem som udøver den i officielt regi, som regel for at undertrykke de dele af befolkningen som ikke kan eller vil underordne sig den imperialistiske verdensorden.

De mennesker der nægter at underkaste sig den imperialistiske verdensorden, kæmper alle for et liv med kollektivitet og mellemfolkelig solidaritet. Dette er drivende principper for kampen for befrielse, ligegyldigt hvor i verden der kæmpes og det betyder for alle, at der nødvendigvis må skabes frirum og kollektiv identitet som modspil til de fastlagte kapitalistiske værdier. En sådan kollektiv identitet og etablering af selvstyrende frirum er en nødvendig proces i opbyggelsen af en reel modmagt. Det er klart, at det etablerede system altid vil reagere voldeligt, når dets HR.skab bliver konfronteret med et solidarisk alternativ. Derfor vil det altid være legitimt at forsvare sig inod overgreb fra statens side. Modvold er at angribe staten for at vise dem at vi kan og vil bekæmpe deres lortesystem. I dette modsætningsforhold mellem statens interesser og vore, vil der uundgåeligt være nogle der vil blive forfulgt, dømt og fængslet. Disse mennesker bliver kriminaliseret og deres politiske identitet forsøger staten at knuse ved at fængsle og dermed isolere dem. De politiske fanger er en realitet og vil altid være en del af vores kamp for et menneskeværdigt liv! En vigtig del af den kollektive identitet er at forstå kampen inde og ude som en helhed.

Vores nej til unionen er et langsigtet internationalt nej til den kapitalistiske udvikling. Vi må ud på gaden organisere os og lave aktiviteter. Vi må være med til at skabe alternativer, som bygger på kollektivitet med andre værdier end materiel vækst. Vi må bryde isolationen mellem os, begynde at forholde os til vores egen og andres situation, for der igennem at finde veje til forandringer. Til en verden hvor kvinder, piger og drenge ikke bliver udsat for sexistisk og seksuel vold, hvor mennesker ikke bliver isoleret i psykiatriske hospitaler eller i fængsler, hvor intet menneske bliver diskrimineret p.g.a. hudfarve, køn eller seksualitet - en verden uden hieraki og udbytning.

Autonome grupper i København
Juni 1993.

PROGRAM FOR DAGENE 19/6 - 23/6.

Lørdag d. 19/6 kl. 13.00 Demonstration fra Nytorv til fest i Folkets Park.

Musik: Hip hop, salsa, folke/visemusik, rock m.m. Boder, folkekøkken, taler, dans, gøgl, snobrød, klovner, hygge og gang i den!!!

Søndag d. 20/6 kl. 14.00 Diskussion og debat om organisering og fortsatte aktiviteter mod den syge verdensorden. Oplæg til diskussionen fås i Demos, Elmegade 27.

Mandag d. 21/6 kl. 16.00 mødes vi i Folkets Park. En manifestation vil være planlagt.

Tirsdag d. 22/6 kl. 16.00 Cykel-demonstration fra Folkets Park til Bella Centeret, hvor EF-topmødet afholdes. Medbring larm, bannere, faner og godt humør.

Onsdag d. 23/6 kl. 15.00 Midsommerfest i Folkets Park med bål, musik, snobrød og overraskelser...

Vi forestiller os at dagene skal være præget af mange forskellige initiativer og aktioner, så tå selv ideer med.

VI SES

Hver dag vil der være folkekøkken og film i Folkets Hus kl. 19.00.

Har du lyst til at deltage i forberedelserne eller bare lytte, så kom til informationsmøde tirsdag d. 15/6 i Folkets Hus kl. 20.00

VEL MØDT

AUTONOME GRUPPER I KBH.

VI VIL SEJRE!

MOBILISERING MOD KAPITALENS EUROPA STYRK KAMPEN FOR ET SELVBESTEMT LIV

GØR AFMAGT TIL MODMAGT

INFO-MØDE: TIRSDAG D. 15. JUNI KL. 20.00 I FOLKETS HUS, STENGADE 50, KBH N.

FINGERNE VÆK FRA FOLKETS PÅR

Autonome grupper i København

AKTIONSMØDE MOD EF-TOPMØDE.

Vi husker sikkert alle natten mellem d. 18 og d. 19 maj, hvor Nørrebro var præget af uroligheder efter at politikerne med trusler og manipulationer, fik befolkningen til at acceptere det såkaldte nationale kompromis - eller skulle vi hellere sige Maastricht-aftalen.

14 dage efter nedskydningen af 11 unions-modstandere på Skt. Hans Torv d. 18 maj, blev der i Egtsveds Pakhus på Christianshavn afholdt et TREVI-topmøde med deltagelse af bl.a. EF landenes justitsministre og deres topembedsmænd. TREVI-samarbejdet består af EF-landene, USA og Canada. TREVI-samarbejdet er et internationalt politisamarbejde hvor emner som flygtninge, narkotikakriminalitet og oprørsbekæmpelse er højt prioriteret. Alene denne sammenstilling, lugter langt væk af en kriminalisering af dem der flygter fra den elendighed, der er resultat af det ulige bytteforhold/imperialismen. Men ikke kun den såkaldte ydre fjende debateres i TREVI. Også kontrol med og registrering af befolkningen er et tilbagevendende emne.

Nu afholdes der endnu et topmøde i Kbh., i anledningen af Danmarks overdragelse af formandskabet i EF til Belgien, hvor udviklingen af deres union vil være hovedtemaet.

EF UNIONENS FUNKTION OG FORMÅL.

EF-unionen er ikke blevet skabt ud fra et folkeligt behov, men er kapitalens nødplan, et redskab til at opretteholde den herskende verdensorden. EF-unionens mål er at skabe profit og alle dens institutioner er oprettet med det formål at skabe betingelserne for kapitalismens fortsatte eksistens. EF-unionen står for en racistisk politik mod flygtninge og indvandrede, lukning af grænserne og strammere asyllove. En sexistisk politik, hvor kvindernes kroppe bliver gjort til salgsobjekt for diverse vare. En militaristisk politik, en vestunion der består af krigsliderlige mænd fra EF-landene, en hær der kan sættes ind i konflikter for at bevare EF-unionens/kapitalens magt.

Kapitalismens mål er profit!!! At miljøet, naturen og atmosfæren holdes rent er sekundært, når miljøhensyn står i vejen for kapitalens behov for ekspansion. Det er selvfølgelig rarest at der er rent i egen baghave, så derfor flytter kapitalen miljøvineriet geografisk, f.eks. ved at eksportere atom og kemisk affald til "den tredje verden" og Østeuropa. De forsøger at hindre miljøkatastrofer nationalt, ved at flytte dem geografisk og dermed "betale" sig fra problemerne. Det er endnu et udtryk for den europæiske elites hyckleri når de taler om miljøhensyn og økologisk vækst i samme åndedrag.

DEN DER IKKE REAGERER ACCEPTER!

Vores bud på et leveværdigt liv står i skærende kontrast til EF og den herskende verdensorden. Deres samfundsstruktur resulterer i, at flere og flere mennesker føler sig angst og isolerede. Denne fremmedgørelse kan medføre at nogle tiltrækkes af den højre-radikale sump og de simple løsninger.

Med heldigvis oplever vi også hvordan flere og flere mennesker finder sammen og skaber alternativer til det borgerlige demokratis menneskefjendske virkelighed.

Vi vil leve et kollektivt liv hvor mennesker har indflydelse på og tager et ansvar for andres og eget liv, natur og miljø. Det er fedt at opleve, at vi bliver flere og flere der forstår sig selv som en modsætning til den kapitalistiske verden. Der eksisterer selvfølgelig flere måder at reagere på. Nogle kan være at strejke, andre vælger bølser eller som mange mennesker gjorde d. 18-19 maj, nemlig at gå på gaden for at manifestere deres afsky og vrede over et system der tilsidesætter folket. Vi syntes at det var en stærk og flot oplevelse, at så mange mennesker mødte statens repression med en så massiv modstand og vilje. Meget startede i det små, men vi har valgt at slå et stort brød op. For at udvikle den modstand der manifesteredes d. 18-19 maj, afholder vi søndag d. 20 juni diskussionsdag i Folkets Hus. Det er en del af et arrangement hvor vi vil synliggøre det alternativ vi bygger op i dagligdagen.

Hele aktionsforløbet er for alle der føler sig som en del af og vil bidrage til opbyggelsen af en stærk modstand for et selvbestemt liv. Vi har valgt Folkets Hus og Park som udgangspunkt for aktionsforløbet, fordi det er et af de få eksisterende fristeder på Nørrebro, et fristed der konkret er truet af endnu et betonbyggeri.

FINGERNE VÆK FRA FOLKETS PARK OG HUS!!!!

DET ER OGSÅ DIN PLIGT AT GØRE OPRØR!!!!

GØR AFMAGT TIL MODMAGT: OM VIDEREUDVIKLINGEN AF EN REVOLUTIONÆR LEVEMÅDE.

- perspektivreferat af diskussionerne i gruppe III.

Gruppe III var en lille gruppe - et par hænders antal - men bredt sammensat: gamle, hvor nogen var organiseret i autonome grupper, og nye der længe havde været på vej ind i miljøet, men som ikke vidste hvordan de skulle bevæge sig videre - for hvad og hvor er miljøet?

Vi havde lidt svært ved at komme igang - blandt andet pga af 18.maj, der havde fået nye til at komme, men det var jo ikke specielt dét, der var hovedtemaet - men så fandt vi ud af at gå slavisk igang med diskussionsplanens fire blokke: 1 - Om afmagt til modmagt; 2 - Hvordan fortsætte og styrke kampen; 3 - Om maskering; og 4 - Om sikkerhed (Denne blok nåede vi ikke særskilt). Selvom blokkene diskussionsmæssigt var svære at holde adskilt fra hinanden gav det en rigtig god snak, som i det følgende skal refereres grundigt. Der var nemlig en kritik af miljøet for kun at offentliggøre konklusioner på diskussioner, og forbigå en formidling af de mere indholdsmæssige brudflader i de debatterede emner.

1: GØR AFMAGT TIL MODMAGT.

Udgangspunktet blev taget i, at det nu er nødvendigt overordnet at få diskuteret, hvordan det daglige arbejde kan komme til at hænge mere sammen, og dermed undgå at vores aktiviteter falder fra hinanden mellem de forskellige aktioner. Eet er - lige nu ifm EF-topmødet - hvad EF er for noget, men et andet og ligeså vigtigt spørgsmål er, hvad vi gør, og hvad vi gør for at blive flere?

Her kunne det let konstateres, at miljøet indtil de sidste år meget - og nogen mente "for meget" - har hentet sin styrke og sin profil i de BZatte huse: det var her, der var rum for den konkrete modmagt. Men nu er disse huse ej længere, og hvad gør vi så? Dette blev set som "den største nød at knække for at blive en reel modmagt". Vores forsøg på at knække denne nød, gav focus på hidtidige begrænsninger og disses overvindelse:

Hidtidige begrænsninger:

1 - at det for det meste, nærmest altid, kun er resultater af diskussioner, der formidles til interesserede folk. Det dårlige herved er også, at det formidler et indtryk, at alle er enige om alt - og det er ikke helt tilfældet!

2 - at det er "et meget hårdt sprog, der bruges: mange der er enige i vores kritik af systemet/EF-unionen står af af denne grund". Nu kan det hårde sprog godt være bare en "dum vane - hvordan er det nu en politisk tekst lyder!! - men det er også "udtryk for en presset livssituation", hvorfor man ikke bare kan finde et andet sprog uden også at trænge presset tilbage. Men: "Den med at hoppe på kritikken af sproget kan godt forfladige de indholdsmæssige problemstillinger", og ligeså "kan kritik af sproget/ord bruges til at skjule en uenighed, som man ikke ønsker, gider eller tør diskutere". En løsning på det "hårde sprog" eller på problemet om, at mange stejler på bestemte ord, der ofte bruges, fx kommunisme, kapital og stat, blev, at man må være mere opmærksom på, om der findes lignende ord, der dækker ligeså godt i den bestemte sammenhæng - fx selvforvaltning for kommunisme - men også, at der ingen værdi er i at lade sig kysse og unnlade dækkende brug af bestemte ord og begreber, bare fordi fordomme flourerer. Og er dette tilfældet, så handler det om give mere information og præcisere hvad der indholdsmæssigt menes.

3 - at "nogen bruger demo'er til at køre sig selv af", og i denne sammenhæng, at der tit er en "hadefuld og fjendtlig stemning og indstilling overfor enhver omverden/person, som en demo'er møder". Ligenså at man

lader sig "provokere af ethvert dumt brød/svin, der stiller sig op". Vi efterlyste større disciplin og omtanke mht, hvem og hvad der er målet for demo'er og aktioner, og hvem der er (potentielle) forbundsfæller; og også at der "tages mere bestik af situationen, når man vælger at maskere sig og/eller gå i kæder. Meget idag kører på en rygmarvsrefleks". Det blev foreslået mere at bruge fx at stoppe en demo et par minutter for at fortælle grundende til "hvorfor kæder og hvorfor maskering", både ift nye i demo'en, men også overfor tilskuere. Der blev her henvist til de anti-fascistiske/nazistiske demonstrationer i Kollund, hvor dette blev gjort. Det blev endvidere set som et fremskridt, at der ved demo'er tales/oplæses mere, og at der spilles musik fra højtalervognen - "gerne flere gamle slag- og arbejdersange" - men også at der lægges mere kritisk vægt på, hvad der er vigtigt at sige hvor fra højtalervognen: der er forskel på Nørrebroere som lyttere og så turister og jubber i Indre By. Også fedt at der kommer "flere og flere faner og transparanter med i demo'er, og at vi ofte har løbesedler med. Det er en god måde at informere om sit budskab/aktionsgrundlag på".

4 - at "miljøet er meget lukket og selvtilstrækkelig". Her mangler der større ydmyghed overfor, at også andre kan have "fundet vise sten", altså nødvendig imødekommenhed på at diskutere også gamle dogmer og selvfølgelig sandheder på en solidarisk måde: der er jo grunde til, at praksis er kommet til at se ud som den gør, og disse grunde kan nye ikke antages at kende - ligesom tidligere praksis, med ændrede politiske omverdensbetingelser, kan have tabt sin brugbarhed aktuelt. Løbende diskussion af grunde og betingelser for fortsat kamp for et selvbestemt liv er derfor en fortsat og ikke-endelig opgave at løse.

5 - at "informationer ikke kommer godt nok ud, det gælder også mange løbesedler og plakater, der aldrig kommer videre end til et gemt og glemt hjørne, selv om de er trykt i massevis". Vi vil til løsning heraf "stå meget stærkere, hvis vi er organiseret".

6 - at "miljøet er konspiratorisk". Dette synspunkt blev ikke nærmere udredt, og vi fik heller ikke diskuteret det i gruppen. Er det en selvfølgelighed, som det ikke synes muligt at gøre noget ved? Og hvad menes der egentlig? Hvis det er ift det kapitalistiske system, er det vel fedt, nødvendigt!

7 - at "miljøet er splittet. Vi vil stå meget stærkere, hvis vi organiserede os". Som det er nu er det også for tilfældigt, hvilke problemstillinger, der rejses af nye i miljøet, som også diskuteres, hvilket blev karakteriseret ved, at "vores politik er meget personbunden": fremfor at diskutere synspunkter ud fra den sag, man har sat hinanden stævne om at udvikle, så tages der primært imod synspunkter (til debat) fra personer, som man i forvejen tror eller mener at have eller kunne have noget sammen med; - Og dette er vel også grunden til at personligt fridder - uformidlet og uduelig anti/sym-pati - fra tid til anden får så stor negativ betydning, idet politik, forstået som den samfundsmæssige retning man sætter på samværet med den menneskelige anden, så reduceres til en privat affære, fremfor som et kollektivt anliggende om forandring af de betingelser, der undertrykker og splitter mellemmenneskelige sammenhænge. Når politik er "meget personbunden" betyder det også, at politikken kan svinge med de fremmødte personer, og at "private konflikter" kan få store politiske konsekvenser - og det er vel ikke helt nok til et langsigtet, målrettet og strategisk opgør med det nuværende system!

Det skal tilføjes, at den personbundne politikform også synes at have en gruppebunden. Der blev nemlig rettet en kritik mod gamle i miljøet - fra de gamle selv - for tit at føre sidste interne diskussioner videre på møder, hvor nye deltager ("Nu man alligevel er sammen, så ..), fremfor nærmere med nye at diskutere de problemer/sager, man fælles er mødtes om.

8 - når miljøet ikke længere kan 'hænge sin hat' på eksistensen af BZatte huse, så er det blevet meget svære at have en dagligdag sammen i sin modmagtsbestræbelse. Det er "faktisk kun, når vi laver aktioner mod noget - når vi er anti - at vi er sammen, og dette er også vigtigt, men ikke nok. Den bedste modmagt er at have en dagligdag sammen. Som det er nu har vi også svært ved at hente styrke nogen steder - undtagen i

3

drukture. Mange udelukkes også fra at komme med i selve beslutningsprocesserne, og dette stiller spørgsmål ved, hvor demokratisk miljøet egentlig er, når det kommer til stykket". Flere supplerede dette standpunkt med kommentaren om, at der ikke bare "mangler fysisk rum, men også psykisk rum": "Vi er selvfølgelig interesseret i nye i miljøet, men hvor åbne er vi egentlig?".

9 - det blev også til en diskussion af, at der er mulighed for flere kontakter til andre grupperinger, end hvad der gængs trækkes på eller prioriteres. Fx er der i provinsen og på landet mange gamle oprørskulturer og sammenhænge - de økologiske frecks og de gamle skurvogshipper - der meget kæmper samme kamp, som os, de gør det bare rent lokalt, dér hvor de nu engang er - ligesom os! Vi var her omkring, om det er nu man skal prioritere at udbygge samarbejdet med fx Kamba - en økologisk indkøbsforening - men set som miljø er det ikke lige til at se, hvordan et sådant samarbejde kan udvikles. Det må nærmere udgå, som det gør idag, fra allerede eksisterende geografisk placerede kollektivgrupper.

Efterhånden som diskussionen skred fremad løb vi oftere og oftere ind i grænser og begrænsninger i den hidtidige måde at organisere os og modmagten på. Nye i miljøet kunne nævne, at det "er vigtigt med et synligt netværk, for ellers kan man ikke komme med i arbejdet. Og det vil mange gerne. Og lige så mange går glip af nødvendig information, for man ved ikke hvor man skal søge den henne. Faktisk skal man være mere end opsøgende for at finde "miljøet". Og tit vil man gerne gøre noget - sætte plakater op osv osv - men når ikke det er til at få kontakt, så ...". Dette affødte den kommentar fra en gammel, at "tit møder man nogen, som gerne vil have informationer, eller plakater at sætte op, dér hvor de bor, evt langt væk fra byen, man så glemmer man at pleje denne kontakt i al det andet arbejde. For at løse dette, går der nemt administration i det, lister og lister osv. Men erfaringer viser, at bare een plakat i en lille provinsby, kan give stof til diskussioner i ugevis".

Det blev også tilføjet, at den militante udtryksform med kæder, maskering mm kan betyde en distance overfor nye: "Det er svært at komme med ind". På den anden side er militansen også en "tiltrækkende styrke": "man ser at folk holder sammen - det viser en tryghed, eller at man kender hinanden", hvilket "kan få politiet til at lade være med at gribe ind".

Ud fra dette kommer der en dobbeltopgave for miljøet til syne: det gælder om både at formidle og opbygge/videreudvikle en politisk kultur. Og i diskussionen heraf kom der nye problemstillinger frem:

10 - vores nuværende netværksstruktur "kræver hele tiden nye politiske måder at arbejde sammen på. Det er meget reaktion, der præger os: "Om en måned, så ...". Vi kommer hermed let til at løbe efter, hvad kapitalismen og dennes stat sætter iværk, og dette er ikke nok til at komme derhen, hvor vi sætter dagsordenen for, hvad der er brændende og reelle problemer, og hvad der er mere afledte og sekundære. Fx kan vi til evig tid have totalarbejde med at banke nazi'er, hvis ikke der bliver gjort op med den herskende socio-strukturelle magt, der som skamstøtte producerer disse.

11 - vi har været for dårlig til at blande os i den offentlige debat, både generelt og specifikt ifm den 18.maj. Generelt er det meget den yderste højrefløj, der udnytter muligheden for at skrive læserbreve, og gæes læserbrevene efter kan det konstateres, at "det for det meste er de samme personer, der går igen og igen. Selv socialdemokratiet benyttede denne strategi ved sidste valg: de indbød sig navne på personer, der ville figurere som underskrivere, og så skrev partiafdelinger læserbreve i deres navn". Usmageligt! Vigtigt er at huske, at "vi også er almindelige mennesker, der kan skrive læserbreve"; - Og desuden: "Generelt er der mange strenge, vi ikke spiller på. Vi siger, der er mange måder, men bruger dem ikke". Specifikt var der kritik af den måde, som den åbne talerstol i Folkets Park blev præsenteret på: "det var forkeret at udbede sig, at der

13

ikke kom kritik af den militante modmagt mod politiets overgreb d.18.maj. Vi må være i stand til at tage diskussioner, når de kommer, i stedet for at udelukke synspunkter på forhånd". Dette rejste kommentaren, at vi i forvejen har en grænseflad - at vi ikke tillader racistiske/fascistiske standpunkter internt - men "at vi skal blive bedre til at tage snakke med alle, også dem vi er uenige med, i åbne arrangementer".

12 - den 18.maj blev også vendt. Her var der kritik af, at vi ikke havde gjort noget særligt ift de folk eller handlende, som gadekampene økonomisk var gået ud over: "Selvfølgelig kunne vi ikke gå rundt med en pose penge, men vi kunne godt have været imødekomen. Fx: det er ærgerligt, men der kom også folk til - som ikke er os - der bare var ude på hærværk. Ellers fremstår det som vi er ansvarlige for det hele". Desuden har vi også forsømt at "afdramatisere blandt den med stålveren: den hang 10 cm fra de væltede skurvogne, og ikke skjult midt over gaden i halshøjde, som pressen lader det fremstå". Også ift den etablerede venstrefløj og alle deres spørgsmål: "Vi må blive bedre til at gi' svar, fx hvordan en folkefest ville have udviklet sig, hvis ikke politiet havde grebet ind. Men hvem skal udtale sig? Problemet er at ingen har ansvaret, og hvem bemyndiger egentlig fx mig til det? Ved ikke hvordan det skal være, men vi må blive bedre til at udtrykke, at det er OK at udtale sig på egne vegne eller på sin gruppes vegne". Overhovedet må vi forklare, hvad vi gør, så der "kommer flere og flere mennesker til". "Problemet er også, at vi er nødt til at svare - ellers opstår der et vakuum, som andre tager over på. Men ret beset er det et problem, der angår vores organiseringsform - en "løshed" der også giver os frihed", idet den tillader en stor grad af fleksibilitet og handlen i overensstemmelse med nu'ets konkrete opgaver. Den træghed - og bureaukrati - der kan præge traditionelle partier har vi ikke.

13 - demo'en d. 19. juni blev også vendt. Der var her kritik af, at Ravnsborggade (der udmærkede sig ved at have beboere, der d.18.maj søgte at bryde barrikaden ned) fik kanonslag og tysk militærmusik fremfor "oplysning", men denne kritik var der ikke opbakning bag: "Det kan være lige så vigtigt at vise sit standpunkt, sin front, sin identitet utilsløret, så "beboerne selv kan tage stilling til, hvor de egentlig hører hjemme. Blandt andet er een af de, der aktuelt træder frem som initiativtager til et "Beboerværn mod BZ-ere" en tidligere kendt person med tilknytning til Den Danske Forening". Dette skulle selvfølgelig have været sagt fra højtalervognen, hvad det ikke blev - hvis man ellers vidste det dengang.

14 - diskussionen gik over i, hvad der egentlig ligger af opbakning/mislyde ift BZ/autonome på Nørrebro. "Det fortælles tit, at der er en stærk modvilje, ja nærmest en lynchstemning mod os". Men ingen havde stiftet personligt bekendskab med disse holdninger. Tvært imod var det som om, at "disse stemningsbilleder altid blev formidlet af folk, der var pissebange for, hvad det kunne få af konsekvenser for dem selv, hvis de blev knyttet sammen med de autonome", eller formidlet af folk, der allerede er kendt som notorisk sumpende racister. Flere havde mere oplevet, at "mange kommer og spørger om, hvad der egentlig skete, for de tror ikke på pressen". Der var også det standpunkt, at "jeg tror at mange Nørrebroere - og andre - er godt stolte over, at der stadig kæmpes mod den systemmæssige magt mod menneskers liv". Der blev således slået til lyd for at "fastholde den autonome identitet, og ikke forholde sig opportunistisk til denne. Selvfølgelig må det tages ind, når der er kritik, og afklares hvad denne kritik handler om, men det er yderst farligt at lade identiteten svinge ud fra, hvorvidt andre er bange eller aggressive på os, idet disse følelser kan være begrundet i sociale livssituationer, der mere har at gøre med generel afmagt ift systemet, end med os. Og ved at holde utilsløret fast i identiteten viser vi vej mod noget - også for andre - der kan udvikle sig videre til det generelle opgør med magten". Det er her vigtigt, som den anden side, ikke at falde ned i "socialfascisme-strategien", der var Stalins teoretiske påhit i 1930. Denne strategi går ud på, at samtlige ikke revolutionære partier - fascistiske, borgerlige og reformistiske - i grunden forsvare systemet, og at de dermed i grunden også er ens. Indenfor denne strategi ses fx socialdemokratiet som en modstander på samme måde som fascisterne. Konsekvensen af socialfascisme-strategien er - kort sagt - at de, der ikke umiddelbart er med os, også er mod os, og dermed fjender af revolutionen. Strategien var fatal i 30-erne, og bærer en stor del af skylden for,

at det lykkedes fascisterne at komme til magten rundt omkring i Europa, og den vil være lige så fatal idag, idet den overser, at et revolutionært systemskifte kræver, at mennesker selv og associerede om faktiske reproduktionsproblemer, og ikke kun en selvudvalgt elite, handler som samfundsmæssigt kollektiv (For en kritik af socialfascisme-strategien kan Trotskij anbefales). Og det kan tilføjes - med en tysk kvindes ord, Frigga Haug - at sandt menneskelige relationer opstår dér, hvor mennesker slår sig sammen for at gøre verden beboelig.

15 - i forbindelse med videreudviklingen af vores politiske kultur blev der også argumenteret for "at inddrage bredere produktionsmæssige problemer, at finde og aktionere i centrale systemmæssige brudflader, fx at slå militant til mod den centralistiske planøkonomi indenfor landbruget, der bærer hovedskylden for udpiningen af jorden og megen forurening, og som på urentabel vis skaber det ene storbrug efter det andet, eller at lave lige så konkrete aktioner mod forurenende virksomheder, hvor andre progressive kræfter har givet op, fx mod Proms Kemiske Fabrik. På sådanne områder har vi mange vigtige forbundsfæller". Der var her den indvending, at vi "ikke kan gå på gaden for det lele, og at vi har brug for strategiske mål". Men: "Hvis ikke vi løfter sådanne opgaver, hvem kan så!"

Vi fik ikke diskuteret, hvad modmagt egentlig er for en størrelse. Men lidt ord til dette er, at når den går forrest i gennemsnævnningen af det "nye, det solidariske samfund", så er den rettet ind gennem perspektivet om magtens ophævelse. Magt kan ses som "fortætning af styrkeforhold" (Nicos Poulantzas, fransk marxistisk politolog), der kan selvstændiggøre sig, fx i formen stat, hvilket sker når det er styrkeforhold mellem interesser, der er uforenelige, dvs antagonistiske. Når magten så har selvstændiggjort sig kan den med Thomas Mathiesens ord forstås som "intenderet produktion af afmagt hos andre": "Magten hviler da på afmagten og ikke omvendt. Konkret vil dette sige, at magten hviler på passivitet, på gentagelse af de kendte handlemønstre ud fra mangel på kendskab eller alternativer til, at man ikke ser hvad der er i ens interesse og hvad ens problemer skyldes"(Makt og modmagt; Thomas Mathiesen er en norsk socialist). Eksistensen af magt kalder derfor på modmagt som "fælleshandling til overvindelse af fremmed viljesudøvelse over én", og som samtidig ophæver de systemmæssige betingelser for magtens eksistens.

2 - HVORDAN FORTSÆTTE OG STYRKE KAMPEN.

Det indledende - og bedste - bud på dette var "en dagligdag sammen". Og dette blev i første omgang vendt som et problem om organisering.

Som det er nu er mange organiseret i grupper om bestemte emner/problemstillinger; og nogle grupper mødes kontinuerligt med andre. Men der mangler en flade udadtil, så nye kan koble sig på arbejdet. Det blev nævnt, at man "tidligere har forsøgt sig med Infomøder og plenummøder, men de slog ikke igennem, men måske tiden er til det igen?". Tidligere er det "strandet på, at der er flere i miljøet, der ikke vil/kan arbejde sammen", men "dette kan også skyldes, at miljøet opfattes meget snævert" - og sikkert forskelligt, afhængigt af hvem man spørger. Og at de grupper, der regner sig til miljøet, er mere eller mindre lukkede grupper - et "problem der jævnlig diskuteres, uden dog at føre forandringer med sig". Der er nemlig fordele ved "lukkede grupper: det giver en styrke at være tæt organiseret. Men hvordan finde en balance? Problemet er vel heller ikke kun bare at blive flere? Som det er nu er der mange, der obstruerer eller bare brokker sig vildt og ukonstruktiv". Den nuværende organiseringsform lider dog "klart under det problem, at det er svært at fordele opgaverne: nogle knokler vildt meget - og nogen brokker sig vildt meget", og dette går også "ud over den nødvendige og brede formidlingen af information om, hvad vi laver, hvorfor vi laver det vi gør, og hvad det kunne født, der også blev taget fat".

(Et indskud skal gøres mht problemet om obstruktion. Det blev flere gange rejst som en hæmmende faktor for udviklingen af arbejdet. Men vi fik ikke stillet spørgsmålet, hvad der nærmere karakteriserer det som fænomen, hvad det er begrundet i, og hvad dets betingelsesside er, samt fra hvilket stædet det mødes. Kommentarer og analyse synes derfor påkrævet - så fælleshandling til langsigtet løsning kan finde sted).

Vi har mao også et formidlingsproblem - ud over det organisatoriske mht hvordan integrere nye i arbejdet. Det kommende giver dog ikke forslag til en entydig løsning herpå.

Vi stillede spørgsmålet, om det er en partiorganisering, der skal til fremover. En sådan vil nemlig kunne tage imod nye, blandt andet gennem skolingskurser. På den anden side er det vel også muligt at lave skolingskurser - "Vi kunne kalde dem noget andet" - uden at det er en partistruktur, der bygges op. Selve partitanken blev dog ikke diskuteret nærmere.

Til gengæld blev der talt for flere offentlige møder og debataftener, fx om afgrænsede emner som "Hvad er modmagt?". Ligeså var der opfordring til at bruge Slamm mere - "vigtigt at vi synliggør os - eventuelt at Slamm kunne gå ud over abonnentstrategien". Indvendingen at "det vil give Den Danske Forening mfl indblik i interne diskussioner, og dermed være en sikkerhedsrisiko", blev ikke set som overvældende: "Er vores indlæg i Slamm så strategiske. Vi har en tendens til at gøre tingene mere illegale end rimeligt". Konkret blev det foreslået, at det kunne være en måde at komme videre på, at holde månedlige koordinerende møder, lidt a la Anti Racistisk Netværk, der er oprettet for at undgå dobbeltarbejde og for ikke at træde hinanden over tærne. Det skulle så være et koordineringsmøde for autonome, og ikke først og fremmest et diskussionsforum. Men stillet op således, tages der ikke højde for, hvordan nye kan komme med i miljøet. Dette problem vil dog kunne løses ved at lægge diskussioner ind, og indkalde bredt, "således at der kunne henvises videre til andre, hvad der var muligt at indgå i, eller hvilke opgaver der var vigtige at tage op" - men er der ressourcer til det, og er det nu det skal gøres? Dette fik vi ikke diskuteret færdig, men hvis det er en vej, så er det en vej i det Marx' perspektiv om "associerede producenter": frivilligt samvirkende kollektiver. Dette vil indbefatte en udveksling og udvikling af ideer til planer og aktioner - eventuelt i formen manifeste, hvor vi sætter demarkationslinier for, hvad staten aktuelt og fortsat skal holde deres blodige fingre fra, linier som det vil være op til kollektiv strategisk handlen hele tiden at udvide rummet for. Et sådan perspektiv kræver endvidere, og vi begynder at lære og lære hinanden, ikke at handle ud fra, at der er et center for besluttende magtkompetence over os - altså centersuverænit, hvor borgerskabet har deres i formen Christiansborg, herremændenes sidste bastion - men at der er flere plurale centra, og at det socialistiske kollektiv kun kan fungere, når det bygger på individer, der selv tænker, og selv videreudvikler givne og utopiske livssammenhænge - med utopi forstået som "det mulige, men endnu ikke virkeliggjorte"(Ernst Bloch - håbets filosof).

Vores snak gik ind på området af, hvordan vi egentlig lever idag. Når vi "primært er sammen som anti", så vil en bedre og bredere organisering løse noget/meget, men den giver os ikke i sig selv en hel hverdag, en organisk sammenhængende livssammenhæng. Vi diskutere "kollektiv økonomi", blandt andet ud fra den umulige (?) tanke, at vi stillede krav til systemet om fælles økonomisk form for grupper af mennesker, hvilende i konkrete behovsbestemte samfundsprojekter, så vi "ikke i vores dagligdag er spittet - og hver især står til regnskab for lønarbejdet, a-kassen, bstanden, SU-en mv". Faktisk er vi hver især "tvunget ned i en ekstrem individualistisk livsstil: det er i sidste instans hver enkelts private ansvar at klare dagen. Herover ville det være rimeligt, ønskeligt, at man som gruppe havde en bestemt økonomisk pulje at råde over, og så kunne man som gruppe selv prioritere, hvordan den skulle anvendes". Der var ikke den store tro på, at noget sådant kunne lade sig gøre. Der var "negative erfaringer med fællesøkonomi". Desuden var der det standpunkt, at man kommer i klemme, hvis man understøttes af staten: "I bekæmper staten, javel, men hvor mange penge

er det nu i får i støtte?!" ". Heroverfor stod synspunktet, at "kan vi ikke løse det økonomiske problem, så er det socialistiske projekt også uløselig".

Diskussionen om økonomi blev lidt mudret. Kan omhandle, at vi ikke klart nok fik skelnet mellem fællesøkonomi (som en økonomisk form indenfor rammerne, det er også den gamle andelstankegang, kooperativismen) og så kollektiv økonomi (at finde former, der bryder med det bestående).

Dér hvor der var en enighed at snakke ud fra, det var at "vi skal blive bedre til at stille krav, også på et tidligere tidspunkt end nu, og før vi er perfekte, og ikke bare prioritere at leve et alternativt liv. Det må være muligt at fastholde det radikale bud som revolutionær, selv om vi går ind på en sådan vej". Der blev her skelet til, at alle andre grupper formår at stille krav til systemet, og specielt bruger de stærke grupper på arbejdsmarkedet systemet til at få indfriet egne kollektivt-private ordninger omkring pension osv osv, hvilket også truer/udtynder de nuværende offentlige ordninger. Asocialt - og for tiden tager fanden de sidste i stadig større tempo. Det skal heller "ikke glemmes, at systemet bruger en masse ressourcer til at forske i, hvordan menneskelig handlen kan forudsiges, således at der kan gribes ind, før der opstår såkaldt "systemtruende adfærd". Vi må derfor stille krav om anden forskning: forskning for og med mennesker".

Til noget mere for en videre vej frem blev der refereret til J.Hirsch' tanke om "socialisme som radikalreformisme": "Det handler om at gå ind og stjæle rum fra stat og kapital, og at lade dette være bestemt gennem socialismen". Og også reference til den nye strategi, som Torkil Lauesen argumenterer for: "Det er vores opgave at opbygge nye basis-demokratiske strukturer, organisationer og aktionsformer, der kan skabe folkelig magt her og nu og give folk en fornemmelse af, at det kan nytte at gøre noget. Det er også vores opgave at være med til at svække centret moralsk og praktisk, for derved at lette periferiens muligheder for at selvstændiggøre sig. Vi må give vores bidrag til at bryde den styrke, systemet har opnået via opdelingen af verden i center og periferi. Verdensmarkedets magt kan kun brydes via en erodering i centeret praktisk og moralsk kombineret med en "delinking" af periferien. Systemet må angribes fra begge sider for at overkomme den styrke, opdelingen af verden har givet kapitalismen"(Oprør i den nye verdensorden, april 1993).

Det er en linie, som også RAF på det sidste betræder: "Vigtigt nu og i den nærmeste fremtid: De i lang tid påkrævede fælles diskussioner og opbygning af sammenhænge mellem forskellige grupper og mennesker; der hvor de lever, ud fra hverdagsmenneskene i dette samfund, der hvor det bliver nødvendigt for mange at tage hånd om deres egen situation, og sammen med andre søge efter løsninger. Vi tror at sådanne sammenhænge kan være basis for den kraft, som vi har kaldt modmagt. Modmagt fra neden, en modmagt som stadig ikke findes. Sålænge sådanne samfundsmæssige alternativer til systemet ikke eksisterer, så længe vil der være fortvivlelse og ødelæggelse blandt folk. Så længe vil der blive flere, som vil være isoleret og uden perspektiver, stadig flere vil krepere af junk eller blive drevet til selvmord osv. Hvis det forbliver sådan vil stadig flere folk løbe efter fascisterne"(april 92).

Focus er, ud fra ovenstående referencer, på opbygningen af sociale rum, og så kamp når disse er truet: "holder staten sig væk, lader man være med at angribe".

Taget på ordet er dette indtagelse og opbygningen af flere og nye fristeder, og en stigende koordination af de fælles modmagtsbestrebelse disse imellem - men som det er nu må det ikke glemmes, at samtlige fristæder er truet (Det kunne være her at starte!?): det gælder Folkets Hus, hvor der ikke bliver meget tilbage, hvis det lykkes kommunen at få gennemført den allerede vedtagne lokalplan, at der skal bygges ældreboliger hele vejen rundt om huset på Folkets park (Hvad at gøre?); og også Ungeren er udsat: et rygte siger, at der ligger et lokalplansforslag om at lave parkeringspladser, dér hvor Ungeren ligger i dag (Hvad at gøre?); og Christiania - her gør politiet hvad de kan for at ødelægge hvad der er muligt (Hvad at gøre?).

Men vi skal nu heller ikke glemme at gøre op med et gammelt traume: "vestrefløjens angst for at tiltage sig magt"(Jørgen Knudsen). Nogen af de diskussioner, vi har haft i plenum, bærer også præg af, at de, der har

lagt op til dem, forberedt dem, meget har trukket sig i diskussionen af angst for at styre eller skubbe nogen fra sig - men en sådan ikke-handlen er ingen optimal løsning.

3 - OM MASKERING.

Det blev til en start konstateret, at der "ligger en 10 årig gammel beslutning om OK til masker og brosten. Men der kommer nye til, der ikke kender disse beslutninger, og det erfaringsgrundlag der fortsat nødvendiggør dem".

Det ligger i miljøet, at selvfølgelig møder man magt med modmagt. Det er ikke magten, der skal bestemme, men det menneskelige, og selvfølgelig skal man kunne forsvare sig, når man angribes af magt: Masker (hvor forhistorien er at man skal være maskeret fra starten, ellers kan film sammenlignes, og et hoved lokaliseres ud fra tøjet), menneskekæder (så politiet ikke kan pille enkelte kammerater ud) og brosten/gadekamp (mennesket må bestemme også på gaden) er sådanne modmagtsmidler. Der var stort set enighed om, at maskering skræmmer, men også at det ikke behøver være særlig negativt: "Der er også en skjult opbakning bag de "hætteklædte", for det er også dem, der altid går forrest mod racister, fascist og nazister; det er faktisk dem, der med usvigelig sikkerhed er der, når det borgerlige samfund svigter menneskerettigheder. Og denne dobbelthed kan vi godt bruge mere strategisk, end vi gør idag".

"Men vi kan godt tænke mere over udtrykket, det vi vil formidle: hvornår er det vigtigt at maskere sig, og hvornår opnår vi bare at skræmme folk væk. Et dækket ansigt gør folk bange. Skaber en mur, der er tyk nok i forvejen". Og fra anden side: "Jeg er ikke i tvivl om, at vi har et imageproblem: hætter knyttes til vold og ballade - selv om det ikke er rigtigt. De sidste mange demo'er har vi været maskeret, men der er ikke sket noget". Men "det skræmmende ved maskering afhænger vel også af, hvordan BZ/autonome opfattes i forvejen. Og det er farligt at rette sig ind efter den frygt eller aggression, der på et givet tidspunkt eksisterer som en aura om os. Hvis vi kan stå inde for det vi gør, så må vi også kunne arbejde ordentligt med de problemer, der kommer bag efter". "Ja, rigtig nok. Men jeg kan bare ikke altid stå inde for det vi laver. Fx aktionen mod Blågaard politistation: end ikke en løbeseddel. Vi må snakke om at ændre de ting, der er gale. Har tit oplevet spørgsmålet "hvorfor vi altid slås med politiet?", og det er et problem, for vi laver meget andet end det".

Det blev herefter til en meget generel snak om aktionsformer, hvor vi holdt os til masseaktioner.

Der blev slået til lyd for, at der tænkes mere fleksibelt mht demo-former: "Vi er meget fanget i bestemte måder at aktionere på. Grunden til at vi altid holder fast i det militante udtryk er, at pacifistiske metoder mest er kommet fra folk, vi politisk er uenige med, bla fra den etablerede venstrefløj". "At lave "Sit down aktioner", i stedet for at stå, råbe og slås, kan være OK; forestil dig en strisser i fuld kamppåklædning, der skal til at slæbe af sted med folk, da vil deres militære udstyr falde helt til jorden. Så det er ikke nødvendigvis defensivt og pacifistisk at obstruere passivt. Og argumentet "vi får bare tæsk alligevel" tror jeg ikke holder generelt. Ved Trevi-demo'en ville vi næppe have fået det - og hvis så havde det næsten været dette værd".

Flere kom ind på, at der laves for mange demo'er, og at de af den grund også kunne blive lidt lallede, søndagsagtige. Her blev det indvendt, at "det mest handler om forarbejdet (der altid er krævende), idet dette er meget bestemmende for den holdning, som folk møder op med". Og det blev foreslået, at man også tænker på stationære manifestationer, dvs mødes det bestemte sted, hygge, lege og aktionere, og hvor der deles løbesedler ud og snakkes med folk, fremfor "altid at rende den halve by rundt". Vi har også muligheden for at stemme boligblokke og snakke - men det var der ikke mange der mente, at mange gad. Men er det så dårlig en idé?

16

En særlig debat angik uro-er i demo'en. Her blev standpunktet, at næste gang de møder op, så stopper vi demo'en og sammen isolerer dem, beder dem om at skride - hvis de ikke selv kan finde ud af det - og går ikke videre før.

Spørgsmålet om kæder bagerst i demo'er blev også berørt. Det er både en fordel, at der ikke er nogen bagest, idet det så er muligt for nysgerrige at hægte sig på, og langt fra alle har lyst til at gå indesluttet af kæder forrest og bagerst. Hertil fra nye, at det er vigtigt at gamle også deler sig, går spredt i demo'en, så nye kan få kontakt. Men det kan være svært med justitsen - "Ingen øl, det er en fælles beslutning -> åhh rend mig røven" - hvis man er havnet alene nede bag ved. Men det er også en fordel for uro-er, at der ingen bagkæder er. Skal der være en bagkæde, vil det være fedt med en Walkie, og at det aftales på forhånd, hvem der gør det - lige som forkæden dannes ud fra sine nødvendigheder. Det viser sig også, at når der har været bagkæde, at så har det fingeret udmærket.

Et særligt stridspunkt i diskussionen blev, hvad at gøre, hvis kampen for at fastholde et givet befriet område ud fra en realpolitisk betragtning på forhånd er dømt til at blive et nederlag. På den ene side skal man selvfølgelig kæmpe, men det har mange omkostninger, og de færreste kaster sig helhjertet ind i det ("Man går hjem og bader ind imellem"). På den anden side er det også vigtigt, at vi selv vælger, hvor og hvad vi vil slås for, og at vi bryder med den forudsigelighed omkring udvalgte interesseområder og aktionsformer, som tusinder af højtuddannede og højtlønnede lakajer indenfor stat, amt og kommune dagligt bruger forskningstid på at afdække - og imødegå på repressiv vis.

Ovenstående to sider står vel langt fra i modsætning til hinanden. Strategisk kan de - ordentligt koordineret - supplere hinanden. For "vi taber kun de kampe, vi ikke kæmper".

En venstrefløj som associerede producenter.

Problemet om politiske perspektiver og organisering deler vi med resten af den vestlige verden. Den traditionelle venstrefløj har fået sin lille plads i rutinepolitikken, og spiller ikke nogen særlig rolle. En undtagelse herfra er måske Unionsmodstanden - og den blev netop organiseret udenom partidannelserne.

Der skal en ny venstrefløj til, og det skal ikke være en efterligning af de politiske partier. Og denne nye venstrefløj kan ikke designes på et skrivebord og så realiseres - det er venstremiljøernes perspektiver for uudviklede og for forskellige til. Og det har da også vist sig, at partiprogrammer og centralkomiteer let kommer til at kvæle liv. I stedet for de store planer, så lad os i første omgang se på, hvilke momenter i den nuværende venstrefløj, der er udviklingsdygtige. Og lad os bevidst bygge videre på disse momenter.

Det, der kan kaldes "den autonome politiske undergrund" er tilsyneladende ved at udvikle en arbejdsstruktur, der kan samle en del tråde. Der tegner sig konturene af en række organiseringer og sammenhænge, der både formår at arbejde selvstændigt og samtidig oppebære forskellige kontakthænder, der muliggør fælles arbejde. Dette både som arbejdsdeling og som fælles enkeltsagsprojekter. Af grupper, der umiddelbart synes mulige at inddrage kan nævnes: AFA, Rebel, Demos-grupperne, børnemagt, Regnbuen, kvindegruppe, tirsdagsgruppe, Socialistisk Forum, anarkister osv. - samt mere eller mindre tætte kontakter til f.x. Cikaden, TV-stop, Effekt, Den Røde Tråd, Slamm, B-holdet, solidaritetsgrupper, Studerende Mod Racisme osv. Det skal selvfølgelig ikke forbydes partisoldaterne at deltage - som ansvarlige enkeltpersoner overfor de relevante grupper.

I en sådan sammenhæng af grupper kan det vise sig muligt at tage vare på opgaver, som nu lades relativt uløste imellem grupperne: venstrefløjens udvikling, dansk parlamentarisme, udviklingen i EF, mediebildet, videnskab (sociologi, psykologi etc.), politisk historie etc. Nogle grupper vil kunne bidrage gennem at brede debatter og problemstillinger ud, nogle gennem at fremme praktisering af teorier og visioner. Og alle vil kunne lære. Af stor betydning er muligheden for at samles om ad hoc-projekter mellem grupperne, samt at grupper vil kunne støtte hinanden i projekter, der til tider kræver store ressourcer.

Grundet den ikke tilstrækkeligt udbyggede kontakt mellem de enkelte grupper går en række ressourcer spildt. Nogle projekter opgives, fordi de for den enkelte gruppe er uoverskuelige. Og nogle projekter når aldrig at blive til ideer. En del dobbeltarbejde udføres, og informationer deles ikke tilstrækkeligt. Og ikke mindst: den politiske debat - strategier, analyser, historien mm - får ikke tilstrækkeligt rum, dels fordi grupperne ofte begrænses af deres lidenhed, dels fordi grupperne fanges ind i særlige problemstillinger. Og megen berettiget kritik af andres arbejde finder enten ikke vej, eller tager form af rygter eller uforklaret afstandstagen, der istedet for at udvikle problemstillingerne oftere låser dem fast. Mange af de uenigheder grupper imellem er væsentlige problemstillinger, som vi som venstrefløj må forsøge at løse, istedet for blot at distancere os fra hinanden.

Men på den anden side: der er politiske forskelle, også mellem grupper, der set lidt fra afstand ser ens ud. Perspektivet skal da heller ikke være, at alle skal være enige, men istedet, at diskussionerne skal holdes igang. Således er perspektivet ikke at blive til én samlet organisering. Og der vil nok i overskuelig tid fremover være grupper og personer, der under ingen omstændigheder ønsker at arbejde sammen.

Et sådant netværk vil kunne leve op til en række mål: De opgaver, der kræver særlige sikkerhedsforanstaltninger, kan organiseres særskilt. Ressourcer og informationer kan deles, og der kan arbejdes bredt. Netværket kan være åbent udadtil, både ift. grupper, der af politiske og/eller praktiske grunde ikke kan definere sig som revolutionært socialistiske og ift. enkeltpersoner, der vil kunne træde ind i funktioner, uden nødvendigvis at indgå i alle aktiviteter. En del grupper vil kun have en relativt smal kontakt til resten af netværket, f.x. blot gennem en enkelt person, men vil ikke desto mindre herigennem have adgang til opgaver, ressourcer og muligheder.

"Undergrundskulturen" må udvikles fra en subkultur til en bevidst politisk kultur, der står på egne ben. En sådan kultur vil naturligt udgå fra caféprojekter, praktisk arbejde, seminarer etc. En del af arbejdet vil også blive af kulturel art: teater, happenings, musik, kreative udfoldelser, ferier etc. Dette bl.a. for at modvirke, at nogle kun ser det muligt at "være socialist til det ugentlige møde" - men også fordi vi fortjener et ordentligt og helt liv sammen med gode mennesker. Og mange gode snakke, ideer og projekter fostres i uformelle sammenhænge, også på tværs af grupper.

I den grad, det viser sig muligt, kan en sådan sammenhæng af grupper måske på et tidspunkt begynde at indrette sig på et nyt niveau: lokaler og faciliteter, projekter, nye fristeder etc.

For at denne udvikling fremmes kræves umiddelbart blot, at grupper overvejer dette, og så vidt de ønsker, da medtænker dette i det daglige arbejde: opretholder løbende kontakt til de andre grupper, gennem f.x. jævnlige åbne møder af oplysende og debatterende karakter samt oplysninger om disse. Til dette kræves et medie, f.x. et meddelelsesblad a la Slamm. Og meget gerne et sted, hvor sådanne oplysninger forefindes, og hvor man kan mødes.

I en sådan sammenhæng af grupper vil en række problemer/opgaver, som allerede nu findes, vokse. Da mange informationer og den kontinuerlige sammenhæng mellem grupperne i høj grad varetages gennem enkeltpersoners flerfoldige indgåen, samt personlige og andre kontakter, og da miljøet vil antage karakter af et "totalmiljø", vil der opstå en del "personligt fnidder", misforståelser, uvenskaber etc. Nogle personer vil måske deltage halvhjertet i nogle aktiviteter og lade andre indtage en primær plads - følger heraf kan bl.a. være, at man ikke kan regne fuldt ud med alle i det daglige arbejde i en gruppe, samt hvad man kan kalde et særligt "manipulations-syndrom": at beslutninger taget i en gruppe under bordet forsøges gennemført med en anden gruppe som instrument.

Hvorledes sikres det, at disse livsvigtige problemer løbende løses og/eller udvikles?

STOP MANIPULATIONEN.

marts 1993

Perspektivreferater af møder i Regnbuen/Studentarhuset.

Første møde.

Den konkrete grund til mødet var, at boykotten mod "Autonome Revolutionære"(AR)/Zapata er blevet besluttet ophævet på Stormøde i Ungeren. Dette stiller umiddelbart to aktuelle problemer:

- problemet om manipulation i fælles sammenhænge. Det er spørgsmålet om splittelse, forvirring, handlingslammelse, frustration og afmagt.
- problemet om sikkerhedsrisikoen. Det er et organisatorisk spørgsmål, og det er et spørgsmål om taktik og strategi overfor magten udenom os og mellem os.

Første del af mødet centrerer sig omkring de konkrete erfaringer med manipulation fra en bestemt person i AR, samt om vurderinger - i bakspejlet - angående hvad der er kommet ud af boykotten og om hvordan situationen er idag. Her peger erfaringerne på, at manipulationen fra AR/A er bevidst intenderet med det (skjulte) formål at søge egen suveræn magt over fælles politiske sammenhænge. Begrebet om den "politiske psykopat" synes at være faktisk.

Angående boykotten stiller det sig sådan, at den på en måde har givet den omtalte person i AR nogle gode kort på hånden på bestemte områder: - at have kontrol over informationen til Zapata-miljøet, hvilket styrker intern magtposition; - at kunne fremstille sig selv som "den/de forfulgte", hvilket kan kaste ensidig sympati fra sig; - egne udlægninger af tingene kan få lov at stå uimodsagte, hvorved den "profetiske status" kan oppebæres. På den anden side var det vigtigt at etablere boykotten i sin tid, fordi specielt én central person fra AR udviste en ekstremt ødelæggende måde at indgå på, i de fælles sammenhænge, og at det dengang var den eneste handlemulighed indenfor rækkevidde. På samme måde er det rigtigt idag at ophæve den, fordi mange nye folk i de fælles sammenhænge ikke kender grundene til den som andet end historier fra andre, og fordi det nu må være muligt at handle konkret som fælles modmagt overfor den bevidste manipulation. Som situationen er nu - hvor boykotten er ophævet - er det vigtigt at være opmærksom på, at vi selv sætter dagsordenen for det videre arbejde, og også huske ikke fx at falde i at bruge ekstremt meget tid på AR/centrale personer herfra, eller selv at blive som dét, vi tager afstand fra ved at bruge de samme midler. Tværtimod må vores focus være at fylde vores eget rum kvalitativt ud, samt at indkredse og imødegå manipulation, når og hvor den optræder - som opgave er dette at lokalisere hvor magten kommer fra, hvergang der er isolation og splittelse mellem os, og dette fordi magten lever af at producere disse ting: manipulation er et middel til at opnå magt!

Mht den politiske kerne var det i diskussionen svært at finde ind til den. Men et bud kan være, at det er en strid mellem det anti-imperialistiske og det autonome standpunkt i den strategiske diskussion tilbage fra 70'erne. Det er en strid mellem på den ene side en samlet kamp mod kapitalen/imperialismen i metropolerne, gjort som en arbejdsdeling med kampen i "kolonierne"; og på den anden side linien med de mange forskellige delkampe i metropolerne, hvor det anti-imperialistiske er et perspektiv. Det er - stillet op således - meget en strid om strategi, men ikke så meget om mål. Men stillet op således synes det dog ikke at bringe så megen mere klarhed over problemets politiske kerne, hvis det altså overhovedet er dét, det handler om.. Der må under alle omstændigheder flere studier til. Og allerførst må der spørges til, hvilke mål - også politiske - en manipulatorisk handling egentlig trækker henimod!

Her gjorde mødet lige en lille afstikker til de nødvendige aspekter af den revolutionære proces i kampen for gennemførelsen af Verdensrevolutionen. En snak, der i korte stikord centrerede sig omkring følgende ting:

- metropolerne/kolonierne
- strategi/taktik
- parlamentarisk/udenomsparementarisk arbejde
- legal/illegal kamp
- partier/bevægelse
- osv osv osv

Og vi blev ført direkte over i problemet om organisering som den væsentligste uløste opgave idag. Det vil her være en mulighed at gå nærmere ind i et studie af de forskellige historiske måder at tænke revolutionær kamp og dermed strategi på. Tre måder blev vendt: den bolchevikkiske, den maoistiske og den eurokommunistiske. Nogen der vil tage fat på oplæg om disse blev efterlyst.

Omkring manipulation - dvs hvad det egentlig er - så blev der citeret fra en tysk kvinde- og arbejdslivsforsker, Frigga Haug, der bestemmer manipulation således:

Et manipuleret menneske kan tænkes som et menneske, hvis handlinger og tanker bliver bestemt af andre, medens et ikke-manipuleret menneske er eet, der selv tænker og handler ud fra egen indsigt. Derfor bliver manipulation at se som en proces i spændingsfeltet mellem samfundsmæssig mulig indsigt og overensstemmende praksis og et systembehov for kun begrænset indsigtfulde medlemmer. Strategien imod manipulation bliver da at afdække enhver strategi, som forhindrer den enkeltes udviklingsmulighed. Manipulation betegner - og dette er en yderligere bestemmelse - en på en vis måde fordækt og skjult fremgangsmåde, idet den har det mål at styre den enkeltes adfærd således, at den forløber på den (af de skjulte andres motiver) ønskede måde frivilligt og ud fra egne drivkræfter.

Dette første møde sluttede med lidt overvejelse over, hvad at gøre: en folder om manipulation som konkret produkt; en bredere studiekreds; en artikelserie i Den Røde Tråd og Arbejderen.

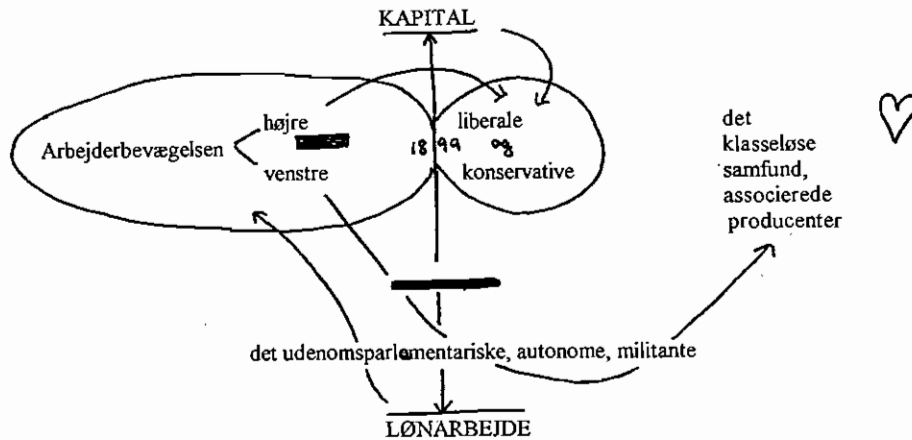
Andet møde.

Der er gået en måned siden første møde, og bestemte ting internt i RgB har vendt op og ned på meget. Mødet starter derfor både med et referat af sidste møde, og med at tage disse ting fra RgB ind - også fordi de er snævert relateret til hinanden.

Der er sket dét i RgB, at en sag om bevidst krænkelse - i formen voldtægt og mishandling - er blevet mødt. Og inddragelsen af denne sag, har trukket, ud over chokbølger, nogle skillelinier frem mellem RgB-aktivister. Een måde at begribe disse skillelinier på - og det er en bestemmelse fra den side, der ser sig arbejdet med skillelinierne som konfliktende i RgB (andre parter med eventuelt andet standpunkt formulerer sig ikke, så enten er der ikke andre standpunkter til stede, eller også ligger der en skjult modsigelse og slumrer) - er at skillelinier kan knyttes til perspektivet om at være socialist i et retsstatsperspektiv - de gode viljers intention - eller at være socialist i perspektivet om retssamfundet. I første tilfælde forlader man sig altid på en dommerfunktion - i sidste instans staten - der skal afgøre om der er begået en forbrydelse, samt udmåle og eksekvere straffen, hvis dette er tilfældet. I sidste tilfælde - retssamfundet som

perspektiv - omhandler det også selv at handle, og dette begrundet i, at enhver brøde under magtforhold er et fikspunkt for magtens nedslagi det fællesmenneskelige kollektiv. Vold, voldtægt, racisme, fascisme og nazisme ses her som sammehængende hændelser, der alle peger hen mod det umenneskelige - det uhyrliges - organisering imellem os, generelt samfundsmæssigt. Jvf her vedlagte oplæg side 4-7, der er et oplæg til et seminar om Kritisk Psykologi på basis af en tidligere skreven opgave om RgB's historie. Selve opgaven findes i fuldt omfang i Forum Kritisk Psykologi nr.8/1993.

Skematisk kan de to ståsteder placeres i følgende model, der tager sit udgangspunkt i, at den grundlæggende modsigelse i vores "samfund" går mellem kapital og lønarbejde; og at magten i samfundet siden Hovedaftalen ("Fredsaftalen") i 1899 mellem Socialdemokratiet og Arbejdsgiverne er blevet institutionaliseret, således at der lige siden har været strid inden for arbejderbevægelsen (en strid der også findes i alle venstrefløjpartier) mellem en højre-linie, der søger kompromis og legitimitet indenfor kapitalens rammer, og en venstre-linie, der søger at bryde hermed i perspektivet om det klasseløse samfund. I sidste tilfælde kommer så en ny skillelinie - stridspunkt - og det er forholdet til det udenomsparlamentariske, det autonome og det militante, hvor det er et stort problem, så markant mange partigrupperinger indenfor venstrefløjen blindt søger at blive stuerene ved at tage afstand herfra. Fx er det ulovligt at stoppe nazier på gaden - men er der andet valg? Nej!

I forhold til RgB er problemet ikke så meget, at det militante standpunkt er der - det har også altid været der - men mere at det at bringe det ind ifm en konkret sag synes at gøre gruppen handlingslammet mht stadig at være et kollektivt handlefællesskab. Som sådan ytrer ingen sig imod dette standpunkt, så problemet kan omhandle, at det var en skærpet problemstilling, der lidt eller meget tog magten fra gruppen. Man var uforberedt herpå. Under alle omstændigheder gentog den oprindelige krænkelser, sket uden for RgB's rand, sig som gentagen krænkelser af RgB-aktivister hinanden imellem. Det besluttes at tage RgB's fremtid op til videre diskussion senere. Hvor skal vi/RgB hen?

Ifi hvad vi skal gøre konkret som følge af ophævelsen af boykotten mod AR, vil det være en god ide at søge et bredere fællesskab med de andre grupper, der trækker på samme hammel som os. Dette arbejder vi på at gøre.

Til sidst diskuteres problemet om organisation som et spørgsmål om nødvendigheden af et nyt politisk paradigme, både at handle ud fra ogsom kan samle bestræbelserne for udviklingen af det klasseløse samfund. Ud fra problemet at alle selvfølgelig er imod det onde og for det gode; og ud fra at dette let kan forblive bare ved den gode viljes intention, der ikke er nok, når magten er organiseret både i form af stat og patriarkat, så kunne det være en ide at undersøge om paradigmet "marxisme, anti-fascisme og feminisme" kunne danne udgangspunkt for en sådan politisk praksis: det marxistiske begrundet sig selv, og dette ud fra, at Marx kom på sporet dels af at forhold udvikler sig historisk, dvs er historisk tilbagevne, hvorfor de også kan ændres, og dels af at kapitalismen kun kan udvikle sig videre i socialismen - med mindre barbariet skal gentage sig i endnu større målestok; det anti-fascistiske kommer af, at når magten er organiseret, både nationalt og internationalt, så er der brug for en organisatorisk funderet modmagt på det generelle plan; det feministiske som modmagt til, at mænd idag er det køn, som magten personificeret lader sig repræsentere igennem.

Hvor marxismen sætter focus på udviklingen af frihed - dvs kampen for og etableringen af de sociale omstændigheder og betingelser, der gør det muligt at mennesker kan mødes og slå sig sammen for at gøre verden beboelig - så sætter det anti-fascistiske focus på opgør med den magt, der bruges af kapitalismen til at holde mennesker isolerede og splittede fra hinanden med, medens det feministiske giver det nødvendige pejlemærke for både mænd og kvinder, når der skal gøres op med samtlige de systemsatte og -gjorte krænkelser på det nære og mellem-menneskelige område. Hvor de feministiske kvinders opgave primært er, at alle kvinderne går med i den selvfølgelige ret til at bestemme over eget liv, så bliver mandens position i den feministiske kamp nok så meget at rydde op i egne rækker, finde og stække de svin, der mener at de i kraft af deres eget køn har legitimitet til at handle nedværdigende mod menneskene af modsat køn.

På et tidspunkt vil de tre pinde i paradigmet blive sammenfaldende - de er i hvert fald asymptotiske i retningen menneskelig værdighed og social frihed, upåagtet køn, etnisk oprindelse, race, nationalitet og seksualitet.

Der snakkes videre onsdag d.7.april kl 20, i Studenterhuset.

Det, der så er sket, det er nye problemstillinger på tre områder:

1 - De okkulte har skiftet strategi i Studenterhuset, og det henimod "If you can't beat them, join them". Og senest er der sket det, at de har gjort sig usynlige, men usynlige sammen med andre aktivitetsgrupper i huset: noget så sjældent som et kollektivt afbud til et repræsentantskabsmøde fra 5 grupper i huset har lige fundet sted.

2 - Bevægelser på den horisontale akse: det er et møde med problemet om "psykopatisk manipulation" inden for det alternative politiske miljø. Her har man haft et første møde omkring temaet "Stop manipulationen" og håbet er blandt andet en lille folder, der kan bruges til at skærpe opmærksomheden på og skabe handleevne overfor manipulation, ligemeget hvem der anvender den.

3 - For det tredje er Regnbuen blevet involveret i et konkret problem omhandlende "voldtægt og mishandling" indenfor det grå terapimarked. Det er en sag, som jeg har rejst, og som jeg er personligt involveret i, idet det er gået ud over en nær og kær person af mig. Men det er også en sag som synes at trække vidstrakte isolations- og splittendenser videre med sig - hvad en sådan sag ikke behøver at gøre - men når det sker så må og kan det nærmest kun begrundes ud fra, at der forefindes etablerede brudflader og interessedivergenser, som der ikke har været en bevidst foregribende arbejdsvirksomhed omkring. Dette peger hen på, at den daglige opgave om kollektive målsætningsprocesser som fælleshandling er brudfyldt og omstridt.

Ift den sidste sag har der været to divergerende standpunkter. På den ene side at se hændelsen som intenderet - dvs som en bevidst krænkelser, som noget beregnet - og det andet standpunkt at se hændelsen som uintenderet - dvs som en uheldig grænseoverskridelse, en smutter, et impulsgennembrud. Disse to standpunkter eksisterede også i RgB - og i Studenterhuset - med en klar overvægt af det sidste standpunkt ifm de okkulte folks ingåen og motiver i studenterhuset. Og det trak også sine skillelinier mellem folk: der var dem, der var involveret i sagen, og som snakkede om uhyrlighed fra de okkultes side; og der var dem, der så sagen som bestående af to ekstremer, der var lige gode om at slås.

Om det er det ene eller andet, der er på tale, kan selvfølgelig kun vurderes ud fra en klarlæggelse af hændelsesforløbene. Mht den okkulte sag, så var det fra deres side et spørgsmål om at rehabilitere hagekorset i billedet af, at de fremmede og de kristne - og senest socialister og kommunister - havde ødelagt den danske folkesjæl. Mht voldtægten og mishandlingen var det, at det omhandlede en massagelærer overfor en kursist, med bla følgende ting fra hans side sagt undervejs: "det her er en sikker måde at miste klienter på", "det er ikke helt terapeutisk korrekt det her", samt i det mest skærpede øjeblik at sige "du er sådan een jeg kan få til hvad som helst". Samtidig kan man så sige, at den - i det her tilfælde mig - der trækker sådanne ting frem, selv er part i sagen. Jeg kan have mine private interesser. Ift studenterhuset, og jeg kan ift den voldtagne og mishandlede person have lignende private interesser.

Jeg har som person mødt begge standpunkter fra Regnbuens side: at det fortælles mig at det er uklart hvori forbrydelsen består, samt at mine tanker om modmagt både mod denne person konkret så han ikke kan fortsætte denne løbebånd overfor nye kursister og mere generelt ift det grå terapimarked er båret af had.

Det er rigtigt, at jeg er personligt involveret i begge sager. Men det jeg har mødt her, dét er: - overfor det okkulte at de folk der godt kunne lide smagen af hagekors, de var samlet en stor

manipulationsmaskine, der både truede med vold på livet, og som betjente sig af bevidste løgne, selv om de vidste, at den anden part viste at de løj: - overfor massageterapeuten finder jeg de udtalser, som han gør sig overfor kursisten, som værende udtryk for, at det ikke er første gang at han betræder dette område - han må have gjort det mange gange, ellers kan han ikke træde med den art bevidsthed på det han gør i selve situationen. Det er ikke bare et uintenderet impulsgennembrud, altså en lalleglad idiot, men mere en klart beregnende psykopat.

Ud fra dette kommer der to forståelsesmodeller frem - to modeller der konkurrerer:

- den ene - og det er ud fra den med impulsgennembrudet, der ses at dække alle hændelsesforløb - er at se vold, voldtægt, racisme, fascisme og nazisme som parallelniveauer, der er distinkte, men som man selvfølgelig alle er imod, men som sådan får de som parallelniveauer ikke konsekvenser for det enkelte subjekt hierarkisering af egen virksomhedsform. Når der sker noget her, så kaldes der på retsstaten: hændelsen må afgøres ud fra gældende love, og ud fra om der er foregået en forbrydelse mod den ene eller den anden part. Og i tilfælde af en forbrydelse, så må der falde en dom. Subjektet for denne udøvelse er her en instans over parterne, eventuelt i formen det Freudianske "Overjeg" - og det er derfor det er et retsstatsperspektiv, fordi det er sådan staten kommer ind på den historiske arena. Ved at tro på - eller støtte sig til et sådan "uvildigt subjekt", hvad der er en ren illusion - kan man imidlertid ikke udvikle en egen strategi - hvilket er et organiseringsfænomen på organisationsniveau, der også nødvendiggør udviklingen af egne målsætningsprocesser i perspektivet en institution - der pejer ud over de nuværende elendigheder. Man henvises derved til aleneheden og til at måtte skulle bære byrden ved krænkelser som et rent indre forhold, man selv har været skyldig i at producere. Og er det ikke sådan, eller er der bare den mindste gran af bevidst krænkelser iblandet, så vil det være umuligt at tage denne skyld på sig - netop fordi man ikke har den - og kommer der ikke klarhed over denne forkerte vej, så vil man bare rave dårligt rundt, uden nogen hvile og politik for livet: man vil vende den anden kind til, samtidig med at man synes det er uretfærdigt.

- den anden forståelsesmodel tager sit udgangspunkt i at se den nuværende virkelig ud fra et klassekampsstandpunkt: at der grundlæggende er antagonistiske interesser til stede, der begrundes sig i den private råderet over produktionsmidlerne. Her er de forskellige hændelser - vold og så videre - sammensatte størrelser, der alle peger hen på det "uhyrlige", hen på barbariet mellem os, et barbari der som sådan er sat i system gennem statens indtog i samfundet. Her er perspektivet ved hændelser spørgsmålet om den rette og korrekte anvendelse af modvold, til ophævelse af retsstaten og til indsættelsen af retssamfundet: det menneskeliges ukrænkelighed. Og her vil jeg gerne citere Marx:

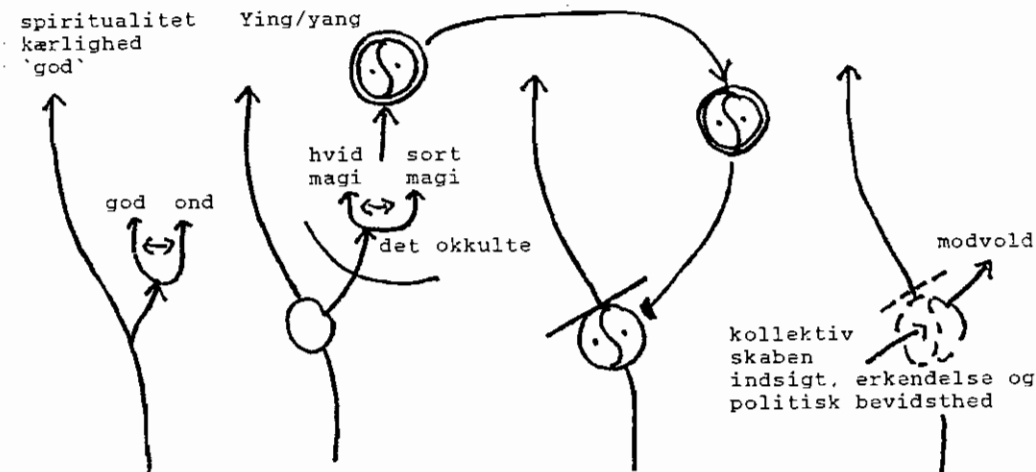
"Allerede Platon indså, at loven må være ensidig og abstrakt herende fra individualiteten. Under menneskelige forhold vil straffen derimod virkelig ikke være andet end den fejlendes dom over sig selv. Man vil ikke overtale denne til, at en andre vold, som pådrages vedkommende af andre, skulle være en vold, vedkommende havde pådraget sig selv. Den fejlende vil snarere i de andre mennesker finde de naturlige forløbere af den straf, som denne har dømt sig selv til, dvs at forholdet ligefrem vendes om" (Marx, MEW 2 / Den hellige familie).

Opgaven er her - som det også er formuleret af Bob Marley - at "lade det onde møde sig selv, og det går under". Dette rejser problemet om modmagt på det niveau af psykisk virksomhed, der producerer intenderede handlinger af bevidst ondskab eller krænkelser. Indenfor klassekampsstandpunktet som forståelsesmodel, der hævder at

sige noget relevant om verden i et alment perspektiv, her findes derfor implicit problemet om arten og omfanget af militans overfor den og de personer og organisationer, der bevidst bruger vold som strategisk element. Og dette bringer problemet ind i det anti-imperialistiske arbejdsfelt - og næppe noget område i det borgerlige samfund er da heller ikke så meget kriminaliseret som dette.

- Schematisk således: spirituelle // okkulte // ying-yang (binaritetstænkning)//modmagtsstrategi

- 1) EN KRAFT
- 2) VED HISTORIEBRUD
- 3) BEVIDST KRÆNKELSE
- 4) MODMAGT

Medens den første forståelsesmodel - retsstatssamfundet - for det første fører direkte ind i det borgerlige samfund, fordi den er blind overfor effekterne af den i sig selv selvkværende klassekamp, hvor vold og undertrykkelse bruges bevidst intenderet som strategisk middel til opnåelse af magt eller magtens reproduktion, så fører den for det andet også det eksistentielle problem med sig, om der nu er plads til een i dette samfund, eller om det bliver den sociale massegrav, der bliver ens næste bolig.

Heroverfor fører den anden forståelsesmodel alt andet end nemme løsninger med sig, hvor kun problemet synes givet: hvordan bygge en organiseringsform, således at den både udtrykker en fælles almen bestræbelse og er en modmagtsstrategi overfor den organiserede magt i systemet. Som fælles almen bestræbelse, så må det være en åben, synlig og gennemsigtig organisering - som modmagt må den nødvendigvis være lukket og uigennemtrængelig overfor det i omverdenen, der tilhører det gamle barbariske samfund.

En sådan dobbeltopgave stiller sig, fordi den bevidste krænkelse - det uhyrlige - nødvendigvis må ses som det, det er, nemlig organiseret og organiseret på den måde, at der er en lukket omkring information - og er en modmagt bare åben, så forsvinder og saboteres modmagtens nødvendige strategiske nødvendighed. En løsning af denne dobbeltopgave - på en sådan måde at man ikke bare bliver lig den (lukkede) magt, man har sat sig til at imødegå - kræver at organiseringen bygges op, så den fra første færd er troværdig i sit arbejde med forholdet mellem det indre og det ydre, mellem det esoteriske og det eksoteriske. Og dette er at kunne gå bevidst og egenansvarlig i grænsen mellem det indre og det ydre. Hoppes der ureflekteret eller alene taktisk herimellem - fra det indre til det ydre - er fortroligheden og tilliden ikke intakt som

fællessolidarisk handlen. Og den enkelte må i konfrontationen hermed slippe den gamle verden - slippe alene - og vælge at handle for "det godes" egen skyld (Sartre).

Nu er det sådan, at man i modmagtbestræbelser kan låse hinanden i eden om, at informationer ikke går videre. Dette er en vigtig ting. Men opgaven er også, at undgå at låse selve udviklingen af modmagten til at være en para-verden, og til at eden erstattes af en suveræn, en ny magt over een (Sartre). Hvordan gøres dette? Det gøres ved at man må vælge at sætte sig selv ind i risiciens centrum, og som eneste focus for de tråde, som magten vil kunne trække til modmagten, for ellers bliver andre soldater/stråmand for eget, nu tvivlsomme, velbefindende; samt at huske at netop her i orkanens øje er det dit eget liv, du i og for tavshed må vælge at bytte ud med magten for det alment Godes egen skyld. Det er at måtte kunne lade magten tage dit liv - for at bevare det menneskeliges ukrænkelighed.

Alt ovenstående betyder en præcisering af RgB's koncept om "total åbenhed". Total åbenhed omkring, hvad der styrer eens handlinger gælder fortsat ubeskåret ift konkrete brugere af rådgivningen, og her er der også ubeskåret tavshedspligt udadtil. Men total åbenhed er hverken altid mulig eller ønskelig, når det omhandler de enkelte RgB-aktivister ift hinanden og ift gruppen på det anti-fascistiske område indenfor den socialistiske bestræbelse.

Dette får igen som konsekvens, at Regnbuen - med de to typer af hændelser i sig, den uintenderede og den intenderede ondskab, idet RgB er en del af det borgerlige samfund, og dermed også fortsat vil møde konflikten mellem de to forståelsesmodeller - må tage den opgave at udvikle en kollektiv handleevne, selv der hvor informationer må holdes lukket indadtil i gruppen mht, hvad de enkelte rådgivere gør som enkeltpersoner. Og når problemer om bevidst krænkelse dukker op i et brugerforløb, så stiller det problemet at gå på grænsen mellem det indre og det ydre, også indadtil i gruppen, vel vidende at man er alene her, og at rådgivningsgruppen kun som potentialitet vil kunne handle som konkret anti-fascistisk modmagt.

219
Hej!

Hvis I stadig synes det er en god idé at lave et arbejde omkring Stop-manipulation - eventuelt som et lille oplæg til miljøet, en folder og/eller andet - så har jeg en idé til hvordan komme igang.

Den omhandler at bruge noget af Regnbuens tid til at komme igang med. Konkret at mødes og tage den første snak onsdag d.10.febr kl.20 i Studenterhuset.

Der er to grunde hertil. For det første har jeg mit sædvanlige tidspres; og for det andet har Regnbuen besluttet at bruge et fællesmøde om måneden til "autonomt politisk arbejde", således at arbejdet hermed ikke kun hænger på nogle enkeltpersoner, men at det bliver bygget ind i Regnbuens daglige arbejde som gruppe.

Tanken er så at bruge det første af denne slags møder i Regnbuen til at få diskuteret, hvordan komme videre med et stop-manipulations-arbejde.

Samtidig kan det overvejes at indkalde andre interessenter gennem Slamm.

Et forslag til en notits heri er følgende:

"STOP MANIPULATIONEN.

I forbindelse med fritstillingen af boykotten mod Revolutionære Autonome, og af den person heri som gennemgående har været årsag hertil, blev det foreslået at følge op på sagen på et mere generelt plan. Næmlig at finde, fremstille og afsløre de måder, som mennesker - upåagtet selvpåkaldt politisk ståsted - manipulerer med andre mennesker på, til skade både for dem selv og miljøet omkring dem. At manipulere med andre mennesker kan være nok så uskyldigt, men der ligger i manipulation at det er en måde, skjult eller fordækt, at sætte egne private, nærmest egoistiske og/eller gruppeinterne særinteresser igennem på, hvor andre mennesker alene opfattes som middel herfor. Simple objekter. Menneskemanipulation hører derfor ret beset hjemme indenfor højrefløjens, inden for den borgerlige reaktion, der med udviklingen af et solidarisk og menneskeværdigt samfund må visne bort. Manipulationsmekanismer må derfor skubbes ud af det autonome miljø/undergrunden, venstrefløjens og arbejderklassen.

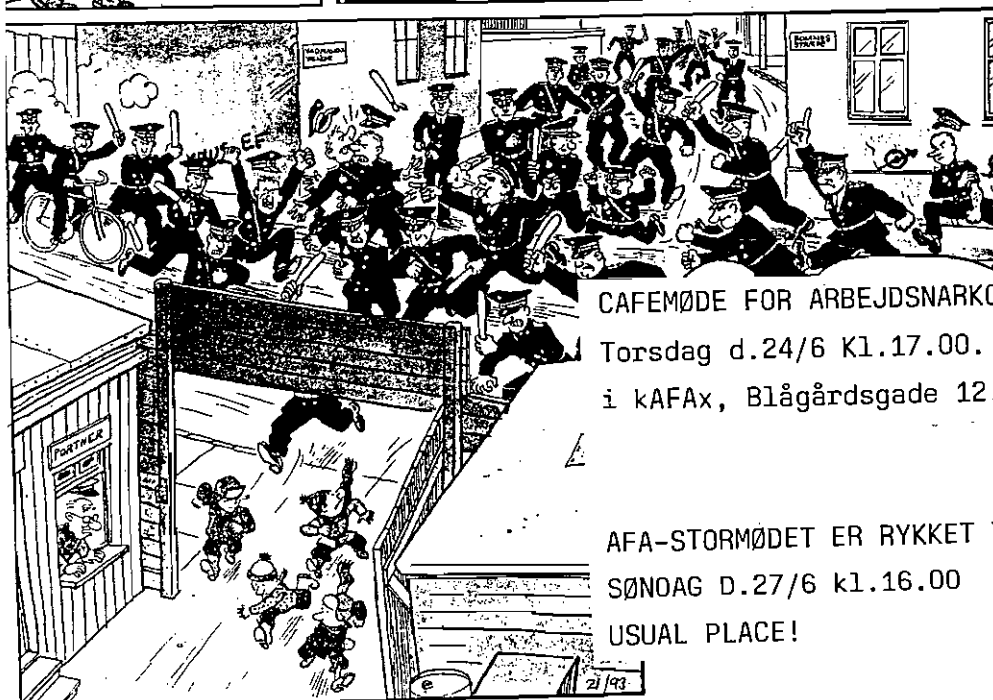
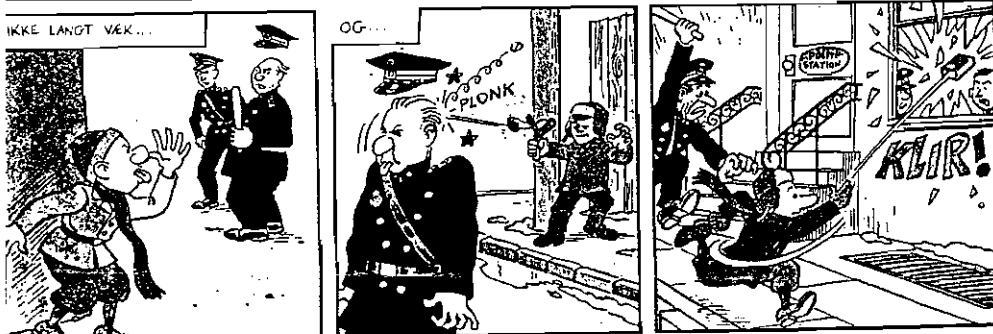
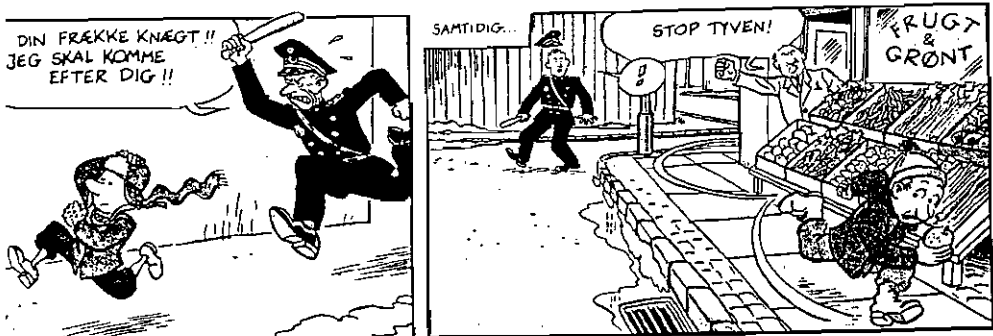
Arbejdet med Stop-Manipulation kan gribes på mange måder. Man kan gå igang med at sammenfatte de allerede kendte måder, som systemet eller systemlakajer manipulerer på. Lave en folder, der giver pejlemærker til konkret, når man møder manipulation, at slå den i stykker. Eller ???

Har du lyst til at gå med i en snak om et sådant arbejde, så mød op. Du behøver ikke at have nogle færdige ideer til det - interessen er nok. Det foregår i Regnbuen, onsdag d.10.febr kl 20."

Det er sendt til Slamm - hvis der er ændringer i/til teksten må I kontakte her.

K.

DE HEKTISKE DAGE UNDER EF-TOPMØDET 19-23/6 1993.

CAFEMØDE FOR ARBEJDSNARKOMANER

Torsdag d.24/6 Kl.17.00.
i kAFax, Blågårdsgade 12.

ÅFA-STORMØDET ER RYKKET TIL
SØNDAG D.27/6 kl.16.00
USUAL PLACE!

SLAMMØ

NR.64 14/6-93 AFHÆNGIG AF POLITISK OG ØKONOMISK INTERESSE

"Vi, AUTONOME PARLAMENTARIKERE (A.P.),
TILSLUTTER OS HERMED GRUNDLAGET
FOR DEMOER OG ARRANGEMENTER MOD
EF-SVINENES TOPMØDE I KØBENHAVN."
RØD FRONT! A.P.

1

2

Marc Rudin

Her er et brev fra Marc Rudin, som er et godt udgangspunkt for folk, der ønsker at skrive til ham. Han er meget interesseret i modstanden, og situationen generelt, i Danmark og Europa. For hans eget vedkommende har Mellemøsten stået i centrum for hans liv i det sidste årti. Det vil han også meget gerne diskutere. Marc Rudin sidder isoleret i Vestre Fængsel, og hans post skal indtil videre gennemlæses af politiet (der må ikke skrives konkret om sagen mod ham), så den hurtigste postgang opnås ved at sende brevene direkte til politiet. Man skal skrive afsenders navn + add. Breve til Marc:

Politigården
1567 Kbh-V
Afd. C
(Marc Rudin/varetægth.)

Nu ordet til Marc:

Kære kammeratinder og kammerater.

27.5.93. Vestre fængsel

Det har glædet mig meget at høre fra jer, for jeres solidaritetstilkendegivelser har været meget vigtige for mig, det giver styrke og mod.

Det ser ud til, at I har nok at gøre i disse dage. Jeg har set billederne i TV, men forstod desværre ikke kommentarerne. Derfor er jeg glad for jeres korte beskrivelse. Den 26. maj kunne jeg endelig læse de internationale aviser om begivenhederne på Nørrebro. Det må jo virkelig have gået hedt for sig!

Senere har jeg også fået oplysninger om demonstrationen her ved spjældet (Vestre Fængsel). Det hele ser ud til næsten at have antaget historiske dimensioner; også at regeringen måtte krybe tilbage fra deres første udtalelser.

I har sikkert alle hænderne fulde på grund af alle fangerne fra begivenhederne. Jeg føler mig solidarisk forbundet med dem alle og håber, at de snart må blive frie igen, så de kan kæmpe videre med jer. Jeg håber også, at de sårede snart er raske, at ingen har fået varige skader.

I forbindelse med begivenhederne på Nørrebro mærker jeg tydeligt, hvordan jeg har levet i periferien i det sidste årti, uden at have beskæftiget mig synderligt med problemerne i de vestlige industrilande (metropolen) - desværre. Jeg er altså igen dér, hvor jeg skal skabe mig et billede, så godt som det nu kan lade sig gøre herinde fra.

Selvfølgelig mangler jeg især de direkte mundtlige samtaler, ansigt-til-ansigt - hvad der jo ofte giver en et mere konkret indtryk end avisernes artikler og billederne på "flimmeren". Alt i alt må jeg indrømme, at jeg - i de mange år, hvor jeg entydigt koncentrerede mig om forholdene i den 3. verden (trikont) - kun meget overfladisk har været i gang i Europa. I den forbindelse har jeg meget at indhente.

Men naturligvis følger jeg stadig, som før, med i begivenhederne i den 3. verden: de anti-imperialistiske kampe generelt, og situationen i Mellemøsten i særdeleshed. Jeg sammenligner, hvad jeg læser i dagspressen, med mine egne erfaringer og forsøger så at danne mig et nogenlunde billede ud af det.

Hvis nogle af jer også, på den ene eller anden måde, er interesserede i at diskutere og konfrontere ideer angående Mellemøsten, så er jeg parat til det og det vil glæde mig meget.

Her i spjældet er jeg faldet ind i en slags rutine. Jeg tilbringer meget tid med at læse; men dyrker også sport (håndvægte) for at holde mig i form, hvilket også har positive psykologiske virkninger.

Jeg har en regn af brevkontakter med min familie og med mange kammerater i forskellige lande. Min yngre søster er i den hensigt meget vigtig for mig, ligesom en kammerat, der sidder i spjældet i Milano og som jeg har en vigtig ide-udveksling med. Vi fortæller gensidigt hinanden om vores erfaringer og lærer på den måde af hinanden.

Det med spjældet er jo sådan, at man må forsøge at gøre noget for sig selv for at tilbageerobre noget af den tabte tid. Jeg forsøger i øjeblikket også at lære dansk, hvilket dog afstedkommer en del forvirring.

Det var alt for idag. Jeg ønsker jer alle - frem for alt jeres sårede og fængslede kammerater - alt godt og styrke og mod fremover. Hjerteligst

Marc Rudin

Fangegruppen

Traume-Lars

Lars Willemos fra Weekend-avisen er ikke hvem som helst. Det var ham som kom frem med "nyttige" oplysninger (som politiet udtalte) omkring Blekingegade-sagen. Her talte han med gamle folk fra KAK (kommunistisk Arbejder Kreds) og fremlagde fotos af de sigtede. Det var fotos som kun kunne komme fra politiet. Så der er ingen tvivl om at der er en forbindelse mellem PET og denne "journalist".

I 1970'erne var selvsamme "journalist" aktiv på den vderste venstrefløj og det må ha' givet traumer for livet. I følge en journalist fra Information var relationen mellem L.W. og PET så kraftig at det var derfor han blev fyret og nu har fået "arbejde" på Weekend-avisen.

PMU....

LANDSBYSAMFUND - EN LØSNING PÅ ARBEJDSLØSHED?

Fortsæt modstanden mod EF-Unionen

Med fluepapiret fra Edinburgh, og trusler om økonomisk kaos fik de lokket Danmark ind i EF-unionen.

"Og nu skal der rigtig gang i unionsopbygningen", erklærer alle Delors'er. Den 21.-22. juni kommer de allesammen til København for at afholde topmøde. Med sig har Delors en rapport, der foreslår, at levestandarden nu sænkes i alle EF-landene.

Allerede på det uformelle finansministerrådsmøde i Kolding d. 21. maj, udtalte han: "Den eneste mulige vej, for at løfte den europæiske økonomi ud af krisen, er at sænke løn og sociale ydelser i Unionen." Tysk TV bragte udtalelsen, dansk TV tav.

Det står altså klart, at opbygningen af den nye supermagt, EF-Unionen, skal betales af den almindelige befolkning, gennem øget arbejdsløshed og dyb fattigdom. Nej til forringelser af dagpenge og sociale ydelser. Bekæmp arbejdsløsheden - ikke de arbejdsløse.

Der er mere end nogensinde brug for en stærk unionsmodstand.

Enhvert angreb på vores faglige, sociale og demokratiske rettigheder skal mødes med ti-fold modstand. På den måde skal vi puste til modstanden i alle de andre lande. Erstat ikke jerntæppet med et sølvtæppe - for et åbent og helt Europa.

En fredelig og demokratisk udvikling i Europa kan kun sikres ved at stoppe unionen. Vis din modstand mod EF-Unionen. Gå med i:

Protestdemonstration mandag d. 21. juni

- kl. 16.00 ved Bellacentret - medbring så vidt muligt cykel Underholdning og en enkelt taler
- kl. 17.00 Christianshavns torv Talere og underholdning

Demonstrationen er en fredelig sommerdemonstration - hovedbeklædning er ikke nødvendig!

Forstil dig dit eget lille træhus, hvor vinden hvisker i træerne og skoven omgives af grønne marker. Forstil dig 15 andre små selvbyggerhjem omkring et gammelt fælleshus, et landsbysamfund hvor folk har ret til at bygge, bo og arbejde med jorden. Midt i Danmark på øen Fyn er det min hverdag... Mange i landsbyen får socialhjælp, en slags minimum for overlevelse betalt af den danske stat. Det betyder at alle i landsbyen har al tid fri - kan du forstille dig større frihed?

Jeg ved det for mange mennesker lyder som en drøm, og ikke alle i Europa har de samme muligheder, men ikke desto mindre eksisterer disse småsamfund omkring os.

I Skandinavien og Danmark er det alligevel slet ikke så let. Næsten altid får du problemer med myndighederne. (Du skal have tilladelse til at bygge o.s.v.) Et andet problem er ejerskabet, penge til at købe land, eller tilladelse til at bygge på en andens jord. (Besættelse er også en mulighed) Nogle landsbyer har offentligt måtte slås med myndighederne i over 20 år, før de er blevet "lovlige", andre har blot måtte lukke i stilhed....

Men "Dont worry - be happy!", tiden er til småsamfund! Ingen ved hvad der skal gøres af alle os "løse"..... Et voksende antal på 19 millioner mennesker er nu officelt registreret arbejdsløse i Vest-europa, og guderne må vide hvor mange der er i Øst. Har vi ikke ret til et leve at "normalt" liv?

På samme tid er det et fakta, at mange landsbyer omkring i Europa står tomme og forladte. (Vil folk da ikke længere leve på landet?) Forstil dig staten gav os ret til et bruge disse tomme landsbyer, og som en slags erhvervsstøtteordning for småproduktion, gjorde områderne til skattefrie zoner.... Det ville ikke koste staten noget som helst!

"OK" - siger en officiel mand(%%&%) fra staten - "måske en løsning for nogle mennesker, men det er ikke løsningen på arbejdsløshedsproblemet, for mange mennesker vil ikke bo på landet!" Til dette tilsyneladende logiske synspunkt har vi en meget interessant oplysning. Midt i Danmarks hovedstad København, ligger der en gammel militærkaserne som blev overtaget af fredelige folk for over 22 år siden. På det ubenyttede område, gjorde den danske stat det største landsby-projekt i hele Europa muligt - som et "socialt eksperiment"! Landsbyens navn er Christiania - hjem for ca. 900 "christianitter".

Det sociale eksperiment Christiania er interessant af mange gode grunde, men først af alt er det en virkelig gjort drøm! Fra begyndelsen tog folk sig den frihed ikke at betale skat! 50 små håndværksvirksomheder (bager, grønthandler, cykelværksted, genbrugscentral, byggemarked o.s.v.) er resultatet af dette eksperiment - og så tager folk endda også hånd om byningerne. Tænk, en sådan landsby er mulig, og så i en storby!

Hvorfor den danske stat ikke vil lave nogle konklusioner på Christiania-eksperimentet, er der ingen der ved. Men ligenu og det sidste halve år, har en masse politi lavet(\$?)total"undersøgelse" af området (efter hash). Faktisk begynder Christiania igen at ligne et militærområde - men spørgsmålet er bare hvorfor? For overalt udtaler politikere sig med en mund: "Arbejdsløsheden er vor tids største problem - den vil vi gøre alt for at løse!".

SÅ SKER
DER NOGET!

ET NYT SELVSTY-
RENDE BØRNE/
UNGDOMSHUS ER
PÅ VEJ I KBH !!

RESTERNE AF DEN GAMLE
BØRNEMAGTBEVÆGELSE HAR GJØRTE FORHAND-
LINGER MED KOMMUNEN OM AT STØTTE TIL ETAB-
LERING AF ET SELVSTYRENDE PÆDAGGISKT AKTIV-
ITETSHUS. VI LÆGGER MEST VÆGT PÅ AT PÅ SÅ MÅ-
GE BØRN OG UNGE SOM MULIGT INVOLVERES I HUSET
IKKE KUN GAMLE PÆD. AKTIVISTER. VI HAR SELVSTY-
RENDE MASSE IBER, MEN DET BLIVER DE BØRN OG UNGE
DER BRUGER HUSET SOM BESTEMMER HVILKE AKTIVITETER
HUSET SKAL FYLDES MED. HUSET ER FRIT FOR PÆDAGO-
GER, POLITI OG PARTIFAMPERE. HUSET ER EN GAMMEL KOM-
MUNERINGSSEKENDOM. SÅ DER ER NOX AT GÅ I GANG
MED! VI INDKALDER TIL OPSTARTENDE
MOBILISERINGS MØDE LØRDAG D. 12. 6. 1974

- FOR FLERE FRISTEDER I DANMARK
- FOR SOLIDARITET OG VENSKAB
- MOD SOCIAL NEDSKÆRINGS POLITIK

K.F.
FORHÅN-
LINGS-
GRUPE:

Spørgsmål til Christian og Kollektivet For Kommunisme (KFK)

Hvis det er så vigtig for jer at diskutere, og at politiske fanger bliver inddraget i diskussionen, hvorfor har Christian og KFK så stadig ikke svaret på den eneste længere offentlige kritik af den politik i repræsenterer. Kritiken er sendt til Christian og Stef, og bragt i SLAMM nr 51, d.15.3.93.

Jeg gider ikke gentage kritiken, men kernen i den er, at jeres snak om "kæmpende avantgarde" og "proletariatets diktatur" efter min mening er en gang forældet og mere og mere virkelighedsfjernt frasemageri. Hele KFKs politiske orientering, som blev bragt i sidste nr af SLAMM, er et godt eksempel på det som RAF kritiserer i deres seneste erklæring: "ingen vil finde svar på de aktuelle problemer i fastklamringen til tidløse gamle klarheder...de virkelige spørgsmål begynder først derefter, nemlig hvordan der her kan opbygges en social modmagt..."

Måske virker jeg grov - men jeg siger bare hvad jeg mener, og hvad mange tænker. Jeg vil understrege, at jeg tidligere har skrevet en længere og mere saglig politisk kritik, men uden reaktioner fra jeres side. Jeg kan ikke tage jeres utallige opfordringer til diskussion alvorlige før i har reageret på de spørgsmål, som jeg allerede rejste i marts.

Rause.

HEFTIGT RYGTE!!!

Ifølge BT (!) skulle EF-svinene egentlig have spist middag på NIMB i Tivoli; men det er nu flyttet pga frygt for OPTØJER. Istedet vil de proppe sig på Christiansborg, der dels er nemmere at komme til (man kan køre lige til døren) dels er nemmere at forsvare - det er jo trods alt en borg... Ædegildet finder sandsynlig vis sted mandag d.21/6 ved spisetid. Lad dem få maden galt i halsen!!

SLAMM ER ALTID GLAD FOR BÅDE INDLÆG OG ABONNENTER, MEN DER ER NOGLE PRAKTISKE TING I DEN FORDIENDELSE: SLAMM HAR DEAD-LINE HVER FREDAG KL. 17.00. MAN KAN SÅ ENTEN SENDE ELLER AFLEVERE SAGERNE I UNGDOMSHUSET, JAGTVEJ 69 2200 KBH N, ELLER BALDERSGADE 20-22 2200 KBH N. VIL MAN ABONNERE SENDER/AFLEVERER MAN PENGE ELLER FRIMÆRKER DE SAMME STEDER. DET KOSTER SAMMEND 3.75,- PR. UGE

FAR UD TIL LØRDAG
FISHING
GAINSAY 12 JUNI
 KL. 21.00 ENTRE 30 KR
 UNGDOMSHUSET

NYT FRA MEDIERUMMET

1. Vi er selvfølgelig glade for at det nye medierum er blevet så flittigt brugt. Men vi må lige huske på, at det ikke er et medierum med et arbejdsrum. Det betyder, at når der er nogen der sidder og arbejder som f.eks. avisen, så skal det respekteres når de vil have ro.
 Derfor, vil det ikke være en fed idé, at rummet nedenunder (der står til disposition) bliver indrettet til et medierum. Dette er en opfordring.
2. Vi har haft nogle problemer med vores fax. Vi vil derfor indføre et nyt system. Alt der faxes til huset vil gå igennem et modem og blive lagret på computer (og udskrevet). Vil man sende en fax så skriver man bare det man vil sende og taster modtager nummeret ind på computeren og vupti så er den der. Hvis man vil sende noget der er lavet i computeren - skal det lige en tur igennem scannen. Der vil lige en instruktion ved computeren.
3. Vi regner med i løbet af de næste par måneder at få indkøbt en stor grafikcomputer.
4. Det ville være fedt, hvis der var nogle flere, der ville henge i rummet og være med til at løve stedet. Dette er en opfordring.

26 SLAMM

NR. 63 7/6 - 93 AFHÆNGIG AF POLITISK OG ØKONOMISK INTERESSE

A

ffekt

Nr. 2 ude nu.
 Køb den for dit kollektiv
 og bliv gadesælger før du ved det.

Laus om:
 Et helt andet NEJ
 - Reportage og kommentarer om begivenhederne efter d. 18. maj
 Maj 68 var homben
 - Interview med Mark Rudin
 Sport, spas, spanking og meget andet.
 Fås i Demos, Indkøberen, Butik Cirkaden m. B. Gadesalg gennem Usmalia.

MEDIEVÆRKSTEDET
 HAR ÅBENT: MANDAG, TIRSDAG & TORS DAG, FREDAG FRA KL. 14.00 - 17.00
 UDEN FOR TIDERNE : RING PÅ TLF: 31 83 67 11
 I UGEN OPTIL DEN 25. I HVER MÅNED ER RUMMET RESEVERET TIL AVISEN

★ LÆS SLAMM - BRUG SLAMM!! ★

SLAMM FÅS I DEMOS, UNGDOMSHUSET,
 SJAKKET OG NYT FORUM. SLAMM UD-
 KOMMER HVER MANDAG OG KOSTER 0 KR.
 VIL DU ABONNERE, SÅ LÆS BAGSIDEN!

★

En venstrefløj som associerede producenter.

Problemet om politiske perspektiver og organisering deler vi med resten af den vestlige verden. Den traditionelle venstrefløj har fået sin lille plads i rutinepolitikken, og spille ikke nogen særlig rolle. En undtagelse herfra er måske Unionsmodstanden - og den blev netop organiseret udenom partidannelserne.

Der skal en ny venstrefløj til, og det skal ikke være en efterligning af de politiske partier. Og denne nye venstrefløj kan ikke designes på et skrivebord og så realiseres - det er venstremiljøernes perspektiver for udviklede og for forskellige til. Og det har da også vist sig, at partiprogrammer og centralkomiteer let kommer til at kvæle liv. I stedet for de store planer, så lad os i første omgang se på, hvilke momenter i den nuværende venstrefløj, der er udviklingsdygtige. Og lad os bevidst bygge videre på disse momenter.

Det, der kan kaldes "den autonome politiske undergrund" er tylsyneladende ved at udvikle en arbejdsstruktur, der kan samle en del tråde. Der tegner sig konturerne af en række organiseringer og sammenhænge, der både formår at arbejde selvstændigt og samtidig oppebære forskellige kontaktploker, der muliggør fælles arbejde. Dette både som arbejdsdeling og som fælles enkeltsagsprojekter. Af grupper, der umiddelbart synes mulige at inddrage kan nævnes: AFA, Rebel, Demos-grupperne, børnemagt, Regnbuen, kvindegroupe, tirsdagsgruppe, Socialistisk Forum, anarkister osv. - samt mere eller mindre tætte kontakter til f.x. Cikaden, TV-stop, Effekt, Den Røde Tråd, Slamm, B-holdet, solidaritetsgrupper, Studerende Mod Racisme osv. Det skal selvfølgelig ikke forbydes partisoldaterne at deltage - som ansvarlige enkeltpersoner overfor de relevante grupper.

I en sådan sammenhæng af grupper kan det vise sig muligt at tage vare på opgaver, som nu lades relativt uløste imellem grupperne: venstrefløjens udvikling, dansk parlamentarisme, udviklingen i EF, mediebildet, videnskab (sociologi, psykologi etc.), politisk historie etc. Nogle grupper vil kunne bidrage gennem at brede debatter og problemstillinger ud, nogle gennem at fremme praktisering af teorier og visioner. Og alle vil kunne lære. Af stor betydning er muligheden for at samles om ad hoc-projekter mellem grupperne, samt at grupper vil kunne støtte hinanden i projekter, der til tider kræver store ressourcer.

Grundet den ikke tilstrækkeligt udbyggede kontakt mellem de enkelte grupper går en række ressourcer spildt. Nogle projekter opgives, fordi de for den enkelte gruppe er uoverskuelige. Og nogle projekter når aldrig at blive til ideer. En del dobbeltarbejde udføres, og informationer deles ikke tilstrækkeligt. Og ikke mindst: den politiske debat, strategier, analyser, historien mm - får ikke tilstrækkeligt rum, dels fordi grupperne ofte begrænses af deres lidenhed, dels fordi grupperne fanges ind i særlige problemstillinger. Og megen berettiget kritik af andres arbejde finder enten ikke vej, eller tager form af rygter eller uforklaret afstandstagen, der i stedet for at udvikle problemstillingerne oftere låser dem fast. Mange af de uenigheder grupper imellem er væsentlige problemstillinger, som vi som venstrefløj må forsøge at løse, i stedet for blot at distancere os fra hinanden.

27 2
Men på den anden side: der er politiske forskelle, også mellem grupper, der set lidt fra afstand ser ens ud. Perspektivet skal da heller ikke være, at alle skal være enige, men istedet, at diskussionerne skal holdes igang. Således er perspektivet ikke at blive til én samlet organisering. Og der vil nok i overskuelig tid fremover være grupper og personer, der under ingen omstændigheder ønsker at arbejde sammen.

Et sådant netværk vil kunne leve op til en række mål: De opgaver, der kræver særlige sikkerhedsforanstaltninger, kan organiseres særskilt. Ressourcer og informationer kan deles, og der kan arbejdes bredt. Netværket kan være åbent udadtil, både ift. grupper, der af politiske og/eller praktiske grunde ikke kan definere sig som revolutionært socialistiske og ift. enkeltpersoner, der vil kunne træde ind i funktioner, uden nødvendigvis at indgå i alle aktiviteter. En del grupper vil kun have en relativ smal kontakt til resten af netværket, f.x. blot gennem en enkelt person, men vil ikke desto mindre herigennem have adgang til opgaver, ressourcer og muligheder.

"Undergrundskulturen" må udvikles fra en subkultur til en bevidst politiske kultur, der står på egne ben. En sådan kultur vil naturligt udgå fra caféprojekter, praktisk arbejde, seminarer etc. En del af arbejdet vil også blive af kulturel art: teater, happenings, musik, kreative udfoldelser, ferier etc. Dette bl.a. for at modvirke, at nogle kun ser det muligt at "være socialist til det ugentlige møde" - men også fordi vi fortjener et ordentligt og helt liv sammen med gode mennesker. Og mange gode snakke, ideer og projekter fostres i uformelle sammenhænge, også på tværs af grupper.

I den grad, det viser sig muligt, kan en sådan sammenhæng af grupper måske på et tidspunkt begynde at indrette sig på et nyt niveau: lokaler og faciliteter, projekter, nye fristeder etc.

For at denne udvikling fremmes kræves umiddelbart blot, at grupper overvejer dette, og så vidt de ønsker, da medtænker dette i det daglige arbejde: opretholder løbende kontakt til de andre grupper, gennem f.x. jævnligt åbne møder af oplysende og debatterende karakter samt oplysninger om disse. Til dette kræves et medie, f.x. et meddelelsesblad a la Slamm. Og meget gerne et sted, hvor sådanne oplysninger forefindes, og hvor man kan mødes.

I en sådan sammenhæng af grupper vil en række problemer/opgaver, som allerede nu findes, vokse. Da mange informationer og den kontinuerlige sammenhæng mellem grupperne i høj grad varetages gennem enkeltpersoners flerfoldige indgåen, samt personlige og andre kontakter, og da miljøet vil antage karakter af et "totalmiljø", vil der opstå en del "personligt fnidder", misforståelser, uvenskaber etc. Nogle personer vil måske deltage halvhjertet i nogle aktiviteter og lade andre indtage en primær plads - følger heraf kan bl.a. være, at man ikke kan regne fuldt ud med alle i det daglige arbejde i en gruppe, samt hvad man kan kalde et særligt "manipulations-syndrom": at beslutninger taget i en gruppe under bordet forsøges gennemført med en anden gruppe som instrument.

Hvorledes sikres det, at disse livsvigtige problemer løbende løses og/eller udvikles?

3

Til SLAMM og AUTONOMT INFO og DEMOS : 31.5.93

Mandag den 31.5.93 var i Ekstrabladet en artikel om modstandens forskellige sammenhænge og udtryksformer. Vi finder det helt forkasteligt, at en "kilde" fra miljøet (FORUDSAT altså at kilden findes!) udbreder sig om forskellige gamle og interne stridigheder i modstandens kredse (vi ser bort fra de div. fordrejninger!) Det tjener udelukkende magthavernes/repressionsapparatets "Search and Destroy"-strategi. Alt af den slags bliver gennemanalyseret og brugt til en løbende forbedring af opstandsbekæmpelsesstrategien mod modstanden. STOP DET DER !!

Vi har svaret på Ekstra Bladet udelukkende på VORES vegne for at begrænse og lukke for evt. skadevirkninger mod vores sammenhæng overfor offentligheden (se vedlagte kopi).

Men der er mange andre aspekter i denne artikel, som er yderst problematiske. Et af de værste er de af journalisterne refererede rygter (fra "kilden"?) om "at ST. og Chr. skulle være involveret i en del flere bankoverer end antaget"... Uanset hvordan dette blev plantet i denne artikel, får sådan en denunciatorisk påstand mere vægt på grund af de øvrige delvis ret interne udsagn i denne artikel.

Ingen udsagn til den borgerlige presse om interne konflikter, sammenhænge/strukturer, enkelte personer, sympatisører osv. Det tjener udelukkende repressionsapparatets interesser!

REPRESSION ER DERES VABEN - SOLIDARITET ER VORES STYRKE !

nogle autonome ★

DEL OG HERSK - en kort kommentar til Poul Gazans m.fl.s artikel om det autonome miljø, i Ekstrabladets Pinseudgave 31.5.93.

Uden at vi vil bidrage med nogen afklaring af forholdene/eller konstellationer indenfor det revolutionære miljø, der kan tjene til en forbedret opstandsbekæmpelse fra magthavernes side, vil vi - nogle autonome - hermed komme med en række korrektioner ang. Autonome Revolutionære: Stort set er ALT hvad I skriver om os /en person fra os helt hen i vejret. Aktionen i 1985, som I beskriver, mod den tidl. Overborgmester i Berlin Richard von Weizsäcker (han var ansvarlig for bl.a. bystyrets slagting af den daværende BZ-bevægelse, og for bystyrets allerede dengang massive racistiske flytningepolitik) og "nuværende Præsident" som aflagde et besøg i København, var på ingen måde sådan som I fremstiller det! Ingen sprøjtede smørsyre i "krypten", der skete heller ingen anholdelse på selve aktionsdagen og de såkaldte meddelelser til folk blev hverken fundet eller læst af politiet. (Jeres "kilde" er enten en opfundet person eller en som har været involveret i interne konflikter, og som intet kender til de daværende begivenheder). Konfliktenes årsag og forløb mellem vores autonome sammenhæng og dele af den daværende BZ-bevægelse er et rent internt anliggende og har intet at gøre i den borgerlige presse. I dag findes der ingen "boykot" mod vores sammenhæng.

Udover det sædvanlige hetzagtige, latterliggørende og

splittelsesskabende er jeres artikel om den revolutionære modstand i det hele taget præget af utallige konfuse og forkerte fremstillinger. Men det sidste er jo ikke ubetinget til vores ulømp!

Der hvor ret bliver til uret, bliver modstand til pligt! Løslad alle politiske fanger! Solidaritet med den schweiziske anti-imperialist MARC RUDIN!

nogle folk fra det anti-imperialistiske kollektiv AUTONOME REVOLUTIONÆRE

Kopi-tilorientering

4

DET ER RIGTIGT AT GØRE OPRØR

SEXISTISKE MÅRKEDE
EN FOLKEFRIEDSBEVÆGELSE
IKKE FOLDSINDVINGER

I fælledparken i maj udviklede det sig til konfrontation de Birthe Weiss og Holger K. fra toleranstolen forsøgte at sprede deres egne legne over folk. En flok fra socialdemokratisk ungdom havde dogte opstilling i første række for at forsøbere deres partiledere. De blev tvunget væk fra de forreste rækker og kunne ikke stoppe folk i at vise deres urede med øg, tomater og lairige bannere og peroler. Det lykkedes dermed effektivt at overføre den svenske propaganda fra toleranstolen. Endnu engang blev det vist at socialdemokratiske pampere og deres medløbere fra SF intet har et gøre i fælledparken i maj på arbejdernes internationale kampdag.

HVAD VIL DET UNION!
HVAD VIL VI? REVOLUTION!

ARBEJDERE OG ARBEJDSLOSE
I ALLE LANDE
SAMME KAMP MOD KAPITALISMEN

Grundlæggende mener vi, at hverken socialdemokratiet eller SF nogensinde har ført en politik, der tilgodeser flertallet af arbejdslose og arbejderes interesser imod den kapitalistiske udbytning og undertrykkelse. Tværtimod blir det klart for flere og flere, at de i virkeligheden arbejder for borgerskabets interesser imod arbejderklassen, at de fører en kontrarevolutionær politik. I de sidste år under den borgerlige regering har begge partier snakket om nødvendigheden af et rødt arbejderflertal, med afskaffelsen af arbejdsledigheden som det vigtigste punkt. Nu hvor socialdemokratiet har regeringsmagten prøver de fortsat at vinde folk ind, at de kan bekæmpe arbejdsledigheden mens de i virkeligheden bare fortsætter den borgerlige politik. De prøver nu sammen med de andre reaktionære partier fra folketinget, at true arbejderklassen til at stemme ja til unionen. En union der sin strukturelle opbygning og praksis ur grundlæggende udemokratisk og konstrueret af og for det imperialistiske borgerskab, og hvis mål er en øget udbytning af arbejderklassen og en øget udplundring af landene udenfor de vestlige alliancer. Endnu et eksempel på socialdemokratiets kontrarevolutionære virksomhed var det der skete i Peru i 1988 under socialdemokratiets "socialistiske internationale" møde. Perus daværende præsident Garcia, hvis parti også er medlem af "socialistisk internationale" gav ordre til et nedkæmpet et stort fangeoprør i 3 fængsler med brug af helikoptere, bomber og granater, hvilket betød døden for 300 ubevæbnede fanger. Denne kyniske nedslagtning blev af det danske socialdemokratiske daværende formand Anker Jørgensen, der også var til mødet i Peru, kommenteret med udbiøgende bemærkninger om "mangelnde information iforhold til episoden". Sandheden er at "socialistisk internationale" uanfægtet fortsatte deres møde i Peru.

FRIHED FOR ALLE POLITISKE FANGER

INGEN KLASSEKAMP UDEN KVINDEKAMP
INGEN KVINDEKAMP UDEN KLASSEKAMP

DET ER RIGTIGT AT GØRE OPRØR!
FRIHED FOR ALLE POLITISKE FANGER

NED MED DE SOCIALDEMOKRATISKE
TRAMPER-FAGFORENINGER
FOR FOLKETS EGEN ORGANISERING

BEKÆMP IMPERIALISMEN

UDFRA HVILKEN ORIENTERING
KÆMPER VI:

Udgangspunktet for vores revolutionære kamp er det uforsonlige forhold mellem det imperialistiske borgerskab (den herskende klasse) og det internationale proletariat (alle undertrykte og udnyttede folk) det er for os klassekampen. Det er denne klasse-modstand som behersker verdens mennesker, deres historie, deres bevidsthed, deres livsgrundlag. I denne klasse-modstand udvikler vi os og vi vinder til hvordan de rige blir rigere og de fattige fattigere, hvordan racismen og sexismen kommer mere brutalt til udtryk, som de herskende klassers og staternes krig mod befolkningerne, det betyder en skærpelse af modstanderne som kan blive (nært) når som helst. Det imperialistiske system med det konstante og dybere kriser, graver sig og grav og ligger dermed forudsætningerne for dets opløsning - men kan gennem bevidste revolutionære aktiviteter vil det være muligt at lave revolution.

Den kommunistiske kamp for omvæltning af kapitalismen kræver en revolutionær teori og praksis, en internationalistisk strategi, en strategi for dette kontinent (Vesteuropa), for enheden mellem de revolutionære, kommunistiske kræfter/organisationer og de arbejdende og arbejdslose, kvinder og mænd, flygtninge... Det kræver solidaritet og det kræver fremfor alt at kæmpe sig ud af problemerne, at erklære det overordnede mål - at adlægge imperialismen, kapitalismen, patriarkatet, de fascistiske/nazistiske organisationer, de reaktionære regeringer - det er dette mål der må udvikle sig og bestemme de enkelte dødkonfrontationer, hvis ikke vi bare skal skabe problemerne politisk en meter længere frem, eller give andre fortæ. Det er vigtigt at kæmpe udfra en kommunistisk orientering. For os kan der ikke være tale om politiske løsninger på dette systems præmisser: kapitali-

stisk demokrati hvilket vi først som borgerligt diktatur. Derimod kan vi kun løse noget grundlæggende ved at fastholde de revolutionære principper som er udviklet af marxismen-leninismen, fastholde de gode og brugbare erfaringer i de revolutionære kampe, og ved at fastholde målene, kortsigtede som langsigtede. At der gennem de revolutionæres og proletariatets kampe, sker reformer enten på baggrund af de økonomiske kampe, eller ændringer på andre af samfundslivets områder, afviser vi selvfølgelig ikke, men disse reformer er ikke vores mål - de er et afskaf af klassekampe eller de revolutionære kampe.

Revolution og opbygningen af et nyt samfund er kun mulig gennem en levend grundlæggende radikal kampproces, hvis mål det er at oprette den socialistiske stat. Denne stat må nødvendigvis udøve proletariatets diktatur over det imperialistiske borgerskab

og deres lakajer. Denne socialistiske stat må rejse sig på baggrund af folkekommiser, af råd, af reelt demokratiske organisationer og må bygges op på det største erfaringsmateriale, ikke kun en økonomisk revolution men også en kulturrevolution og en økonomisk revolution. Altså en stat hvor det at bekæmpe mandens herskab over kvinden, racismen, diskriminationen er lige så afgørende som at skabe kommunistiske produktionsforhold i den socialistiske omvæltningssfase, som ikke har noget fastsat tidspunkt. Enten kommer vi alle til kommunismen eller ingen. Det som kampen har brug for nu er at tilgæbe sig de revolutionære mål og udvikle den revolutionære modmagt i klassens forskellige områder (skoler, fabrikker, kvarterer, fængsler...) kort og godt overalt.

KOLLEKTIV FOR KUNNISMEN

BDC box 103
Vesterbrogade 208
1800 Frederiksberg c

5

Vi vil gerne fortsætte en diskussion om begrebet og definitionen af politiske fanger

Hvornår er man politisk fange og hvad indebærer det (altså hvilken styrke får man af det både som fange i fængslet og med modstanden udenfor). Vi vil gerne bringe vores bidrag til denne diskussion, fordi vi ikke mener det er helt klart hvad det vil sige at være politisk fange og hvad ens praksis så er, og så vil vi gerne diskutere det fordi vi begge sidder i fængsel.

Vores mål med denne diskussion er selvfølgelig at så mange som muligt forstår og opfatter sig selv som politiske fanger og at det vil være muligt at kæmpe for politiske fangekollektiver.

Vores andet mål er at der kommer en tættere kontakt mellem udenfor og indenfor. Hvilket jo er meget afgørende for os som fanger for at være med i diskussionen og en del af modstanden. At folk udenfor ser det som en vigtig del af kampen at have kontakt og diskutere den politiske situation med fangerne som med alle andre.

Realiteten er jo rent faktisk at der konstant sidder folk i fængsel, både her i Danmark og i resten af verden for at have deltaget i politiske aktiviteter. Dette forhold at de altid vil anholde, dømmes og fængsle folk er en realitet i det imperialistiske system, som vi konstant må forholde os til, men vores egen opfattelse af os selv som fanger og de kammerater som er udenfor, det er dette vi skal gøre noget ved og ændre.

Vi mener ikke at man automatisk er politisk fange, fordi man har deltaget i en militant aktion. Der hvor vi mener man bliver politisk fange og ikke kun deres gidsel, er når man stadig kæmper videre i fængslerne for de samme mål som udenfor, bare med andre metoder og under andre betingelser. Med det mener vi at man som politisk fange giver sit bidrag til diskussionerne udenfor eller at man kæmper konkret i fængslet f.eks gennem sultestrejke, for vores krav. Altså at man holder fast i sin antagonistiske/revolutionære holdning til staten. Men hvis man udtaler sig i retten, eller i nogle pressede og svage tidspunkter i fangenskab dummer sig, selvfølgelig uden at forråde andre, er det vigtigt ikke at opgive det hele, men bagefter at være istand til at lave selvkritik på det man har gjort og dermed få selvtilliden og sin politiske identitet og styrke tilbage. Denne proces kræver selvfølgelig også at kammeraterne udenfor forholder sig politisk til de fængslede.

INDENFOR - UDENFOR EN BEVÆGELSE

Vi har et fælles mål, både som politisk fange indenfor og som revolutionær udenfor. At opbygge den revolutionære modstand. Derfor er det også vigtigt at tage fangerne med i diskussionerne og praksis, og ikke glemme dem fordi de ikke er fysisk tilstede. Det er hvad vi forstår med at kæmpe sammen.

FRIHED TIL ALLE POLITISKE FANGER FOR FEMINISME OG KOMMUNISME

Pernille (revolutionære feminister) og Christian (kollektiv for kommunis- men)

Hilsen fra Pernille og Christian til anti- TREVI demo d.1.6.93

Vi politiske fanger i Hørserød sender en hilsen til alle i demonstrationen. D.18.5 i år så vi alle tydeligt, hvordan den danske stat i fremtiden vil gå imod enhver form for opposition, som går imod deres planer. Også historisk kan vi se hvordan EF's repressionsapparat går imod enhver form for organisering af de revolutionære og kommunistiske kræfter både i fængslerne og udenfor.

Da Spanien i 1986 tiltrådte EF var et af de første steder de ville ødelægge, de kommunistiske fangekollektiver Carlos Marx og Carmen Lopez fra GRAPO og PCE(r).

I 89 gik alle fangerne fra disse to fangekollektiver i sultestrejke imod EF's forsøg på at spænge kollektiverne og isolere fangerne.

Dette førte til at den kommunistiske fange Jose Sevilliano d.25.5.91 døde i kampen. Deres sultestrejke stoppede i slutningen af 91 uden at de fik deres krav igennem. Men kampen for politiske fangekollektiver forsætter i hele verden.

- Vi hilser vores fangene kommunistiske kammerater fra Aktion Direkte, som har været i en sultestrejkekæde siden 2.jan.91(- altså har hver af de 4 fanger nu sultestrevet en uge hver måned i mere end 2 år).

- vi sender en hilsen til de unionsmodstandere fra 18. og 19.maj. og en hilsen til den internationalistiske fange Marc Rudin.

Bekæmp kapitalens EF union.

Frihed til alle politiske fanger

For feminisme og kommunisme

Christian og Pernille

(kollektiv for kommunisme) (revolutionære feminister)

ADVARSEL-ADVARSEL-ADVARSEL

Eller ihvertfald en opfordring til eftertænsksomhed!!

Når nu den "uvildige undersøgelse" af optøjerne d.18/5 går igang, er det bestemt ikke usandsynligt, at vi kommer til at opleve et par razziaer rundt omkring.

Politiet har jo åbenbart sat sig for at finde de hemmelige bagmænd og hvor mon de har tænkt sig at lede...

DERFOR: Kig lige din lejlighed igennem og fjern diverse "spændende" ting. Panserne elsker nemlig såkaldte "sidegevinster". Og frem for alt: **NÆGT AT UDTALE DIG!!!!!!!!!!**

Tale fra " Kollektiv for kommunisme" til anti- TREVI demo d. 1.6.93.

Det er rigtigt at gøre oprør og fortsætte kampen mod kapitalens EF. Det drejer sig ikke om fredsiniciativer og dialog med undertrykkerne - det drejer sig om et revolutionært projekt, en militant modstandskamp - for udviklingen af alternativer. Den revolutionære og udenomsparlamentariske modstands nej til unionen, er et langsigtet nej til den kapitalistiske udvikling. Det betyder en grundlæggende kamp for ødelæggelsen af de imperialistiske staters herskab og for opbyggelsen af en kollektiv, selvbestemt og demokratisk folkemagt. Hvis vi ikke opbygger den har vi ikke nogen fremtid !

I denne kamp kan man ikke stå i midten !!!

Det er set før, at når kampen tilspidses og mange folk vil kæmpe, går de reformistiske partier og andre selvbestaldede fredsmælgere på venstreløjen, imellem for at prædike fred og forståelse. Disse mennesker har ikke tillid til de undertrykte menneskers kamp. De tror på at man kan give systemet ansigtsløftninger. Men det er ligeså nyteløst, som at sminke et lig. I stedet for at begrave liget, sætter de på at komme i lighuset for at rode i kadavert og udsætte folket for smitefaren : pacifisme, reformisme og almagt.

Det er grotesk at betegne tiden efter 2. verdenskrig som fredstid. For der er hverken fred i Danmark eller noget andet sted i verden.

- Der har aldrig været så mange flygninge før i verden.
 - der har aldrig før været så mange mennesker som dør af sult.
 - Der bliver bygget større og flere høj sikkerheds fængsler.
 - Selvmordsprocenten og volden i samfundet stiger.
 - Den 3. verden bliver presset som citroner og bagefter overhældt med vestens giftige affald.
- og vi kunne blive ved.....

Hvor der er modstand mod uretfærdigheden er der også politiske fanger. Det er fejlagtigt at tro, at vi kan føre en revolutionær kamp uden at magthaverne svarer igen med alt, lige fra låregas og skud til fængsel og isolationsstortur. Derfor må det være en naturlig del af vores bevidsthed, at vi forholder os til repression - og at vi udvikler en kollektiv diskussion og praksis herom.

I de vesteuropæiske fængsler i Frankrig, Italien, Belgien, Spanien og vesttyskland har der i de sidste 20 år været op til mere end 2000 politiske fanger. Fangerne er konfronteret med en politik, hvis mål det er at ødelægge deres politiske identitet og sundhed. Men disse fanger vil på ingen måde benægte eller forråde deres egen historie og mål.

Nej, de kæmper videre med andre midler og under andre betingelser. De kæmper for sammenlægning i store grupper, fordi kollektivitet er grundlaget for udviklingen af kampen.

I kampen for sammenlægning har fangerne helt brutalt erfaret, at isolation, individualisering, fremmedgørelse er produkter af det kapitalistiske samfund. Og man skal ikke tale fejl af, at isolationsstorturen er et moderne element i oprørsbekæmpelsen, som har en stor betydning for den herskende klasse.

Kampen for frihed til alle politiske fanger, må ikke kun begrænse sig til solidaritetsarbejde - de er der og vi er her. Vi må udvikle den fælles kamp med fangerne - kæmpe sammen inde og ude.

Gør almagt til modmagt - organiser den revolutionære kamp
Frihed til alle politiske fanger
NO justice - No peace.

LIDT KONSTRUKTIV KRITIK AF TREVI-DEMOEN.

Selvom demoen mod TREVI d.1/6 var et godt initiativ og i store træk forløb smertefrit, var den ikke hvad jeg kalder en god demo. Dertil var den for lallet eller udisciplineret om man vil. Jeg vil give nogle "uheldige eksempler":

I kiosken ved Chr.Havns Torv står en maskeret, fuld tumpe og provokerer /skubber til en anden kunde og på vej over til torvet vælter han med en aggressiv bevægelse noget vejarbejde. Ved domhuset på Nytorv og ved Blegdamsvejens fængsel bliver der kastet flasker og knust ruder, på trods af vores erklæring om, at intet ville blive angrebet undervejs. På hele ruten smides kanonslag helt tilfældigt, så adskillige forbigående får deres livs chok. Ved Nørreport station bliver et stort antal tilskuere indviet i chillumtændingens ædle kunst. I Ravnsborggade bliver et ældre ægtepar kaldt svin og fascist pga et flaskekast mod os, som ingen rigtig, så hvor kom fra. Og overalt bajere, bajere, bajere. Alt i alt ikke det store imageforbedrende fremstød. Og hvad kan man så gøre ved det??

De enkeltpersoner, der stod bag ovenstående eksempler, er næppe de første til at ændre på noget som helst, så det er altså op til alle os andre. Men hvem skal så begynde?!

Mit bud lyder på arrangørerne eller demolelsen eller hvad vi nu kalder dem. For at vende tilbage til TREVI-demoen, så nytter det ikke at man over højtaleren beder folk om "at holde igen med øllene". Det må være enten-eller! Alko- (og hash) fri demo eller ikke. Som en ækestiv fyr sagde: "Bare man kjenner zin grænsche...". Og det er lige det som mange ikke gør - nøjagtig som med spritbilister, der saaagtens kan køre bil med en lille skid på!

Fra højtalervognen må det altså gøres helt klart, hvis man ikke vil tolerere hash og alkohol i demoen. Når det sker, kan alle andre "menige" demonstranter nemlig, med arrangørerne i ryggen, være med til at følge beslutningen op.

Det samme gælder håndteringen af de tåbelige kanonslags- og flaskekastere: der var ingen klar besked, kun halvvejs opfordringer om at passe lidt på "civile beboere". (!)

Alt dette er ikke ment som en negativ kritik af de pågældende arrangører, for det er i virkeligheden ret naturligt at det er sådan. Vi er jo ikke ligefrem vant til at bestemme noget over hinanden og guderne skal vide, det er svært pludselig at skulle "dele ordrer ud" over en megafon.

Ud over det bør vi generelt i højere grad, gøre det klart for os selv, hvorfor vi demonstrerer. Det virker indimellem som om det mest er for vores egen skyld. (hvilket kan være iorden, hvis det er det man vil.) Til TREVI-demoen virkede det f.eks. ikke helt klart: skulle vi forstyrre TREVI-mødet eller skulle vi manifestere os stærkt og positivt i gaderne? Ingen af delene lykkedes ihvertfald særligt overbevisende.

Hvis meningen var larm, burde den have været ultimativ og vedvarende dér hvor mødet blev holdt. I stedet blev kanonslagene brugt til ingenting på resten af ruten, hvilket var med til at spolere det andet eventuelle mål, den positive manifestation i.f.t. befolkningen. Specielt på Nørrebro virkede det ret sindssygt. Begivenhederne d.18 maj har jo ikke vakt udelt begejstring blandt beboerne og især Ravnsborggade-rødderne har via pressen markeret sig stærkt negativt. Derfor burde vi netop på Nørrebro; i Ravnsborggade; have været ekstra disciplinerede!

Nu håber jeg ikke det her bare bliver opfattet dybt negativt, for der er jo heldigvis også en masse gode ting forbundet med alt det, der sker for tiden! Men det kan altså godt blive bedre.

KATZ

ANNONCE

SLAMM HAR MODTAGET EN MEGET LANG OG MEGET SPÆNDENDE ARTIKEL OM UROPATRULJEN.

MEN DA ARTIKLEN HAR VÆRET BRAGT I BÅDE INFORMATION OG CHRISTIANIAS UGESPEJL NR.622 VIL VI SPARE PLADSEN I SLAMM.

SLAMM ER ALTID GLAD FOR BADE INDLÆG OG ABONNENTER, MEN DER ER NOGLE PRAKTISKE TING I DEN FORBINDELSE: SLAMM HAR DEAD-LINE HVER FREDAG KL. 17.00. MAN KAN SA EVTEN SERDE ELLER AFLEVERE SAGERNE I UNGDOMSHUSET, JAGTVEJ 69 2200 KØBENHAVN, ELLER BALDFRSGADE 20-22 2200 KØBENHAVN. VIL MAN ABONNERE SENDER/AFLEVERER MAN PENGE ELLER FRIMARKER DE SAMME STEDER. DET KOSTER SAMMEND 3.75,- PR. UGE

HARDHEADED SOUL
LISA GIVES HEAD
 KL. 21.00 ENTRE 25 KR
UNGDOMSHUSET

TORS DAG
3
JUNI

SPUTNIK ★
 ESTE RED RØHYGGE! *cafe*

ALM. ØL, KAFFE, BOLLER MED OSI, SAFT, IRAKAFFE, THE, SHAGER, BITTER SOUL, RØD SANGE, OG ESTE RØD RÅ HYGGE!! SEP-TERIKS VED BORDENE!!!

SPUTNIK CAFE ER I UNGDOMSHUSET PÅ ALLE FREDAGE HVOR DER ER MUSIK OG DJ DISCO!! VI ÅBNER C.A. KL. 21.15

UNGDOMSHUSET *VEL MØD KAMMERAT!!*

MEDIAVÆRKSSTEDET
 I ÅR ÅBENT: MANDAG, TIRSDAG & TORS DAG, FREDAG FRA KL. 14.00 - 17.00
 UDEN FOR TIDERNE: RING PÅ TLF: 31 83 67 11
 I UGEN OP TIL DEN 25. I HVER MÅNED ER RUMMET RESEVERET TIL AVISEN

TORS DAG ~~3 JUNI~~ 3 JUNI 20.00 KL. 17.00

Irlands komiteen kigger forbi med en engelsk dokumentarfilm fra 1989. "EN TERRORISTS DØD" omhandler Mairead Farrell, medlem af IRA, der blev dræbt sammen med to kammerater i Gibraltar af det engelske anti terror korps (S.A.S.). Komiteen har på det seneste oprioriteret menneskerettigheds arbejde og droppet diverse paroler, men det gør det jo ikke mindre interessant. Filmen varer 55 minutter og der er mulighed for efterfølgende debat.

Ungdomshuset
 Jagtvej 69

NR. 62 31/5 1993 AFHÆNGIG AF POLITISK OG ØKONOMISK INTERESSE

LARMEDEMO MOD TREVİ (POLITI SAMARBEJDE)

TIRSDAG D. 1-6. KL. 17.
 CHRISTIANSHAVNS TORV.
 INFOMØDE SØN. 30-5. KL. 20. UNGDOMSHUSET
 JAGTVEJ 69.

- FRIHED TIL POLITISKE FANGER. ★
- DET ER RIGTIGT AT GØRE OPRØR. -GU' DET SÅ!
- BRING THE NOISE!

TREVI STATSTERROR TREVI STATSTERROR TREVI STATSTERROR TREVI STATS'

1.juni holder europa's justitsministre topmøde i egtveds pakhus hvor de vil planlægge hvordan kommerde sociale uroligheder i NEUROPA skal bekæmpes.

et punkt på deres dagsorden vil sandsynligvis være nedskydningen af 11 aktivister under 18.maj urolighederne på nørrebro de vil udveksle erfaringer og diskutere hvordan de kan dække deres fejltrin og SKJULE DERES LØGNE !!!

et andet punkt på dagsordenen vil være kontrol og overvågning af NEUROPA'S befolkning og de hermetisk LUKKEDE GRÆNSER et eksempel er den tyske regerings nyeste udspil på flygtningeområdet hvor kun 5% af asylansøgerne bliver accepteret som flygtninge, hvad med de 95% ??????? vi kræver: ASYLRET TIL ALLE!!!

HVEM,HVAD,HVOR ER TREVI ??

Disse "experter" i oprørsbekæmpelse, overvågning og kontrol holder deres luskede møder for lukkede døre under betegnelsen T.R.E.V.I. samarbejdet.

T.R.E.V.I. er en forkortelse af Terrorism,Radicalism,Extremism Violence,Internationalism, det er altså i dette forum den europæiske kontrarevolution planlægges, og mon ikke en repræsentant fra morderorganisationen C.I.A. kommer og gi'r sit besyv med!!!!!!...

Selvfølgelig kan vi ikke lade være med at DEMONSTRERE mod at et sådant møde finder sted.

Konsekvenserne af DERES JA til unionen er en samfundsudvikling mod alle os som ikke tilhører samfundets elite.

En udvikling der betyder : arbejdsløshed, ensretning, computerisering,svækkelse af fagforeningerne,erhvervsrettet undervisning, isolering af mennesker,ødelæggelse af naturen og militarisering af samfundet.

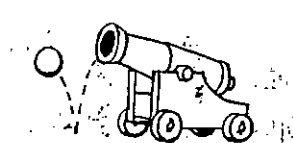
ALT DETTE ER DET TOTALT MODSATTE AF HVAD VI VIL, DERFOR ER DER FOR OS AT SE KUN TO MULIGHEDER: ENTEN AT BLIVE KVALT I DERES LORT, ELLER KEMPE IMOD DET!!!!

VI VIL EN ÆGTE FRIHED-- ikke bare retten til at udplyndre den 3. verden eller til at sparke på dem under os!!!!

VEL MØDT D.1/6 KL.1700 CHR.HAVNS TORV

I forbindelse med begivenhederne d.18/5, er der givet ikke så få interviews til pressen, hvoraf nogle har været bedre end andre. Der har godt nok været en pressegruppe, men også mange "enkelt-personer" har udtalt sig om det ene og andet. Det kan man have sin mening om, men et er dog sikkert: der bliver sagt for for meget!! Det er selvfølgelig fint at det hele ikke er sådan noget skummelt noget, men der er sgu ingen grund til at fortælle hvor vi holder møder, og endnu mindre til at fortælle hvad der bliver snakket om! I det hele taget har journalister en evne til, ved hjælp af lidt hyggesludren, at få folk til at plapre ud med alt muligt uvedkommende, og det er bestemt ikke flertallet af dem der er vores venner. Læs f.eks. Lars Willemoes artikel i weekend-avisen d.28/5 . Hans fede "oplysninger" stammer ikke kun fra panserne, men også fra det der vist hedder "kilder". En journalist som ham minder mest om en stikker/efterretningsagent, og der er folk i miljøet, der-ubevidst- hjælper ham!!

TÆNK JER OM FOR SATAN! Alt hvad i siger til en journalist skal i princippet også kunne siges til en panser, for de læser altså også aviser!

LYNINTERVIEW

- Vicepolitidirektør Annette Køller, kender De det nøjagtige antal BZ'ere?
- Nej, det kan kun blive et skud i blinde!

RØD UNGDOM

26 maj 1993

Til folk i, og omkring "18.maj-initiativet"

Kære venner

Igår, tirsdag d. 25 maj var der møde i "18.maj-initiativet" i tidskriftcentret. Desværre deltog jeg ikke selv. På mødet blev blandt andet diskuteret en artikel fra Berlingske tidende søndag d. 23 maj, hvori jeg skulle have sagt, at jeg blandt andet kender de der stod for planlægningen af happeningen på Nørrebrogade valgnatten og at der uanset valgresultatet ville blive gang i den. I artiklen "afslørede" journalisten også min "uvidenhed" om fakta den aften, idet, som han skrev, så sed jeg på cafe rust og så intet ved skyderiets start.

En rigtig god historie må man sige, et mønstereksempel på terroristerne fra Ungdomshusets blodtørst. Og med i købet kan man så slid i de folk der er af en anden opfattelse end Nyrup, Eefsen, o.s.v.

Desværre er meget lidt i Berlingske Tidende den dag sandt. Af gode grunde kan jeg kun udtale mig om min andel. Egentlig ville jeg helst lade skipperhistorien ligge, men da mange folk forståeligt er blevet fortørnet, føler jeg mig nødt til at svare på hvad der virkelig er blevet sagt, og hvorfor:

Freddag d. 21 om formiddagen bliver Rød Ungdom ringet op af en journalist fra Berlingske, på baggrund af vores pressemeddelelse (vedlagt). Vi aftaler et interview senere på dagen. Interviewet omhandler kun hvad der står i pressemeddelelsen og alle hans spørgsmål om sympati med brøstensmetoden bliver afvist som værende irrelevante. At jeg skulle have været på cafe rust er også for hans egen regning. Det er, som der står i Berlingske Tidende, rigtigt at jeg indrømmede at der stod "EF-fri zone" på banneret (og ikke unionsfri zone), men det er stort set også det eneste sandfærgige i journalistens tågede artikel. Selvfølgelig udtaler jeg mig ikke om "hvem der malede banneret" (hvilket jeg vitterligt heller ikke gør) og andre ligeså tåbelige emner.

Jeg er ked af hvad der er blevet skrevet, og at det har ført til uklarheder ig jeg håber at nogle af disse måtte blive løst med dette "dementi"

Kammeratlig Hilsen

Jakob Jørgensen
Rød Ungdom

HOVEDER MA RULLE!

Politikere og politiledelse må stilles til ansvar for nedskydningen af unionsmodstanderne på Nørrebro

Tirsdag var det foreløbige klimaks på politiets optrapning af en ny linie med skarpe skud og anden aggressiv fremfærd. 10 blev såret af skarpe skud fra politifolkenes pistoler - 1 blev ramt i mave og ryg, 1 fik kæben skudt i stykker, flere blev ramt i ben, knæ og arm. Skuddet mod mave og hoved tyder altså på, at man skød for at dræbe!

Ifølge øjenvidner gav politiet ikke klart signal om at de ville affyre skud. Hundredevis af skud blev dog affyret op i luften, men lynhurtigt også ind i menneskemængden. Stor forvirring herskede. Både demonstranter og tilskuere blev ramt. Politiet HAVDE mulighed for trække sig tilbage og undgå nærkampen. På intet tidspunkt var de omringede af demonstranterne. Desuden siger flere øjenvidner, bl.a. beboere i området, at optøjerne var aftagende på Skt Hans Torv, da politiets skud faldt, på Fælledvej, tæt ved torvet.

Intill politiets skud faldt, var urolighederne langt fra nogle af de voldsomste i Nørrebros historie. Politiets psyke og kamptaktik virker helt hen i vejret!!! Nu udviklede det sig til en, tilsyneladende, planlagt aktion, der såmænd godt ku' ha' været gennemført i en fascistisk diktatur-stat eller mellemamerikansk banan-republik!

Men politiet har faktisk trappet dramatisk op i den forløbne uge. Tre gange har de trukket pistol, senest under urolighederne i Hans Tavsgade (fejlagtigt udskreget af pressen som "racekrig")

Det er en skandale at den danske statsminister og andre officielle repræsentanter for Danmark har blæst op til politiets aktion med de skarpe skud. En politisk skandale. Det er kriminelt! Desuden bør den ansvarlige politiledelse afsløres i deres vilde søfærklaringer og løgnehistorier om hændelsen. Og så må de fjernes fra deres poster og straffes!

Rød Ungdom, der er et initiativ for samling af unge socialister til venstre for SF, støtter at en bred folkelig bevægelse mod politivold opbygges her og nu.

Rød Ungdom opfordrer til at deltage i demonstrationen mod politivold, Skt. Hans Torv, på lørdag kl. 13.00!

Politiken skriver Vi praktiserer

TAG PÅ KAMP-TRÆNINGSLÆJR

Vi undertegnede opfordrer alle i undergrunds-miljøet til at deltage i følgende kamptræning en gang ugentlig med fuld udrustning.

Medbring følgende: arm-og benskinner, skridt-og tændbo-skytter, elefanthue, styrthjelm og keddeklædt.
En rygsæk med indhold af strygere, handsker, slangebæsse, ballerør. Rygsækken skal desuden kunne indeholde 10 kg. brosten (udleveres på træningspladsen).
Det anbefales at deltagerne er iført et par gummikondiløbesko af mærket "SPEED", steel Boots kan henyttes.
HUSK GASMASKE !!!

PROGRAM

Træning i følgende: Sten-og stryger kastnings teknikken "Kast og Løb" © Anne Mette Køller.
Træfsikkerhed med slangebæsse.
Hurtig opgravningsteknik af brolægning
Raketaffyring. Organiseret flugtruteplanlægning. Mixning af Krudt og molo.
Brug af Walkie og kodebrug.

Der afsluttes hver gang med en 15 km march med fuld udrustning og oppakning, incl. 10 kg brosten, i Zum-zum tempo.

Er du interesseret, så henvend dig hos "De pensionerede Sergent-Veteraner", kontortid tirsdag og torsdag 9.00 til 16.00 Ungdomshuset, Jagtvej 69, 2200 Kbh N.

Med Kammeratlig Hilsen
Sergent Veteran
Brian Kalaznikov

Brian Kalaznikov

P.S. første træningsdag vil være mandag den 7/6-1993

30

Hvem har set
Tine Chhæe Christensen
kunderkalp?
Hun blev anholdt d. 18/5
og sidder nu i isolation
Hvalpen hedder KURAH (?)
og er 3 udi.
Oplysning til
ANINE 35 37 4055

REFERAT FRA GRUPPE 1 (eller A, om man vill)

Kontakten til indvandrergrupper og unge indvandrere, skal ikke være anledes mobiliserende end kontakten til andre grupper, vi henvender os til. Det er vigtigt i hvert enkelt tilfælde, at vurdere på hvilken måde og på hvilket politisk plan, man forsøger at integrere indvandrere/flygtninge i vores politiske arbejde.

Det er ikke nok at udvikle os selv politisk, hvis vores kamp bliver udviklet i en retning, hvor vi kommer til at kæmpe for "nogen" og ikke med.

Vi skal diskutere vores politiske mål og midler, så vi kan blive gode nok til at føre en anti-racistisk kamp, som ikke kun bygger på et humanistisk hjælpearbejde, men som skal munde ud i diskussioner med flygtninge/indvandrere om det samfund vi kæmper for, og om vigtigheden af diskussionen om statsfascisme/-racisme.

Vores integrering af de grupper i vores miljø er og må være en langsom proces, som med tiden skal udvikles til grundlæggende politiske diskussioner, som både kan udvikle os selv, men også udvikle vores fælles politiske arbejde.

Vi skal arbejde i de byområder, hvor de indvandrergrupper vi vil kontakte er. Når vi arrangerer demonstrationer mod racisme og fascisme, bør de gå gennem kvarterer og bydele med mange indvandrere, og det er som regel også i de områder med mange racister. (I København f.eks.: Vesterbro/Sydhavnen)

Vi skal med demonstrationerne vise et budskab og et konstruktivt alternativ.

De skal ikke være fyldt med øl og lal, som viser et meget negativt udtryk udadtil.

Når vi arrangerer blokader og træf som dette, skal vi være bedre til at tage kontakt til grupper af indvandrere. Deres erfaringer skal blive vores styrke til videre arbejde.

Det er i orden at være en politisk "avantgarde", men det er ikke masserne, der skal følge os - det skal først og fremmest være os, der skal følge deres behov og interesser, og derigennem fremføre vores politik og meninger.

Denne måde at arbejde politisk på, mener vi er meget grundlæggende i alt politisk arbejde vi laver, hvad enten vi henvender os til indvandrere eller danskere.

GRUPPE 2 REF. ...

Vi havde en lang snak for at kredse os ind på hvilket udgangspunkt vores diskussion skulle tage. Umiddelbart startede vi med en runde på interesseområder.

Derved trådte der 2 akser frem.

Punkt 1: analyse af fascismen, både historisk og aktuelt.

Punkt 2: organisering. Os selv og i forhold til samarbejde med andre.

Vores indkredsning ender op i at vi faktisk (specielt DK) må tage udgangspunkt i vores egen manglende organiseringsituation. Dertil skal siges at erfaringer fra konkret praksis er store, men det mere kontinuerlige står endnu uløst.

Der er enighed om nødvendigheden af at mobilisere bredt mod fascismen, fordi fascisme er angreb på menneskeheden, og det menneskelige som helhed, men at der samtidig er langt fra hvor vi står konkret til der, hvor vi kan være en reel mobiliserende faktor.

Så længe vores egne sammenhænge er så svage er det svært ikke at blive opslugt når vi samarbejder med andre. En mulig løsning er måske at vi som mennesker går ind i forskellige aktionsgrupper, men dette forudsætter, at vi hver især har et aktivt bagland. Hermed tilbage til det aktuelle problem om egen organisering.

VORES ORGANISERING

Hvilken form.

Indhold.

Hvem er vi.

Spørgsmål vi meget gerne ville have brugt mere tid på men grundet gruppens sammensætning og den korte tid var det desværre ikke muligt.

Efter frokost tog vi hul på diskussionen om hvad det betyder/ står for at være revolutionær antifascist. Vi var enige om at den fascistiske tendens er betinget af den samfundsstruktur/ kapitalistiske samfund hvilket betyder at det at være anti fascist ikke må begrænse sig til kun at handle om gade racisme/nazisme osv. men skal ses i sammenhæng. Et eksempel ses i Rostock hvor syndebukken skal findes for at aflede kritikken af det kapitalistiske samfund, legitimere dets eksistens. Højeredreningen eskaleres som tegn på en legitim aflastning for social uretfærdighed.

Til sidst kom vi ind på at anti fascistisk kamp skal føres på alle fronter i samarbejde med andre grupper når situationen er til det. Nogle af vores opgaver mener vi er direkte konfrontation, modkultur, analyse, efterforskning, og videreformidling. Resten af diskussionen var ret diffus og springende hvilket også betød at vi aldrig kom helt til bunds i diskussionen om vores grundlag og organisering.

Til sidst skal siges at vi snakkede om vigtigheden af vores formidling af vores politik udfra vores forståelse/analyse af den revolutionære antifascistiske kamp.

REFERAT FRA GRUPPE C, OM SEXISME.

Vi indledte med at slå fast, at det er vigtigt at vi har den samme forståelse af de begreber vi snakker om. For at undgå misforståelser må man snakke samme "sprog". Derfor brugte vi en del tid på at snakke om definition af sexismen. Sagt i paroleform er sexismen diskrimination p.g.a. køn og/eller seksualitet.

Vi diskuterede en masse eksempler på, hvad sexismen er; Ungdomshusets plakater, Cafe Flabrefisse, udtryk som bøssekarl, sut rulle, osv. Der var stor uenighed om specielt plakaterne (bl.a. foto fra et pornoblad, direkte overført til koncertplakat, uden nogle kommentarer til) Nogen mente at det er en provokation, der vil gøre folk opmærksomme på, hvor ulækker pornoindustrien er.

Mange andre mener, at når det fremstår ukommenteret på den måde, er det kun med til at gøre Ungdomshusets image lige så ulækkert som det der sker i det øvrige samfund.

Det må være vigtigt at det sted vi arbejder, ikke er en afspejling af samfundet, men et frirum også hvad angår sexismen. Det er ikke den enkelte plakat eller det enkelte "skældsord" alene, der gør det, men alle disse ting tilsammen, som har skabt en stil, der bærer præg af sexismen.

En afløsning må være, at man har et kollektivt ansvar for den måde man omgås, og konfronterer hinanden i de konkrete situationer.

Vi opfatter os tit som ligeværdige, men kvinder har en social og historisk sværere position. Dette er bl.a. grunden til at nogle kvinder vælger at arbejde kun med kvinder. Det er ikke at søge isolation, og deres langsigtede mål er ikke et opdelt samfund, men det er en nødvendighed for dem i den nuværende situation for at have tryghed, og for at kunne arbejde. Tryghed forstået på den måde, at man i rene kvindesammenhænge ikke skal leve op til de normale forventninger. Dette gælder iøvrigt også i rene mandesammenhænge.

Det blev også sagt, at erfaringerne historisk har været, at kvinder der organiserer sig bliver mødt med aggressioner og opfattes som værende provokerende, specielt hvis de samtidig er lesbiske. Der var et forslag om at sørge for at alle nye kvinder der kommer til skal tilbydes at blive organiseret i en kvindegruppe.

Vi har diskuteret hvilke faktorer der styrer vores adfærd. Nogle mener at vores adfærdsmønstre primært er styret af seksualitet. Andre mener at sexismen i dag fremstår som følge af kapitalismens behov for at spille mennesker ud mod hinanden. Spørgsmålet er om det kan deles så skarpt op.

En anden ting der er undertrykkende i miljøerne er stilen i forhold til de seksuelle minoriteter. Der kommer ingen erklærede bøsser eller lesbiske, transvistitter osv. til miljøet, mens de der er indenfor ikke tør/vil stå frem. Vi snakkede om hvorfor det er sådan. En af grundene er angsten for at blive gjort til grin; bøssekarl bliver for eksempel brugt som skældsord for en svag mand.

En vigtig ting vi talte om var kommunikation. Vi må lære at kommunikere bedre på alle områder. Vi skal gøre os umage med at få udryddet fordomme, både blandt mænd/kvinder, og nye/gamle, og huske at det ikke kun er "de andre" der har fordomme. Endelig opfordrer vi alle til at være mere nysgerrige...

REFERAT FRA GRUPPE D.

(Hvad er anti-fascisme for vores miljø, er det DET nye, eller er det bare en del af kampen?)

I vores gruppe var vi folk fra KBH., Malmø, og Gøteborg. Og vi kom vidt omkring med emner. Det her er et forsøg på at samle snakken til nogle emner, og gøre det så kort som muligt.

Vi startede med at snakke om at Sverige og Danmark har det tilfældes, at det er småt med fascisme man ser i hverdagen på gaden. Det er mest i det skjulte, eller noget der sker et andet sted.

Derfor er det nødvendigt at lægge noget mere i ordet anti-fascisme, (det gør vi allerede, men ligesom for at definere) altså mod menneskefjendskhed, racisme, sexismen, og evt. den eksisterende samfundsform, og for gensidig respekt o.s.v. Bl.a. i Gøteborg er det svært at få folk til at interessere sig for anti-fascisme, fordi folk ikke ser andet end nogle skin-heads der går amok i Tyskland. Der er der jo en opgave i at få folk til at forstå at det i højest grad kommer dem ved.

Så snakkede vi om at vi i højere grad skal køre på folks utilfredshed- over arbejdsløshed, bolignød o.s.v., netop de ting helt-til-højre-partierne kommer ind på folk med, og få dem til at rette den ud i de rette kanaler, i stedet for at beskyldte indvandrene.

Et emne var også om kampen også skal føres partipolitisk, eller snarere om vi skal samarbejde med de politiske partier der blev vi ikke enige.

Vi snakkede også om problemet i at indvandrere heller ikke er rene engle, om kvindesyn, og anden dårlig opførsel, og blev enige om at vi skiller det ad, og siger; Principielt skal alle have lov til at være her, og vi finder os ikke i nedlædning på grund af raceforskelle. Men vi forsvare ikke indvandrere og deres gerninger for enhver pris. Og vi kan godt kritisere indvandrere individuelt (selfølgelig).

Så snakkede vi lidt om internationalt samarbejde, og også nationalt, med provinsen. Og var enige om at det både er spændene og nødvendigt.

Næstsidst, men ikke mindst, skal vi tage fat på os selv også vi skal opbygge et alternativ, samtidig med at vi kæmper mod fascismen. Vi snakkede om en moralsk ramme for vores fællesskab

Vi mener at der er mange der er friske, og bare venter på at blive aktiveret til anti-fascistisk arbejde. Og det kan nok også være værd at samles om.

Et sidespring til øresundsbroen, som også kunne være et godt samlingspunkt her i Kbh., og Malmø.

Og så lige lidt definering på kommun-, social-, anark-, o.s.v. -isme.

Gruppe 2.

Vi begyndte med at tale om d. 18 Maj, det var der et stort behov for da der var mange nye der ikke havde fået diskuteret hvad der skete. F.eks var der nogen hvis grundholdning egl. var ikke vold, men som alligevel havde deltaget.

det blev sagt at det er okay at forsvare noget f.eks et hus, men 18. maj. var noget andet. Det blev modsvaret med, at der ikke var noget at forsvare hvis man ikke først har tilkæmpet sig det.

Men, set i lyset af omstændighederne, hvor udemokratisk det hele blir kørt hen over hovederne på folk, syntes alle alligevel at det var rigtigt at folk gav udtryk for deres vrede 18. maj. Vi talte videre om at det er et STORT PROBLEM at det autonome miljø erså svært at komme ind i (her blev nævnt at nogle eks.)

f.eks er mange grupper lukkede. Her blev det nævnt at AFA er i gang med at bygge en cafe i blågårgade og at intentionerne omkring den er at der skal være et et sted hvor nye folk har mulighed/lyst til at komme ind.

Så var der et forslag at dem der havde lyst finder sammen i en gruppe. Alle blev også opfordret til at abonnere på slamm.

Modmagts-diskussionen :

ET et levende miljø, der kan mere end at gå på gaden sammen 18. maj. At vi formår at være et levende alternativ til det bestående samfund gennem sociale sammenhænge, at vi kan gå ind og sammen løse nogle problemer der ellers er den enkelte, at f.eks laver børnepasningsordninger o.s.v

Vi var uenige om hvem man så som en naturlig del af en modmagt. Nogle mente at folk der søger nye veje og løsninger på problemerne (f.eks Sjakket) og et økologisk kollektiv der har ander mål end profit (f.eks Svanholm), må ses som en del af modmagts begrebet. Andre mente at der må være et revolutionært grundlag, for disse grupper/initiativer før de kan ses som del af en modmagt.

Referat fra kvindegruppen til mødet søndag.

vi var 9 kvinder i gruppen. Vi var alle organiserede forskellige steder. Vi var selvfølgelig uenige om forskellige punkter, men vi var her prøve at bringe de forskellige diskussioner og synspunkter frem.

Vi mener at maskering udtrykker både konkret og symbolsk en militans. Det mener vi til på sin vis og til tider også er godt at bruge, men vi mangler, at være bedre til at forklare hvorfor vi vælger det i de konkrete sager og demoer. Det skal nemlig også være klart for os selv hvorfor vi vælger at maskere os og ikke bare henvise os selv og andre til principper, og bla. fare for at blive genkendt og fotograferet.

Det vi mener er godt ved maskering er bla. at vi føler os mere trygge, fordi tit når vi vælger at maskere os også har haft nogle diskussioner før eller op til at vi maskere os masivt. Det andet som kom frem under vores diskussion var også, at det at være militant ikke kun behøver at være maskering, eller til tider slet ikke behøver at være maskering. At en militant demo også kan være en stærk desiplineret demo, med et militant udtryk på paroler og bannere og i taler og et udtryk fra os alle at vi mener hvad vi siger, står for, i demoen. Vi har jo desværre også nogle erfaringer hvor nogle folk har vältet rundt med hætter på, skide fulde og latterlige, så på den måde mener vi at diskussionen om maskering hænger meget sammen med en ansvarsfuldhed, planlægning og en meget vigtig ting: organisering.

Vi mener ikke (af egne erfaringer, som ny i miljøet og oplevelser fra udlandet), at det er specielt stærkt eller trykt at, være i en militant demo, maskeret eller ej, hvis man ikke kender nogen. Derfor har vi også en pligt når vi laver militante ting, at give folk mulighed for at organisere sig og få diskuteret om ikke andet så i grupper om den konkrete sag eller demo.

Hvordan fortsætter vi.

Vi havde en del kritik af arrangementet. Meget med det, at vi ville gøre det folkeligt, men istedet glemte vi lidt os selv, uden at der af den grund kom flere folk til, eller at arrangementet reelt blev mere folkeligt.

Vi snakkede også om mange andre ting, men det er utroligt svært at gengive det. Det betyder ikke, at vores snakke og diskussioner har været ubrugelige, men at vi forhåbentlig er istand til, at bringe vores snakke videre de steder vi er organiseret og kommer.

KAMPEN FORTSÆTTER.

kvindegruppen fra søndagen.

Vi startede med at tage udgangspunkt i en opsummering fra Revolutionære Feminister (se denne, vedlagt). Og ud fra denne blev aktionsugen mod EF-topmødet diskuteret.

Til en start blev det nævnt, at der helt klart er nogle praktiske problemer, når vi laver aktionsdage: vi kommer altid for sent igang (har vidst topmødet ville komme et år, og alligevel kom vi først igang for 1 måned siden); desuden er vi dårlige til at uddelegere opgaver - hvilket hænger sammen med dårlig organisering.

Og i forhold til det mål, vi havde sat os - en bred folkefest - så er det en fiasko: der var meget lidt, fra mange, slet ingen tilbagemelding på udsendte oplæg eller på kontakter, der blev taget, fx til andre græsrodder og andre venstrefløjsorganisationer. Der kom også til at ligge et generelt problem i at nå "almindelige" mennesker: meget få kom til dagene. Og selve udtrykket til sidst - 40 drukne punks og sno-øl i Ungeren - er ikke særlig folkeligt. Det blev diskuteret, om militans står i modsætning til folkelighed - altså om militans skubber folk væk - men det behøver det langt fra at gøre. Pressens behandling af os - specielt efter d. 18. maj - har dog skærpet denne modsigelse, men så må vi blive bedre til at komme med afklarede forklaringer på vores militans.

Folk var enormt kritiske - som om der slet ikke havde været noget positivt. Og det var der sku da - og hvorfor kom det ikke frem? Kan man bygge noget samme, hvis/når man kommer til at vælge kun at lægge vægten på det dårlige? Glemte mødet ikke at se, at der faktisk var kommet mange mennesker, der havde lyst til at samle op sammen, finde ud af hvad så, fremover?? Og kun det negative inviterer ikke just nye til at engagere sig.

Nå, men hvorfor var det så gået ad helvede til?

Der var dels dét, at vi kom sent igang med at sende oplæg/invitationer ud. Mange organisationer, vi henvender os til, har ofte kun møde en gang om måneden eller lignende. Men det blev dog set som pinligt, at vi alligevel ikke havde fået bedre kontakt med andre grupper. Det vi gør er ikke godt nok, og der var spørgsmålet til forsamlingen, hvorfor folk ikke havde prioriteret at komme til det første møde, som Rev.Fem havde indkaldt. Ingen svarede - med andet end at der i forvejen er mange møder!

Og for det andet har vi problemer med diskrimination indadtil: vi er for langsomme til at reagere på undertrykkende udsagn. Fx var der flere eksempler på ekstrem diskrimination under selve aktionsdagene, blandt andet negative bøsseslogans. Der var een fra Bøssernes Befrielses Front, der kunne fortælle, at han/de godt ville have et nærmere samarbejde med de autonome, men der var så "meget indelukthed", svært at få kontakt. Der ligger desuden en konkret opgave, hvor BBF er meget alene: at der er grupper af 2. generations indvandrere, der terroriserer i blandt andet H.C. Ørstedsparken. Desuden kunne han nævne et vigtigt arbejde med fortsat at gøre noget ved den diskrimination, som HIV-smittede mere og mere udsættes for ifm registrering, forsøg på ghettoisering (indtil nu kun udlandet).

Noget andet der også blev talt om var kønsdiskrimineringen af kvinder: det handler især om diskrimination af kvinder i vores eget miljø, hvor meget er vi opmærksomme på fx skæv/ensidig arbejdsdeling, og hvor gode er mænd til at lægge mærke til det, og også gøre noget ved det. Kan det være rigtigt, at det altid er

kvinder se... der skal råbe op, når konkret diskriminering opstår. Fx: en episode i Ungeren: to piger og to fyre piller et feministisk banner ned fra balkonen, og brænder det udenfor, med kommentaren: "Bryder sig ikke om feminister - kvinder er ikke undertrykte". Hvorfor var det her alene andre kvinder, der tog sig sammen og blandede sig!! Der mangler en grundlæggende diskussion af, hvordan vi fremover tager den slags kritik op internt i miljøet.

For det tredje mangler der stadig en opsamling på d. 18. maj. Spørgsmålet er åbent: hvordan gør vi det.

Og for det fjerde er vi for uafklaret med vores politik: vi mangler mere overordnede diskussion af mål, midler og udtryk - hvor vil/skal vi egentlig hen. Skal vi forblive os selv, eller skal vi formere os med andre venstrefløjsgrupper, og hvordan med helt nye folk?

Forholdet til venstrefløjen? Vil vi noget, og hvordan organiserer vi det? En dårlig erfaring siger, at når vi går ind i et samarbejde, så ender vi udenfor - hvilket blev set som omhandlende en mangel på et langsigtet perspektiv, hvorfor det så er svært at stå fast på eget grundlag, hele vejen igennem, jvf til ex palæstinskerne i Blågaard Kirke. Hvordan får vi formuleret os overfor venstrefløjen, så de også går med på vores præmisser? Nogen refererede dog en mødesammenhæng, indkaldt af Lager og Handel og medborgerhuset Blågaarden, hvor der var en rimelig åbenhed overfor os. Vil vi arbejde videre her - eller vil vi kun udbygge internt?

Forholdet til nye? Hvordan gør vi? Det vigtigste synes at være, at vi indadtil afklarer os. Og her blev det foreslået at vi laver seminarer for os selv, og andre tæt på miljøet. Hvem går igang? Og så er der problemet med "gamle" i miljøet? Hvor bliver de egentlig af. Og er det virkelig sådan, at det er næsten umuligt at blive i miljøet, hvis man får børn? Hvordan får vi aktiviteter igang, der gør det muligt at inddrage børn? Generelt mangler vi fantasi og kreativitet til at lave andet end demo'er og det sædvanlige.

Der blev efterlyst bud på samlingspunkter for miljøet. Formuleres de ikke af angst for at vi så splittes? Og kan et bud omhandlende at "adoptere fristeder" bruges? Det er vigtigt at huske, at der er mange andre/flere fristeder end bare Ungeren og Christiania - som der var megen kritik af for sump. Generelt må vi blive bedre til at formulere vores alternativ til dagligdag, og det er også at blive bedre til at forbinde det globale og abstrakte med de nære ting, der ligger lige foran os.

Det sidste problem var, hvordan administrere den kapital, vi har samlet sammen gennem aktionsdage? Der var flere - uforenelige - forslag, men det endte med, at tre personer sætter sig sammen og laver et forslag til næste møde d. 8. juli kl 19 i Studenterhuset.

GRUPPE 1.

Vi var omkring 15 mennesker i gruppen og var bredt sammensat. Der var enkelte ansigter og også en kammerat fra Trondheim (Kardemommeby)

For at starte med noget der ikke var alt for abstrakt, startede vi med at diskutere maskering.

MASKERING.

- I Trondheim bruger man konsekvent ikke maskering til demo'er, men situationen er imidlertid den, at politiet ikke ønsker konfrontation. Det er deres erfaring at maskeringen gør demonstranterne til en speciel gruppe mennesker man ikke umiddelbart kan tilslutte sig. Men overvågningen er på det seneste blevet intensivet og dette har bragt diskussionen om hvordan og hvornår man maskerer sig op igen.

- Sidst i 80'erne brugte vi nærmest automatisk maskering til hver en demo. Tit uden sænderlig grund. Senere begyndte vi at tale om maskering før demoerne og andre former for maskering dukkede op. Det er fedt at vi er blevet mere kritiske i vores brug af maskering. Men vi skal selvfølgelig holde fast i at der er mange situationer hvor maskering er nødvendig, f.eks. i forhold til nazierne og pansernes registrering og hvis man ikke vil genkendes af f.eks. sine arbejdskolleger, skolelærere m.m. Diskussionen om maskering bør tages før hver demo, fordi udtrykket fra en maskeret demo er skræmmende, og folk tror vi ikke tør stå ved det vi gør, noget som også medieme er med til at køre op.

- Det er dårligt at bruge det, at pressen skriver dårligt om os som argument. Vi må selv beslutte hvad der er rigtigt og forkert, ud vores egen diskussion.

- Maskering gør folk anonyme og der er eksempler på at folk er mindre ansvarlige når de er maskeret, desuden er der større fare for infiltration i maskerede demoer.

- Når vi er maskerede, er det vigtigt at gøre opmærksom på hvorfor, så vi kan skabe større forståelse for maskering.

DEMONSTRATIONER

Vi har flere problemer med vores demonstrationer:

- at der ikke er så mange, der går med i vores demoer.

- mange har ikke den samme gejst som før i tiden, når de går til demoer.

- demoerne ligner næsten allesammen hinanden.

- der bliver råbt de samme slagord, og slagordene står tit alene og er ofte indforståede - Vores udtryk og opførsel kommer tit til at virke som om vi også er imod almindelige mennesker, som vi møder undervejs (f.eks. "tæl ikke os, tæl jeres dage", til topmøde demoen), kanonslag der bliver kastet uden omtanke, fulde mennesker i demoerne, vores hersen rundt med tilfældige trafikanter osv.

I Trondheim har de den samme diskussion om hvilket udtryk vores demoer har.

I maj demoen fik ros for at være anderledes, og den viste, at der ikke skal så meget forberedelse til at lave en bedre demo. Fordi man laver en sjov og mangfoldig demonstration, behøver man ikke at gå på kompromis med sine stærke/militante holdninger, for vi gør det jo ikke for sjov. I det hele taget handler det om, at vi ikke er særlig kreative. Derfor virker digtoplæsning, kampsange, gadeteater m.m. fremmede for os. Der var stemning i gruppen for at arbejde med at gøre vores demonstrationer mere kreative. - Der mangler galskab, som én sagde. Solvognen viste med deres manifestationer at man sagtens kan være både sjov og alvorlig. Gangen begyndte de at rive Arbejdsretten ned med entreprenørmaskiner. Kreativitet er ikke nogen modsætning til et militant politisk budskab.

- Et eksempel på ting som har været positivt og udviklende, er at man prøver at tale til folk hele tiden og fortæller, hvad det handler om fra højtalervognen. Noget som folk var enige om skal fortsætte. Noget vi skal gøre noget mere ud af, er også at have efterfølgende planlagte aktiviteter parat, som man kan opfordre folk til at deltage i - så nye folk har lettere ved at komme i kontakt med os.

- Forslag: opfordre fra højtalervognen til at råbe nogle slagord, som vi før er blevet enige om. Eller at man synger for på nogle sange, eller råb hvor en spørger og mængden svarer. Man kan lave nye tekster på gamle melodier, som fx. anti-shell sangen.

MODMAGT:

Der var først et spørgsmål om, hvordan man definerer begrebet modmagt. En mente, at det indeholder en konkret situation, hvor man har en fysisk magt, fx. 18 maj eller til blokader. En anden mente at man først kunne bruge ordet, når man var tæt på en revolutionær situation. Det førnævnte vil han kalde modstand. Alle var enige om, at det kræver en mere uddybet diskussion.

- At være en modmagt betyder selvfølgelig at man har et vist greb i befolkningen, at man politisk spiller en rolle i samfundet. Den isolation vi befri os i, er vores egen skyld, fordi vi er for dårlige til at komme i kontakt med grupper i samfundet, f.eks. de arbejdsløse.

- Vi har erfaringer, overskud og vilje, men hvad vil vi henvende os til folk med. Vi må orientere os imod hvad folk opfatter som problemer, og have kontinuitet i vores arbejde. Hvis vi pludselig henvender os til nogle med masser af ideer og forslag, og det så kort tid efter ikke er vigtigt for os mere, så er det svært at tage os alvorligt.

- Omkring det at henvende sig til andre og samarbejde med andre, var der en der sagde, at nogle indenfor miljøet betragter venstrefløjspartierne som vores modstander, i kampen om at erobre det revolutionære monopol.

- Vi har tit oplevet at når vores indhold ikke er særlig klart, overtager andre det politiske initiativ. Vi betragter normalt det parlamentariske venstrefløj som harmøse og værende ude af stand til at udrette noget, alligevel går de ind og erobrer scenen. Man kan godt samarbejde, men med klare aftaler, ofte er det jo dem der ikke vil acceptere vores grundlag, mens vi ikke taler afstand fra dem. Men der er jo ikke kun os og så partierne, det er vigtigere at henvende sig til almindelige folk.

- Man kan sige at det endelige mål for os og dem er det samme, men at det er vejen dertil som er forskellig.

- For os må det være klart, at når modsætningerne skærpes, er det godt - fordi konfrontation skaber klarhed. Det er en væsentlig forskel på os og dem, vi stiller f.eks. ikke krav om en såkaldt uvildig undersøgelse, fordi i sidste ende er det systemets mænd der skal bedømme den. Vi må ikke give folk tro på at det borgerlige demokrati kan løse nogen problemer.

- Man skal passe på ikke at skære folk væk på forhånd, mange ændrer først holdning når de selv kommer i konfrontation.

- Vi har også et ansvar for de nye folk, som ikke har erfaringer med panserne/repression, for at udbrede information om hvad man skal gøre, hvis man bliver anholdt osv. Man kunne nemt forestille sig, hvad der var sket hvis en panser var blevet livsfarligt såret... Og endnu ved vi ikke hvad panserne har tænkt sig ifb. med den såkaldte uvildige undersøgelse - udover at de vil ha opklaret, hvem der har kastet hvad osv. Der blev foreslået, også at tænke på at lave en slags kampagne "Nægt at udtale dig" eller hvad vi nu kan blive enige om, at kalde den. Vi skal tænke på, at hvis nogle får en så ubehagelig oplevelse med politi og fængsler første gang de bliver anholdt, så er chancen for at de kommer til os ikke særlig stor. Repression skal ikke være noget individuelt problem og vi kan ikke lade det være en overraskelse, at det vi laver bliver kriminaliseret...

- Der var iblandt folk en udpræget lyst til, at videreudvikle de diskussioner vi havde, men under hvilke former kan det så ske? En af måderne kunne være at lave cafeaftener med definerede emneoplæg, hvor vi kan få belyst og diskuteret spørgsmål som maskering, mobilisering, modstandsformer m.m. Vi må hele tiden udvikle diskussionen for ikke at sidde fast i gamle dogmer og erfaringer om hvordan tingene skal gøres. Vi må være åbne over for nye ideer, gøre nye erfaringer. For at koble disse diskussioner sammen med konkret arbejde, syntes mange at det var en god ide, at man i forbindelse med en kampagne, hvor man arbejdede sammen med andre grupper (partimedlemmer, organisationer og beboere) kunne diskutere spørgsmål som fx. modstandsformer, mediearbejde, maskering m.m. i en konkret sammenhæng.

Et scenarie (en organiseret række tænkte begivenheder til belysning af en tænkt fremtidig situation):

Vi er gået med i et større samarbejde omkring Øresundsbroen. Sideløbende med, at vi konkret aktionerer mod brobyggeriet kunne vi tage disse diskussioner ud fra, at hvis et sådant samarbejde skal kunne lykkes, må vi i et vist omfang være enige om under hvilke former kampen skal udvikle sig. Selvom vi selvfølgelig på mange punkter ikke er enige med nogle af de andre grupper om mål og midler, må en sådan organisering kræve en disciplin og åbenhed fra vores side.

Det gælder om på den ene side ikke med sine aktioner at udstøde sig selv, som fx. ved at kaste sten på panserne ved først givne lejlighed, og på den anden side ikke at blive så populistiske, at vi bliver tandløse. Denne balancegang kræver en høj grad af disciplin og bevidsthed om hvordan staten direkte eller igennem medieme manipulerer/øver magt og derved splitter og isolerer os.

Det viste sig at der var lyst på at få gang i en kampagne.

Et oplagt emne var Øresundsbroen. Vi skal ikke komme ind på alle de indlysende grunde der blev nævnt hertil, blot understrege, at der i dette arbejde ville være mulighed for at aktionere konkret sammen med andre grupper/enkelt personer og derfor udnytte utilfredsheden mod broen til at udvikle en stærk modstand mod hele EF - unionen. Der er allerede flere forskellige interesseemner som folk organiserer sig omkring, ligeså ornitologer til fuglenes redning og til beboergr. som vil forsvare sig imod ørestadsprojektet.

Alt i alt var det et rigtig godt møde med en engageret diskussion. Vi nåede ikke at diskutere alle de emner der var lagt op til, men der var i gruppen stor lyst på at fortsætte diskussionerne.

*Kammeratlige Øliver
Gruppe 1.*

PÅ MØDET I FOLKETS HUS TIRSDAG D.29/6 MODTOG JEG DENNE KRITIK
FRA EN FYR VED NAVN J [REDACTED] JEG VED IKKE RIGTIG
HVORDAN DEN SKAL BRUGES, MEN DET ER ALTID VIGTIGT AT ALLE
BLIVER HØRT!!!
HER ER EN ORDRET UDGAV AF KRITIKKEN :

Er i grundlæggene imod organisering ?
I vil ikke snakke/samarbejde med "de gamle i gårde".
(som efterhånden har fået børn og er faldet fra)

I ser jeres fællesnævner som "de undertrykte", men hvis i ikke
åbner op, også for lager & handel/KFerne (eller hvad de nu
hedder), så er i selv med til at holde jer nede/isolerede!

MOOMAGT: en reaktion på det etablerede på utrolig mange om-
råder. For at modvirke at I bliver for indspiste, så sæt nogle
simple, måske ligefrem konkrete, delmål.
Hvis i har/arbejder jer frem til en afklaret holdning til
sådanne delmål, så kan i samarbejde med resten af venstre
fløjen uden at blive opslugt af dem.

Det blev nævnt, at det gav problemer med vensterfløjen ved
f.eks palæstinenser- og asyl-sagen. Brug dog tid på at lære af
fejlen i samarbejdesformen. Vær ikke bange for at gentage
fiaskoen, ved at forsøge at samarbejde igen. I giver et signal
om åbenhed og selv om at der kikser, så kan i lære af det.

Jeres fællesnævner er at være alternative/udenfor normen. En
snakker om kvindefrigørelse, en anden snakker om bøssernes
befrielsesfront. Begge dele kan lægge ind under unionen, men
hvis I gør det, bliver diskussionen for mangearmet og derved
diffus. Arbejder I med et bredt emne som unionen, så hold jer
til det brede, mere overordnede ting i unions problematikken.
Vent med kvindefrigørelsen til kvindernes kampdag. Det er da
lige så relevant en diskussion, men den haster ikke så meget,
at den skal tabes/druknes i en diskussion med en anden over-
skrift.

.....
En debat/aktion/demo er mislykket, hvis det kun drejer sig om
at slynge argumenter og slagord ud.
Det er godt at blive hørt, men det er (tror jeg) endnu bedre at
formulere spørgsmål og be om/lytte til svarene.
.....

F.eks efter 18 maj, kunne I dreje snakken (lokalt ihvertfald)
væk fra metoden med brosten, ved at formulere jeres mål på en
måde, så f.eks destagnerede, gamle græsrodde har mulighed for

at forklare deres synpunkter, men på jeres præmisser, styret af
jeres spørgsmål.

Jeg føler mig ikke/ansér mig ikke som en del af "miljøet", og
havde ikke lyst til at blande mig i diskussionen.

Men jeg tænkte mit. Jeg har valgt, egoistisk vel, ikke at ofre
mig for/bruge min tid på "revolutionen". Men jeg føler, trods
IKKE-volds holdning, på meget af det I tumler med, og syntes
det er synd, hvis kræfterne spildes på at I vil så meget på
samme tid, at omverdenen ikke forstår jer (og det må de/vi vel
godt!?)

J [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

DET FØLGENDE ER DE SPØRGSMAÅL OG PUNKTER TIL DISKUSSION, SOM ARRANGØRGRUPPEN HAR FUNDET FREM TIL. DET ER SELVFØLGELIG KUN ET FORSLAG OG SKAL IKKE FØLGES SLAVISK. HUSK AT VÆLGE EN ELLER FLERE DER TAR GRUNDIGT REFERAT INDEN I STARTER MØDET, DA REFERATERNE SENERE VIL BLIVE TRYKT OG OMDALT.

Inden i starter diskussionen foreslår vi at i tager en navne-runde, og at hver person kort fortæller hvorfor hun/han er tilstede i dag.

- 1/ **GØR AFMAGT TIL MODMAGT**, er en parole under EF-topmøde mobiliseringen. Vi kalder det afmagt når folk gang på gang må konstatere at de ikke har indflydelse på de vigtige beslutninger der påvirker deres liv. Senest unions nej'et, der var imod kapitalens planer og derfor skulle forvandles til et ja. Mange affinder sig med disse forhold og ser passivt til, men der er også mange der har fået nok og som vil forandre noget. Det så vi b.l.a d.18 maj hvor barrikadeaktionen på Nørrebro, udviklede sig til gadekampe med rigtig mange aktive deltagere. Men en gadekamp alene, hvor deltagerne har vidt forskellige grunde til at være med gør os ikke til en reel modmagt. Spørgsmålet er: **HVAD FORSTÅR VI VED MODMAGT?** og **HVAD ER PERSPEKTIVET MED DENNE MOBILISERING MOD EF-TOPMØDET?**
- 2/ Vi er sikkert enige om at det eksisterende system vi lever under er undertrykkende, udemokratisk m.m, kort sagt ikke nogen løsning for fremtiden. Men hvad er vores bud på et menneskeværdigt system både på kort sigt :
HVORDAN FORTSÆTTER OG STYRKER VI KAMPEN UDFRA DEN SITUATION VI ER I NU?
og på længere sigt:
HVAD ER VORES FORESTILLINGER OM ET RETFÆRDIGT OG MENNESKEVÆRDIGT LIV/SYSTEM?
- 3/ Nogle punkter som det også vil være relevant at komme ind på er f.eks:
MASKERING: At mange vælger at være maskerede i f.eks demonstrationer, blir tit brugt imod os, påstande som: "De tør ikke fægte med åben pande" blir ofte hørt.
HVORFOR BRUGER VI MASKERING?
I HVILKE SITUATIONER ER DET NØDVENDIGT?
MEDFØRER MASKERING AUTOMATISK EN DISTANCE TIL DE MENNESKER DER MØDER EN DEMONSTRATION, OG HVORDAN UNDGÅR VI DETTE?
- 4/ **SIKKERHED**: Om at udtale sig til politi, presse og domstolene.
HVAD SKAL MAN SIGE OG HVAD SKAL MAN IKKE SIGE?

go' fornøjelse
arrangørgruppen

Marc Rudin projektet og den røde tråd.

Som du sikkert har set eller hørt er vi en flok mennesker, som vil arrangere en udstilling med Marc Rudins billeder og lave forskellige aktiviteter i forbindelse med hans retssag, som starter d. 27.9 og kører over 12 dage, frem til d. 21.10. Dels vil vi gerne udbrede et mere nuanceret kendskab til Marcs politiske identitet og historie og dels vil vi gerne skabe opmærksomhed om politiske fangers forhold generelt og om Palæstinaspørgsmålet.

Der har foreløbig været afholdt to aktivistmøder og nu er det vigtigt, at vi får hold på den fælles politiske baggrund med projektet og finder frem til formål og indhold med aktioner, demonstrationer, løbesedler m.m. Derfor tager vi en diskussion om politiske fanger og deres forhold torsdag d. 19.8 kl.19.00 i Studenterhuset. (Brug sideindgangen). Fra tirsdag d.17.8. kl.15-18, kan du finde et diskussionsoplæg til kopiering i Demos. Senere vil vi arrangere en diskussion af den Palæstinensiske befrielseskamp og hvad der er relateret hertil.

Det er simpelthen nødvendigt for os alle, at have klarhed over hvad vi går i gang med og hvorfor. Derfor mød op d. 17.8 og vær med til at fastlægge grundlaget for projektet, eller kom også, hvis du bare synes diskussionen er interessant - det er ikke et arbejds møde.

Vi har dog absolut stadig brug for al mulig arbejdskraft og vi vil gerne opfordre dig til, at komme til det næste aktivistmøde torsdag d. 26.8 (annonceres nærmere i næste nr. af Slamm) og fortælle hvis du har lyst og tid til at være med. Det er svært at vurdere vor stort et projekt vi kan slå op og hvor mange kræfter vi har. Derfor vil vi meget gerne have din udmelding, også selv om du bare vil være med til nogle enkelte praktiske opgaver lige inden eller under selve arrangementet.

Bind atter en rød tråd om fingeren og husk:

- Diskussion om politiske fanger d.19.8. kl.19.00
- Aktivist- og orienteringsmøde d.26.8.

"Sulten efter andet liv, længslen efter at afslutte menneskers herskab over mennesker for altid - skaber solidariteten som vil styrte magtens bygninger".

Langt om længe kommer vores svar til Røse, som i Slamm nr 35 havde en kritik af Christian og Stefs uges sultestrejke (fra 6-18 november 92) og som i slamm nr 51 havde en mere generel kritik af Den Røde Bande/kollektiv for kommunismens politik og praksis. Vi er virkelig kedede af, at det har taget så lang tid at få dette svar ud, og vi vil også forklare lidt om hvorfor. Vi har hele tiden sigtet mod, at lave et nyt nr. af vores blad "Kæmp Sammen", hvori vi ville lave en opsamlende blok om de politiske fanger og i forbindelse med det, også komme ind på Røses kritik. Det har ikke været muligt for os at lave "Kæmp Sammen", af forskellige grunde, bl.a. har bare det, at mødes ugentligt i perioder været umuligt. Vores sene svar skyldes ihvertfald ikke modvilje til, at ville diskutere kritikken, vi synes tværtimod, at det er fedt at du har offentliggjort din kritik. Vi vil først svare på dit brev, som omhandler kritikken af Christian og Stefs sultestrejke og i den nærmeste fremtid følger så et svar på dit andet brev, som er en kritik/diskussion af, hvordan vi ser på revolutionær udvikling og strategi. Vi vil også opfordre folk til at læse Stefs svar til Røse, som var i Slamm nr. ea. 33.

Vi ser Kollektiv for Kommunismen (KFK), som en videreførelse af den Røde Bandes politik og selvom personsammensætningen ikke er den samme, ser vi alligevel på den røde bandes historie som vores historie. Der er sket en del siden Christian og Stef var i sultestrejke for sammenlægning. Stef valgte, at anke sin dom fra byretten til landsretten. På det tidspunkt var hans indstilling, at ville diskutere spørgsmålet om at udtale sig med flere, bl.a. os. I tirsdagsgruppen (en gruppe der opstod efter Stef og Christians sultestrejke, som nu er opløst) brugte vi meget tid på at diskutere det. Konsekvensen blev fra vores side (KFK), at vi i breve og til besøg, klart gav udtryk for, at vi var uenige i at Stef ville udtale sig. Vi ville istedet finde andre løsninger på hans situation. Han valgte at udtale sig til anklageren i landsretten og siden har vi ikke hørt fra ham. Denne uenighed stoppede den politiske process mellem os og Stef og mellem Stef og Christian, således kræver de nu ikke længere sammenlægning. Stef sidder i vestre fængsel og Christian sidder nu i åbent fængsel i Hørserød.

Vi var efter anholdelserne af Stef og Christian temmelige handlingslammede - og ikke i stand til at være offensive omkring udbredelse og opfølgning af nye informationer. Ej heller var vi istand til at tage initiativer i nogen retning. Det hang sammen med, at det var et hårdt slag at "miste" to kammerater, både arbejdsmæssigt og især personligt - som også betød at resten af gruppen gik i opløsning. Samtidigt var der heller ikke nogen andre, der viste initiativ og støttede os, næsten tværtimod blev vi nogengange mødt med ufattelig hård og hidsig holdning og uforståelighed overfor vores forandrede situation. Solidaritet og kritik blev forvekslet. Vi var i den røde bande, før anholdelserne, udadtil en relativ stærk gruppe - forstået på den måde, at vi i tidens løb havde skrevet meget om, hvad vi mente om forskellige ting og havde taget en del initiativer. Vores forhold og kritik, eller vores måde at kritisere på faldt ikke altid i god jord. Når vi i dag kigger tilbage må vi erkende at vores måde at kritisere på indimellem mere bar præg af konfrontation end dialog. Hvis en kritik kan opfattes som usolidarisk kan den ikke være frugtbar og driver dermed på ingen måde tingene fremad. Vores proces indadtil var for svag, vi havde ikke nok føling med hinanden og nogen diskussioner har været for overfladiske på den måde har det udtryk af at være en meget enig og afklaret gruppe som røde bande havde udadtil, været falsk. Hvordan det kan komme dertil, hvordan vi fremover undgår det og i det hele taget vores historie, vil vi skrive mere om i en senere tekst. Ikke fordi vi vil sovse rundt i vores gruppes personlige relationer, men fordi vi mener vi har gjort nogen erfaringer som andre også kan lære af. Eksempler på grupper og sammenhænge der er blevet opløst efter længere eller kortere er der mange af. Hvorfor er det sådan? Hvad sker der mellem folk der kæmper?

Ok, nu til Rønses første brev:

Det centrale punkt for os, er hvor du siger: "*Jeg vil gerne kunne støtte jer.....men jeg kan ikke finde mig selv i kampen for jeres krav*"..... Hvorfor egentlig ikke?

Den grundlæggende bevidsthed, som ligger bag ved kravet om sammenlægning er, at kollektivitet og selvbestemmelse er noget centralt i vores identitet. Selvbestemmelse forstås vi, som den undertrykte klasses ret til et værdigt og selvbestemt liv - og ikke det enkelte individs ret til at gøre hvad man vil, altså det modsatte af egoisme. Derfor kan selvbestemmelse ikke adskilles fra kollektivitet, nemlig at vi som revolutionære må kræve, at alle forholder sig til deres virkelighed, indgår i beslutningsprocesserne, tager del i arbejdet osv. (At forsøge) at leve selvbestemt og kollektivt, er at bryde med statens (den borgelige) opdragelse og levevis.

Kravet er i virkeligheden meget enkelt og håndgribeligt. Det siger noget om hvad vi kæmper for, nemlig at vi, for selv at kunne bestemme betingelserne for vores liv, har brug for kollektivet - også selv om mand/ kvinde sidder i et af deres fængsler.

På tre forskellige måder siger du det samme: De bliver ikke behandlet dårligere, fordi de er politiske mennesker.

1) Du skriver "*at I fremstiller det som om revolutionære fanger udsættes for en ekstrem særbehandling af staten*"? Det gør de da også - selvfølgelig i større eller mindre grad, alt efter styrkeforholdet eller situationen. Det er da blevet dokumenteret, at staten altid (og til alle tider) kriminaliserer og terroriserer dens fjender. Er den danske stat lige pludselig anderledes? Selvfølgelig bliver alle fanger udsat for vold (fysisk som psykisk), men forskellen ligger i om den pågældende fange politisk angriber apparatets umyndiggørelse og magt eller om han/hun ikke gør det. Med politisk angreb, mener vi alt ligefra læserbreve, demoer.... og til aktioner indenfor og udenfor. Det betyder selvfølgelig noget, om du er alene, eller har 20 andre fanger med dig - og om der er kontakt til udenfor. Ud fra det bestemmer staten (alle de ansvarlige institutioner) sig ift. hvilke midler den vil gribe til. Rigtig nok behøver man ikke at være revolutionær for at gøre modstand i fængslet - det viser modstanden mod B 3- afdelingen i Vridsløse Lille også - men stadigvæk er de revolutionæres identitet og mål, farligst for dem og derfor har afstraffelsen nødvendigvis det formål, at nedbryde identiteten personligt og politisk. Nu er det jo ikke sådan, at bare fordi man kalder sig revolutionær, så griber staten til "ekstrem særbehandling", men i de situationer hvor mand/kvinde viser sin revolutionære identitet, kommer der også en reaktion fra apparatets side.

2) Videre siger du "*at jeg vil sætte spørgsmåltegn ved hvor politisk målrettet behandlingen af Jer er*". Objektivt er det sådan, at alt hvad staten gør er politisk og har et eller andet formål. Så hvad mener du med, at det ikke er politisk målrettet? Efter vores mening er det et problem, at mange ikke ser det som et politisk angreb på alle vensteorienterede, når panserne og co. tager to kammerater og smider bag tremmer. Forståelsen var der engang, at et angreb på nogen var et angreb på alle fx. i forbindelse med rydninger af husene, og bevidstheden var internationalistisk. Nu er der ikke særlig mange der tænker, at det også har noget med dem at gøre når Christian og Stef, eller andre revolutionære ikke længere er her hos os, men i hænderne på vores fjender. Ligesådan husker vi den larmende tavshed - eller direkte afstandstagen, der var fra det meste af venstrefløjen overfor "Blekingegade" fangerne, eller fornyligt overfor Marc Rudin, hvor flere af venstrefløjspartierne mener, at det "skader vores egen sag", når vi hilser en "terrorist" foran Vestre Fængsel. Konsekvenserne af "ikke solidaritet" er, at staten får frit spil til at optrappe dens metoder - og det er overfor alle og ikke kun overfor de militante kræfter. Og for os er det vigtigt at snakke om, hvorfor er det ikke naturligt, at man forholder sig til de politiske fanger, som der findes tusinder af i hele verden.

3) "*det er ikke mit indtryk at jeres forhold adskiller sig væsentligt fra andre roversigtede varetægtsfanger*" - ja, på overfladen ser det ikke sådan ud - men det er heller ikke i statens interesse, at det buer en "politisk sag". For staten handler det om at afpolitiserer og latterliggøre, dvs holde deres identitet ude af det hele, at gøre dem til "terrorister og mini - blekingegade bande" for at andre ikke skal kunne identificere sig med vores kamp. Kurt Olsen (Chef for politiets røverafd.) udtalte allerede tidligt: "Det er da synd at nedvurdere Blekingegade-folkene arbejde på den måde! (sagt ift. påstanden om en ny mini - blekingegadegruppe). Og han tilføjer, "at de to ikke holdes isoleret af politiske grunde, men af efterforskningsmæssige grunde" - "Jeg tager dem ikke så alvorligt, men selv er de meget bevidste om, at man skal have focus på dem", citat fra Det Fri Aktuelt d.28.9.92. Dette forstås vi som, at staten prøver på at latterliggøre vores identitet og forsøger at legitimere isolationsbetingelserne før som nu, med begrundelser som er helt hen i vejret: hensynet til efterforskningen, 10 ugers besøgsforbud med: at Christian og hans "hustru" har været anholdt sammen, faren for konstruktion af falsk alibi.... men det som har været deres vigtigste begrundelse hele tiden, var at Stef og Christian har nægtet at samarbejde med dem. Det er en grundlovssikret ret, at nægte at udtale sig til politi, dommere.m.m men hvis du gør det bliver du straffet.

Naturligvis er det en modsætning, at staten på den ene side ikke åbentlyst siger, at formålet er at ødelægge modstandernes politiske identitet og på den anden side, at de ikke kan undgå at deres demokratiske maske krakelerer. Men hvor mange gange er Christian og Stef ikke blevet nævnt efterhånden i forbindelse med d.18.maj, selvom ingen kan påstå at de selv var tilstede. At havnearbejderen Karl Jørgensen blev anklaget for medvirken til brandstiftelse og sad næsten 1 år (tror vi nok) totalt isoleret, handlede ikke om ham som enkeltperson, tværtimod handlede det om for staten, at forsvare deres monopol på vold og forhindre at flere havnearbejdere tog militante midler i brug. Karl J. skulle bare bruges for at statuere et eksempel på, at det ikke kan lade sig gøre at kæmpe militant for sine rettigheder. Præcis det samme som med de revolutionære fanger.

Du skriver videre:

"*Så er der det med sultestrejke. Det er jo en meget speciel aktionsform for fanger i DK..... Jeg mener ikke at isolation i DK er nogen bagatel; men.....*" Er sultestrejken en speciel aktionsform, fordi der ikke er så mange fanger i danske fængsler, som har brugt den?

Selvfølgelig bringer en uges sultestrejke ikke sammenlægning igennem (det er ikke noget der gør alene) - men det gør ikke hverken beslutningen om midlet eller tidspunktet forkert. Vores erfaringer siger os, at vi ikke opnår noget uden at det koster noget og efter vores mening har deres sultestrejke betydet, at der overhovedet er nogle, som er begyndt at forholde sig - også i praksis. Så selvom de har siddet isoleret i flere måneder, haft besøgsforbud og hvad ved vi - så har det ikke givet os udenfor samme grund til at luften vores meninger og handle, som sultestrejken gjorde. Vi ved også at, det var vigtigt for Stef og Christian at gøre noget og vise at de mente det alvorligt, når de krævede at de ville være sammen - og ikke mindst for at holde fast i deres identitet midt i afstumpningssumpen, som fængsel jo er.

At der var folk her udenfor som ikke følte sig forberedte, det var selvfølgelig dårligt/ærgeligt, men det gode var så - at det var ikke kommet frem på det tidspunkt, hvis ikke de havde valgt at gå i sultestrejke. Sagt på en anden måde, mener vi at hvis man har en berettiget kritik af valg af tidspunkt - må det nødvendigvis hænge sammen med en selvkritik. Det er os udenfor der har alle muligheder, bla. en af de vigtigste er, at vi kan diskutere sammen og hvorfor var vi så ikke i stand til at handle? Vi vidste jo alle at to kammerater sad inde. Dette er efter vores mening en vigtig diskussion, hvor det ikke gælder om at slå hinanden oveni hovedet med "I var mest ansvarlige..." osv., for når det kommer til stykket har vi alle de samme problemer og er lige ansvarlige for at finde løsningerne.

Christian har sagt om dette:

Jeg vil starte med at forklare hvorfor vi valgte at gå i en uges sultestrejke dengang (6 - 13.nov.92), fordi jeg ved at der er flere som ikke forstod det. Vi valgte at gøre dette skridt ud fra forskellige bestemmelser, som selvfølgelig hænger sammen. Det første, at vi selvbestemt her ligesom udenfor vælger hvornår og hvordan vi går i konfrontation med fjenden, dvs vi ville aktionere, gøre noget.

Den anden bestemmelse var, at gøre opmærksom på vores fængselsbetingelser. Betingelser som vi også havde pga. af vores uforsonlige holdning, og som betød total isolation, besøgsforbud, besøgs- og post kontrol.... ved at gøre opmærksom på disse forhold, er man med til at afsløre deres "demokratiske maske". Den tredje bestemmelse var, at vi ville gøre det klart, at vi var ikke de eneste revolutionære fanger. I hele verden kæmper fængslede kammerater fra guerillaorganisationer, revolutionære partier og bevægelser for deres frihed, som en kamp mod imperialismen. Vi ville gøre det klart, at vi så os i en linie med deres kamp, gennem vores aktion. Og vigtigst, ville vi vise, at selvom de isolerede os fra hinanden og fra folk udenfor - så stod vi sammen og aktionerede kollektivt.

Der var også nogen som dengang kritiserede os for "kun" at lave en uges sultestrejke, men den holdning om at enten aktionere man på en anden måde, eller så sultestrejker man til døden om nødvendigt, den deler jeg ikke. Omkring andre aktionsformer, ja så handler man naturligvis som det er muligt og hvis det er muligt sammen med de andre fanger. Hvorfor jeg valgte, at nægte at spise, var fordi jeg på det tidspunkt sad isoleret 22 timer i døgnet, og derfor var der ikke mange muligheder og fordi jeg ville gøre noget, som også lagde vægt bag ordene.

Vores bestemmelse for en uges sultestrejke, var en politisk og ikke en subjektiv. Vi vidste at objektivt var de militante kræfter udenfor utrolig svage, det viste sig ved at vi havde siddet i næsten 3 mrd. uden at der var sket noget. Vi fik ikke nogen politiske diskussionspapirer fra nogen militante grupper, hvorud fra vi så ville kunne beslutte os for, at føre en kamp på liv eller død. Det kalder jeg virkelig et martyrium (i sin negative betydning), når man ud fra sine subjektive behov vælger at gå i døden, uden at det betyder noget for kampen som helhed. Når man ser på de forskellige sultestrejker i andre lande, vesttyskland 1989, Spanien 1990, Frankrig 1989 som var bestemt under parolen "sammenlægning eller døden", så kan man godt se, at kammeraterne har besluttet sig ud fra, at der fandtes en interesse og mobilisering for de politiske fanger. Disse objektive betingelser må vi sammen først tilkæmpe os og den en-uges sultestrejke var et lille skridt i den retning.

Tilbage til Rønse's brev :

Vi må indrømme, at vi synes det virker som om du betragter det hele udefra - dvs. at du stiller nogle spørgsmål til os og før de er svaret på, kan du ikke forholde dig objektivt- og handle. Eller sagt på en anden måde: Du gør din stillingtagen imod isolationstortur og for sammenlægning afhængig af deres (og Den Røde Bændes) erklæringer og tekster. Det er i princippet det samme som, at nægte at forholde sig til sexismen og patriarkatet, bare fordi man er uenig med én bestemt feministisk gruppe.

Hvad vi heller ikke rigtig kan forstå, er din "analyse" af den danske stat. Hvad vil du sige? At der er fraktioner (de "apolitiske" bureaukrater eller fagforeningspampere) i statsapparatet, som ikke vil bekæmpe revolutionær politik? Eller ???

Det er rigtigt at staten er et resultat af en historisk udvikling, men ikke kun "her i landet", som du skriver. Det er også bestemt af de internationale forhold m.h.t. hvilket udtryk staten har - EF unionen er som bekendt det bedste eksempel. Vi ved godt, at der ikke er fascisme i Danmark som der var under besættelsen, men stadigvæk er det staten som fascismen springer ud fra. Fascisme kommer altid fra oven - aldrig fra neden. Med det menes der, at årsagen til fascismen altid ligger i kapitalismens krise og ikke i menneskets natur. Når kapitalen er i krise stiger de sociale, politiske og økonomiske problemer. Dvs. at staten har brug for at sætte sine egne borgelige love, mere eller mindre ud af kraft for at kunne opretholde udbytningen og undertrykkelsen. Når folk er utilfredse er der mulighed for, at de kunne blive bevidste om at skylden til deres elendighed ligger i kapitalismen. For at forhindre dette har staten og kapitalen en interesse i, at der opstår en massemobilisering fra højre, som netop kræver en stærkere stat og hvis løsninger på problemerne hedder: mere politi og militær, ret til igen at føre åben krig, strammere love, afskaffelse af asylretten,.... kort sagt at spille folk endnu mere ud mod hinanden. Statspropagandaens racistiske hetz er direkte målrettet på at skabe denne

massemobilisering af højrekræfter og det er grunden til at staten (politikere, politi...) fx. i Tyskland kan stå på når folk bliver slået ihjel. Hyklerpolitikernes krokodilletårer er kun til for at vise at de er "bedre" end Hitler og co. Men bag Kohl, Schlüter, Major... står de multinationale koncerner - ligesom dengang i 30'erne og 40'erne og med de præcis samme mål som dengang - at gøre Europa til verdensmagt.

I Danmark er det anderledes end i Tyskland, men det er kun et spørgsmål om tid. Det har historien også vist. Samfundsmæssige modsætninger, som: f.eks. at staten isolationsfængsler Carsten, som er blind, i 1 1/2 år og stadig holder ham indespærret - på den ene side og på den anden side lukker øjnene for, at den Danske forening og politiet arbejder sammen, - at den ene politibetjent efter den anden bliver frikendt for mord - eller når politikere, embedsmænd ikke bliver stillet til ansvar (men blot udskiftet) for mord på asbestarbejdere, Thulebase-arbejdere, blødere, flygtninge, psykiatriske patienter, plejehjemsboere.... bliver der ikke "talt" om, men istedet smider politikere og presse brænde på racismens bål og får dermed folks opmærksomhed vendt mod "de fremmede". Når krisen kradser har staten og kapitalen brug for en højredrejning i samfundet, som ikke stiller spørgsmål ved deres magt, men snarere vil forøge den. At "De" på den anden side måske heller ikke er interessede i at diverse fascistiske partier overtager magten som i 20'erne (i Italien) og 30'erne (i Tyskland og Spanien) er ikke nogen modsætning - ihvertfald ikke idag.

En anden ting vi heller ikke forstår, er din sammenkædning af, at du først nævner Christians eksempler på revolutionære aktioner fra sultestrejke - erklæringen og længere nede siger du "*Konkret mener jeg, at vi altid skal se os om efter muligheder for at opnå forandringer uden brug af vold - selvom jeg desværre godt kan se, at det ikke er op til os så længe politiet opfører sig som de gør*". Hvad vil du sige med det? Selvfølgelig er vi principielt imod vold og når vi bruger den er det undtagelsen, hvorimod det er lige omvendt for staten. Det jo ikke politiet der er hovedfejden, men staten, så det er i mindre grad op til politiet end det er op til politikerne, hvilke midler der skal sættes ind overfor folk. Men derudover kan man nemt forstå det du siger, som: at hvis politiet nu var fredelige, så kunne vi forandre tingene uden brug af vold - hvilket jo er en illusion, når deres funktion er at forsvare statens og kapitalens voldsmonopol.

Den ovennævnte sammenkædning får undertoner af, at du har en kritik af (nogle?) militante aktioner og hvis det er tilfældet, synes vi du skal konkretisere det, så det er muligt at diskutere produktivt.

Hvordan forstår vi bestemte begreber?

At Christian kalder det han bliver udsat for, for fascistisk forfølgelse af revolutionære, ser vi ikke som noget forsøg på en analyse, men hvordan han føler det - og at han i den situation, også har tænkt på de tusindvis af rev. fanger i andre lande. Vi tænkte også umiddelbart, at det var lidt at overdrive, men i virkeligheden kan vi godt forstå det - i den sidste ende er det det, som staten vil med alt deres repressionskram. Hvis de kan forhindre en revolution (ved at folk er bange for repressionen), har de sikret deres fortsatte udplyndring af mennesker og natur.

Vi mener også, at vi skal diskutere hvordan vi forstår bestemte begreber og blive bedre til at forklare os. Nu siger vi "staten" hele tiden og hvem er det, er der måske nogen der spørger? Eller hvad kan man kalde fascistisk i 1993? eller.... Vi har mange spørgsmål og for få svar, men hvis vi vil - kan vi finde dem sammen.

Nå, dette er efterhånden blevet temmeligt langt og der er stadigvæk meget der kunne uddybes, men vi håber at det har sat nogle tanker igang til videre diskussion.

Kollektiv for Kommunismen

BERLINGSKE TIDENDE

Magasin

2

Søndag 1. august 1993

Han har en broget baggrund
En interessant familie
Ved alt om at ligge på is
Er forfalden til farlig humor
Tager ikke sig selv for højtideligt
Er følelsesmenneske
Har rekord i undskyldninger

Ukuelige Olsen

Når følelser kan flytte stemmer,
så bliver det realpolitik, siger Erling Olsen

AF BIRGIT RASMUSSEN

»Han er altid ulasteligt klædt - sådan i blå blazer og knirkende lædersko.«

Et Christiansborg-signalement af justitsminister Erling Olsen. Det passer ikke på »forkarlen« i cowboybukser og ternet skovbuggerskjorte, der åbner døren til en gammel gård i Vester Husby ved den jyske vestkyst.

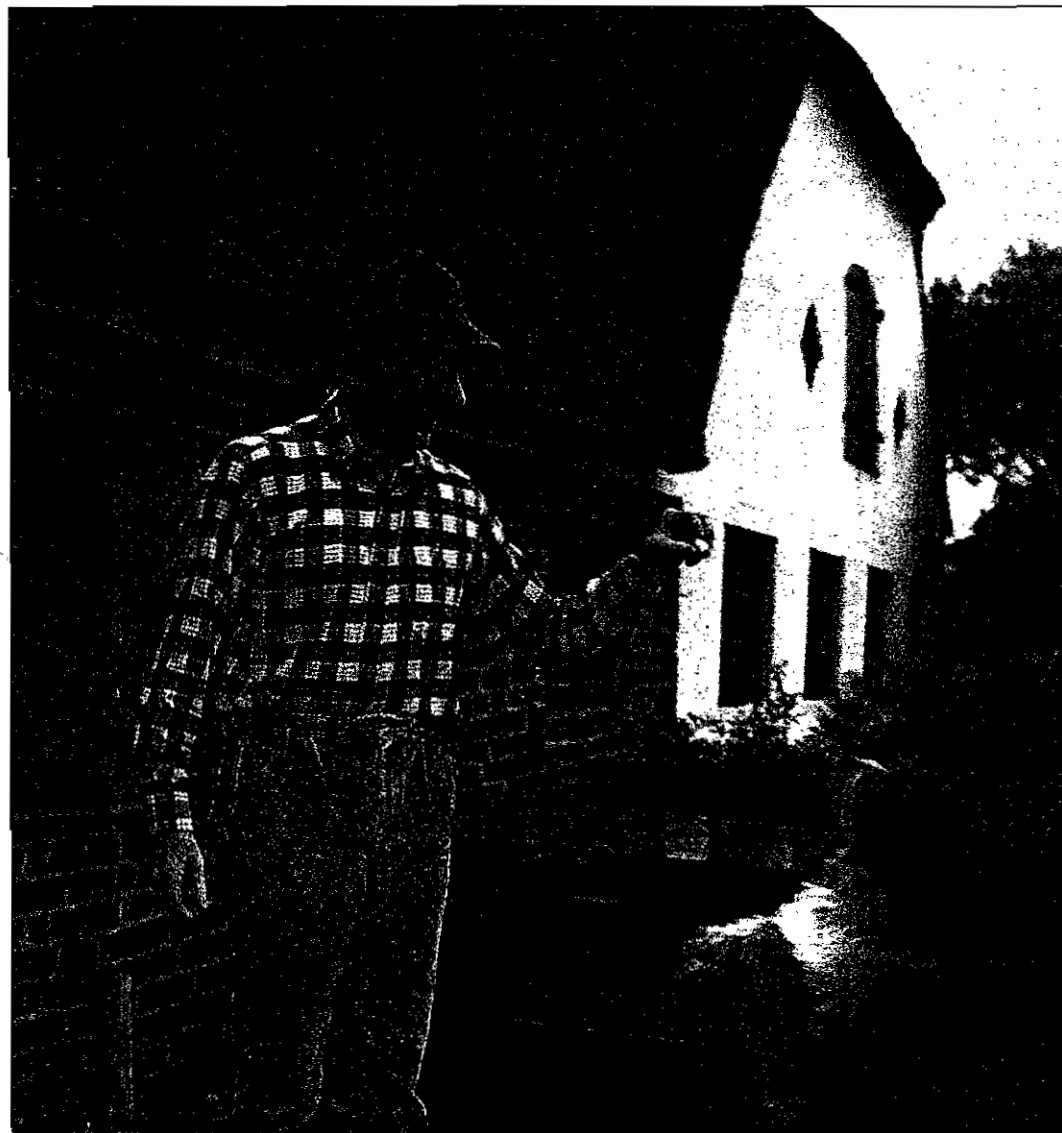
Her holder Olsen til så

Boligminister i Anker Jørgensens tre sidste ministerier. Og nu på tærskelen til sin femte måned som justitsminister som afløser for Pia Gjellerup, der ikke kunne tåle mosten. Da Poul Nyrup Rasmussen i første omgang dannede regering, blev Erling Olsen ikke spurgt.

»Jeg havde jo også andet gående, bl.a. det med Kreditforeningen, hvor jeg havde opsagt mit hverv som konsulent, fordi jeg var uenig i den måde, tingene blev gjort på. Jeg ville stille op til bestyrelsen, men dagen før general-

at han nok kun var en »overgangsløsning« og måske ville trække sig tilbage ved næste valg, vil han bare sige, at »det håb kan de godt opgi'. Jeg hænger fast med det yderste af neglene.«

Han tror nok, at embedsmændene er ved at værne sig til den underlige minister, de har fået. Som for eksempel aldrig holder de taler, de skriver til ham, »men skam er meget glad for deres bidrag.« Dog har han på fornemmelsen, at de hver gang ryster for, hvad han nu har fundet på...

meget som mange og har indrettet et helt lille ministerkontor i den ene ende af dagligstuen med alle tænkelige kommunikationsapparater, så han altid kan have fod på tingene og »fjernstyre« sit ministerium.

Han er anderledes end ventet, lavmælt og lidt kejtet. Den garvede politiker, der er kendt for sin hurtige replik og sine vittige formuleringer (som nu og da har bragt ham nær afgrundens rand), er i begyndelsen tydeligt genert ved situationen. Fordi emnet denne gang ikke er *sageri* og ministerens mange ideer til bedring af de retslige tilstande. Men slet og ret Olsen. Lammelsen fortager sig dog...

Erling Olsen, 66, dr. polit., professor i nationalekonomi, første gang i Folketinget 1964.

slag skulle slås, kom tilbuddet om ministerposten. Jeg har spurgt mig selv: »Gud ved, om det var Kredittforeningen eller mig, der blev reddet af gong-gong'en?« bemærker Olsen med et af sine mange underfundige smil.

Hor, mord og ildebrand

Efter eget udsagn er han allerede »justitsminister med hud og hår«.

»Det har totalt ændret min avislæsning. Nu skimmer jeg bare artiklerne om økonomisk politik, som jeg før studerede omhyggeligt. Jeg er gået over til *hor, mord, og ildebrand*, som journalister vist kalder det stof. Før sprang jeg det over. Nu sluger jeg det!«

Til dem, der har ymtet om,

en ugle, når bliver spurgt, om du er høg eller due?

»Jeg huggede det fra et amerikansk tidsskrift. Meningen bag det er for mig, at uglen er klog, og nu trænger vi til nogle *kloge* mellem-løsninger. Retsområdet er et udpræget holdningsområde, og der er ingen tvivl om, at der er både høge og duer blandt de fire regeringspartier. Så min opgave er ikke at profilere mig selv, men at holde sammen på regeringen.

Jeg er for resten blevet protektor for foreningen »Uglen« på Regensen. De skrev til mig, at hvis jeg indvilgede, ville de stemme ja 18. maj. Men det har alle ugler selvfølgelig gjort...«

Krudtugle vil man næppe kalde dig. Du virker ikke over-

Justitsministeren forklædt som forklær leger med familiens hollandske hyrdehund ved sin gamle gård på den tyske vestkyst, fjært fra de bonede gulve
Foto: Erik Jepsen

vældende temperamentsfuld.

Det kan jeg heller ikke rose mig af at være. Nej, jeg bliver faktisk aldrig rasende. Det er både en styrke og en svaghed. Men jeg er følelsesmenneske. Helt bestemt! Når jeg er socialdemokrat, er det ren og skær følelse. Jeg bar ikke regnemaskinen med. Jeg betragter følelser som det afgørende og udslagsgivende. Mange siger: »Åh, det er bare noget følelsesbetonet noget, det er ikke realpolitik.« Men når følelser kan flytte stemmer, så bliver det realpolitik.

Men man kan godt være følelsesbetonet, som jeg er det, uden at være hysterisk. Jeg er i det der grå område. Det kan nogle synes er lidt kedeligt.«

Jødisk baggrund

Erling Olsen er blevet kaldt en enspænder, en mærkelig fugl og meget andet.

Hvad kommer han af? Hvad er han egentlig for en?

»Jeg er en bastard. Og det er jeg ikke ked af. Når man i sin afstamning er halvt dansker og halvt jøde, halvt proletar og halvt kapitalist, udvikler man en vis tolerance. Og bastarder siges jo at være klogere end racehunde.

Min jødiske, men ikke ortodokse, morfar var professor dr. med. H.E. Bing. Far, Albert Olsen, var oprindelig maskinarbejder og smed, men endte som professor i historie. Efter hvad han selv fortalte, tog han studentereksamen på aftenskole på otte måneder, og det lod sig gøre, fordi han på sin arbejdsplads holdt meget til på toiletet medbringende sine bøger.

Morfar var med et mildt udtryk ikke begejstret for sin datter Agnetes valg af ægtefælle. En journalist ved Socialdemokraten (det var før dengang) og søn af en lokomotivfører kunne næppe anses for et passende parti for en jødisk overklassepige. Jeg tror nu, at morfar mest modsatte sig det, fordi far var 15 år ældre end mor og havde to forlister ægte-skaber bag sig.

Men min morfar kom til at betyde meget for os børnebørn. Jeg kom der tit og kender udmærket miljøet »indenfor murene«. Det var en kapitalistisk familie, men samtidig tilhørte den det radikale jødiske borgerskab. Et af medlemmerne ved med til at grundlægge dagbladet Politiken. Og jeg vil tro, at morfar altid stemte på Det radikale Venstre.

Ustyrlig mor

Olsen-familien var socialister. Og mor blev den mest rabiate. Hun blev ekskluderet af Socialdemokratiet. »De er jo kommunist,« sagde H.P. Sørensen.

Hun engagerede sig i fredsbevægelserne og opnåede engang at blive udvist af Holland, da hun repræsenterede Kvindernes Demokratiske Verdensforbund. Og hun fik en bøde for at deltage i en demonstration mod general Eisenhower under hans besøg i København. Uha, mor lavede skam mange ting, som hun selv var meget stolt af. Men hun var en fortræffelig mor.

Hun skrev et hav af læserbrev, og de var ikke ligefrem udtryk for *mine* synspunkter. Hvis det var noget, der kunne blive ubehageligt for mig, hvis man slog mig sammen med *hendes* meninger, følte hun en ekstra pligt til at få det frem. Derfor måtte jeg udvikle en teknik. Når hun spurgte: »Skal jeg sende det her af sted,« og jeg så svarede »Nej,« var det stensikkert, at det blev sendt. Men sagde jeg »Ja,« gik det gerne i papirkurven. Jeg sagde meget tit ja...

Jeg havde tænkt mig, at jeg skulle i Udenrigsministeriet, når jeg havde fået min eksa-

men, og de, der interviewede mig, mente, det var i orden, og at jeg kunne begynde. Jeg skulle bare lige først gennem deres

McCarthy-hontor (McCarthy, amerikansk senator, som i begyndelsen af 1950'erne stod bag forfølgelse af påståede kommunister, *red.*).

Jeg sagde med et grin, at den kunne jeg vist ikke klare - med en stærkt venstreorienteret mor og en bror, der havde været medlem af kommunistpartiet... Og da de faktisk var mægtig gode som mor og bror, ville jeg bevare tilknytningen til dem. Efter nogen tid fik jeg besked om, at jeg ikke kunne blive ansat i Udenrigsministeriet.

Så blev jeg i øvrigt ansat i Det økonomiske Sekretariat, og dér så jeg alle de der *farlige* papirer, man ikke havde turdet lade mig få indblik i. Men de var simpelthen så kedelige, at det aldrig lykkedes mig at sælge nogen af dem til »fjenden«.

Fortsættes side 4

»Hvis jeg rigtig bliver angrebet og svinet til i en avis og mener, det er uden grund, rager det mig en papand. Men er jeg enig i noget af kritikken - og det hænder ikke så sjældent - bliver jeg ked af det og skammer mig lidt altså...«, siger Erling Olsen.

Annoncer i denne sektion:

Motormarkedet Side 14

Motoranliggender Side 14

Personbiler Side 14

Vare- og lastbiler Side 20

Diverse befording Side 20

Campingvogne Side 20

Biludlejning Side 20

Motorcykler Side 20

Køreskoler Side 20

Feriemarkedet Side 20

GØR AFMAGT TIL MODMAGT: OM VIDEREUDVIKLING AF EN REVOLUTIONÆR LEVEMÅDE.

juni 93

- perspektivreferat af diskussionerne i gruppe III.

Gruppe III var en lille gruppe - et par hænderes antal - men bredt sammensat: gamle, hvor nogen var organiseret i autonome grupper, og nye der længe havde været på vej ind i miljøet, men som ikke vidste hvordan de skulle bevæge sig videre - for hvad og hvor er miljøet?

Vi havde lidt svært ved at komme igang - blandt andet pga af 18. maj, der havde fået nye til at komme, men det var jo ikke specielt dén, der var hovedtemaet - men så fandt vi ud af at gå slavisk igang med diskussionsplanens fire blokke: 1 - Om afmagt til modmagt; 2 - Hvordan fortsætte og styrke kampen; 3 - Om maskering; og 4 - Om sikkerhed (Denne blok nåede vi ikke særskilt). Selvom blokkene diskussionsmæssigt var svære at holde adskilt fra hinanden gav det en rigtig god snak, som i det følgende skal refereres grundigt. Der var nemlig en kritik af miljøet for kun at offentliggøre konklusioner på diskussioner, og forbigå en formidling af de mere indholdsmæssige brudflader i de debatterede emner.

1: GØR AFMAGT TIL MODMAGT.

Udgangspunktet blev taget i, at det nu er nødvendigt overordnet at få diskuteret, hvordan det daglige arbejde kan komme til at hænge mere sammen, og dermed undgå at vores aktiviteter falder fra hinanden mellem de forskellige aktioner. Eet er - lige nu ifm EF-topmødet - hvad EF er for noget, men et andet og ligeså vigtigt spørgsmål er, hvad vi gør, og hvad vi gør for at blive flere?

Her kunne det let konstateres, at miljøet indtil de sidste år meget - og nogen mente "for meget" - har hentet sin styrke og sin profil i de BZatte huse: det var her, der var rum for den konkrete modmagt. Men nu er disse huse ej længere, og hvad gør vi så? Dette blev set som "den største nød at knække for at blive en reel modmagt". Vores forsøg på at knække denne nød, gav focus på hidtidige begrænsninger og disses overvindelse:

Hidtidige begrænsninger:

1 - at det for det meste, nærmest altid, kun er resultater af diskussioner, der formidles til interesserede folk. Det dårlige herved er også, at det formidler et indtryk, at alle er enige om alt - og det er ikke helt tilfældet!

2 - at det er "et meget hårdt sprog, der bruges: mange der er enige i vores kritik af systemet/EF-unionen står af af denne grund". Nu kan det hårde sprog godt være bare en "dum vane - hvordan er det nu en politisk tekst lyder!! - men det er også "udtryk for en presset livssituation", hvorfor man ikke bare kan finde et andet sprog uden også at trænge presset tilbage. Men: "Den med at hoppe på kritikken af sproget kan godt forfladige de indholdsmæssige problemstillinger", og ligeså "kan kritik af sproget/ord bruges til at skjule en uenighed, som man ikke ønsker, gider eller tør diskutere". En løsning på det "hårde sprog" eller på problemet om, at mange stjeler på bestemte ord, der ofte bruges, fx kommunisme, kapital og stat, blev, at man må være mere opmærksom på, om der findes lignende ord, der dækker ligeså godt i den bestemte sammenhæng - fx selvforvaltning for kommunisme - men også, at der ingen værdi er i at lade sig kyse og unklare dækkende brug af bestemte ord og begreber, bare fordi fordomme florerer. Og er dette tilfældet, så handler det om give mere information og præcisere hvad der indholdsmæssigt menes.

3 - at "nogen bruger demo'er til at køre sig selv af", og i denne sammenhæng, at der tit er en "hadefuld og fjendtlig stemning og indstilling overfor enhver omverden/person, som en demo'er møder". Ligeså at man

lader sig "provokere af ethvert dumt brød/svin, der stiller sig op". Vi efterlyste større disciplin og omtanke mht, hvem og hvad der er målet for demo'er og aktioner, og hvem der er (potentielle) forbundsfæller; og også at der "tages mere bestik af situationen, når man vælger at maskere sig og/eller gå i kæder. Meget idag kører på en rygmarvsrefleks". Det blev foreslået mere at bruge fx at stoppe en demo et par minutter for at fortælle grundene til "hvorfor kæder og hvorfor maskering", både ift nye i demo'en, men også overfor tilskuere. Der blev her henvist til de anti-fascistiske/nazistiske demonstrationer i Kollund, hvor dette blev gjort. Det blev endvidere set som et fremskridt, at der ved demo'er tales/oplæses mere, og at der spille musik fra højtalervognen - "gerne flere gamle slag- og arbejdersange" - men også at der lægges mere kritisk vægt på, hvad der er vigtigt at sige hvor fra højtalervognen: der er forskel på Nørrebroere som lyttere og si turister og jubbier i Indre By. Også fedt at der kommer "flere og flere faner og transparanter med i demo'er og at vi ofte har løbesedler med. Det er en god måde at informere om sit budskab/aktionsgrundlag på".

4 - at "miljøet er meget lukket og selvtilstrækkelig". Her mangler der større ydmyghed overfor, at også andre kan have "fundet vise sten", altså nødvendig imødekommenhed på at diskutere også gamle dogmer og selvfølgelig sandheder på en solidarisk måde: der er jo grunde til, at praksis er kommet til at se ud som der gør, og disse grunde kan nye ikke antages at kende - ligesom tidligere praksis, med ændrede politiske omverdensbetingelser, kan have tabt sin brugbarhed aktuelt. Løbende diskussion af grunde og betingelser for fortsat kamp for et selvbestemt liv er derfor en fortsat og ikke-enderlig opgave at løse.

5 - at "informationer ikke kommer godt nok ud, det gælder også mange løbesedler og plakater, der aldrig kommer videre end til et gemt og glemt hjørne, selv om de er trykt i massevis". Vi vil til løsning heraf "stå meget stærkere, hvis vi er organiseret".

6 - at "miljøet er konspiratorisk". Dette synspunkt blev ikke nærmere udredt, og vi fik heller ikke diskuteret det i gruppen. Er det en selvfølge, som det ikke synes muligt at gøre noget ved? Og hvad menes der egentlig? Hvis det er ift det kapitalistiske system, er det vel fedt, nødvendigt!

7 - at "miljøet er splittet. Vi vil stå meget stærkere, hvis vi organiserede os". Som det er nu er det også for tilfældigt, hvilke problemstillinger, der rejses af nye i miljøet, som også diskuteres, hvilket blev karakteriseret ved, at "vores politik er meget personbunden": fremfor at diskutere synspunkter ud fra den sag, man har sat hinanden stævne om at udvikle, så tages der primært imod synspunkter (til debat) fra personer, som man i forvejen tror eller mener at have eller kunne have noget sammen med; - Og dette er vel også grunden til at personligt fnidder - uformidlet og udelig anti/sym-pati - fra tid til anden får så stor negativ betydning, idet politik, forstået som den samfundsmæssige retning man sætter på samværet med den menneskelige anden, så reduceres til en privat affære, fremfor som et kollektivt anliggende om forandring af de betingelser, der undertrykker og splitter mellemmenneskelige sammenhænge. Når politik er "meget personbunden" betyder det også, at politikken kan svinge med de fremmødte personer, og at "private konflikter" kan få store politiske konsekvenser - og det er vel ikke helt nok til et langsigtet, målrettet og strategisk opgør med det nuværende system!

Det skal tilføjes, at den personbundne politikform også synes at have en gruppebunden. Der blev nemlig rettet en kritik mod gamle i miljøet - fra de gamle selv - for tit at føre sidste interne diskussioner videre på møder, hvor nye deltager ("Nu man alligevel er sammen, så .), fremfor nærmere med nye at diskutere de problemer/sager, man fælles er mødtes om.

8 - når miljøet ikke længe kan 'hænge sin hat' på eksistensen af BZatte huse, så er det blevet meget svære at have en dagligdag sammen i sin modmagtsbestræbelser. Det er "faktisk kun, når vi laver aktioner mod noget - når vi er anti - at vi er sammen, og dette er også vigtigt, men ikke nok. Den bedste modmagt er at have en dagligdag sammen. Som det er nu har vi også svært ved at hente styrke nogen steder - undtagen i

drukture. Mange udelukkes også fra at komme med i selve beslutningsprocesserne, og dette stiller spørgsmål ved, hvor demokratisk miljøet egentlig er, når det kommer til stykket". Flere supplerede dette standpunkt med kommentaren om, at der ikke bare "mangler fysisk rum, men også psykisk rum": "Vi er selvfølgelig interesseret i nye i miljøet, men hvor åbne er vi egentlig?"

9 - det blev også til en diskussion af, at der er mulighed for flere kontakter til andre grupperinger, end hvad der gængs trækkes på eller prioriteres. Fx er der i provinsen og på landet mange gamle oprørskulturer og sammenhænge - de økologiske freeks og de gamle skurvogshipper - der meget kæmper samme kamp, som os, de gør det bare rent lokalt, dér hvor de nu engang er - ligesom os! Vi var her omkring, om det er nu man skal prioritere at udbygge samarbejdet med fx Kamba - en økologisk indkøbsforening - men set som miljø er det ikke lige til at se, hvordan et sådant samarbejde kan udvikles. Det må nærmere udgå, som det gør idag, fra allerede eksisterende geografisk placerede kollektivgrupper.

Efterhånden som diskussionen skred fremad løb vi oftere og oftere ind i grænser og begrænsninger i den hidtidige måde at organisere os og modmagten på. Nye i miljøet kunne nævne, at det "er vigtigt med et synligt netværk, for ellers kan man ikke komme med i arbejdet. Og det vil mange gerne. Og lige så mange går glip af nødvendig information, for man ved ikke hvor man skal søge den henne. Faktisk skal man være mere end opsøgende for at finde "miljøet". Og tit vil man gerne gøre noget - sætte plakater op osv osv - men når ikke det er til at få kontakt, så ...". Dette affødte den kommentar fra en gammel, at "tit møder man nogen, som gerne vil have informationer, eller plakater at sætte op, dér hvor de bor, evt langt væk fra byen, man så glemmer man at pleje denne kontakt i al det andet arbejde. For at løse dette, går der nemt administration i det, lister og lister osv. Men erfaringer viser, at bare een plakat i en lille provinsby, kan give stof til diskussioner i ugevis".

Det blev også tilføjet, at den militante udtryksform med kæder, maskering mm kan betyde en distance overfor nye: "Det er svært at komme med ind". På den anden side er militansen også en "tiltrækkende styrke": "man ser at folk holder sammen - det viser en tryghed, eller at man kender hinanden", hvilket "kan få politiet til at lade være med at gribe ind".

Ud fra dette kommer der en dobbeltopgave for miljøet til syne: det gælder om både at formidle og opbygge/videreudvikle en politisk kultur. Og i diskussionen heraf kom der nye problemstillinger frem:

10 - vores nuværende netværksstruktur "kræver hele tiden nye politiske måder at arbejde sammen på. Det er meget reaktion, der præger os: "Om en måned, så ...". Vi kommer hermed let til at løbe efter, hvad kapitalismen og dennes stat sætter iværk, og dette er ikke nok til at komme derhen, hvor vi sætter dagsordenen for, hvad der er brændende og reelle problemer, og hvad der er mere afledte og sekundære. Fx kan vi til evig tid have totalarbejde med at banke nazi'er, hvis ikke der bliver gjort op med den herskende socio-strukturelle magt, der som skamstøtte producerer disse.

11 - vi har været for dårlig til at blande os i den offentlige debat, både generelt og specifikt ifm den 18.maj. Generelt er det meget den yderste højrefløj, der udnytter muligheden for at skrive læserbreve, og gæes læserbrevene efter kan det konstateres, at "det for det meste er de samme personer, der går igen og igen. Selv socialdemokratiet benyttede denne strategi ved sidste valg: de indbød sig navne på personer, der ville figurere som underskrivere, og så skrev partiafdelinger læserbreve i deres navn". Usmageligt! Vigtigt er at huske, at "vi også er almindelige mennesker, der kan skrive læserbreve"; - Og desuden: "Generelt er der mange strenge, vi ikke spiller på. Vi siger, der er mange måder, men bruger dem ikke". Specifikt var der kritik af den måde, som den åbne talerstol i Folkets Park blev præsenteret på: "det var forkert at udbede sig, at der

ikke kom kritik af i militante modmagt mod politiets overgreb d.18.maj. Vi må være i stand til at tag diskussioner, når de kommer, i stedet for at udelukke synspunkter på forhånd". Dette rejste kommentaren, at vi i forvejen har en grænseflade - at vi ikke tillader racistiske/fascistiske standpunkter internt - men "at vi skal blive bedre til at tage snakke med alle, også dem vi er uenige med, i åbne arrangementer".

12 - den 18.maj blev også vendt. Her var der kritik af, at vi ikke havde gjort noget særligt ift de folk elle handlende, som gadekampene økonomisk var gået ud over: "Selvfølgelig kunne vi ikke gå rundt med en pose penge, men vi kunne godt have været imødekommende. Fx: det er ærgerligt, men der kom også folk til - som ikke er os - der bare var ude på hærværk. Ellers fremstår det som vi er ansvarlige for det hele". Desuden har vi også forsømt at "afdramatisere blandt den med stålviren: den hang 10 cm fra de væltede skurvogne, og ikke skjult midt over gaden i halshøjde, som pressen lader det fremstå". Også ift den etablerede venstrefløj og alle deres spørgsmål: "Vi må blive bedre til at gi' svar, fx hvordan en folkefest ville have udviklet sig, hvis ikke politiet havde grebet ind. Men hvem skal udtale sig? Problemet er at ingen har ansvaret, og hver bemyndiger egentlig fx mig til det? Ved ikke hvordan det skal være, men vi må blive bedre til at udtrykke, at det er OK at udtale sig på egne vegne eller på sin gruppes vegne". Overhovedet må vi forklare, hvad vi gør så der "kommer flere og flere mennesker til". "Problemet er også, at vi er nødt til at svare - ellers opstår der et vakuum, som andre tager over på. Men ret beset er det et problem, der angår vores løse organiseringsform - en "løshed" der også giver os frihed", idet den tillader en stor grad af fleksibilitet og handlen i overensstemmelse med nu'ets konkrete opgaver. Den træghed - og bureaukrati - der kan præge traditionelle partier har vi ikke.

13 - demo'en d. 19. juni blev også vendt. Der var her kritik af, at Ravnsborggade (der udmærkede sig ved at have beboere, der d.18.maj søgte at bryde barrikaden ned) fik kanonslag og tysk militærmusik fremfor "oplysning", men denne kritik var der ikke opbakning bag: "Det kan være lige så vigtigt at vise sit standpunkt, sir front, sin identitet utilsløret, så "beboerne selv kan tage stilling til, hvor de egentlig hører hjemme. Blandt andet er een af de, der aktuelt træder frem som initiativtager til et "Beboerværn mod BZ-ere" en tidligere kendt person med tilknytning til Den Danske Forening". Dette skulle selvfølgelig have været sagt fra højtalervognen, hvad det ikke blev - hvis man ellers vidste det dengang.

14 - diskussionen gik over i, hvad der egentlig ligger af opbakning/mislyde ift BZ/autonome på Nørrebro. "Det fortælles tit, at der er en stærk modvilje, ja nærmest en lynchstemning mod os". Men ingen havde stiftet personligt bekendskab med disse holdninger. Tvært imod var det som om, at "disse stemningsbilleder altid blev formidlet af folk, der var pissebange for, hvad det kunne få af konsekvenser for dem selv, hvis de blev knyttet sammen med de autonome", eller formidlet af folk, der allerede er kendt somotorisk sumpende racister. Flere havde mere oplevet, at "mange kommer og spørger om, hvad der egentlig skete, for de tror ikke på pressen". Der var også det standpunkt, at "jeg tror at mange Nørrebroere - og andre - er godt stolte over, at der stadig kæmpes mod den systemmæssige magt mod menneskers liv". Der blev således slået til lyd for at "fastholde den autonome identitet, og ikke forholde sig opportunistisk til denne. Selvfølgelig må det tages ind, når der er kritik, og afklares hvad denne kritik handler om, men det er yderst farligt at lade identiteten svinge ud fra, hvorvidt andre er bange eller aggressive på os, idet disse følelser kan være begrundet i sociale livssituationer, der mere har at gøre med generel afmagt ift systemet, end med os. Og ved at holde utilsløret fast i identiteten viser vi vej mod noget - også for andre - der kan udvikle sig videre til det generelle opgør med magten". Det er her vigtigt, som den anden side, ikke at falde ned i "socialfascisme-strategien", der var Stalins teoretiske påhit i 1930. Denne strategi går ud på, at samtlige ikke revolutionære partier - fascistiske, borgerlige og reformistiske - i grunden forsvare systemet, og at de dermed i grunden også er ens. Indenfor denne strategi ses fx socialdemokratiet som en modstander på samme måde som fascisterne. Konsekvensen af socialfascisme-strategien er - kort sagt - at de, der ikke umiddelbart er med os, også er mod os, og dermed fjender af revolutionen. Strategien var fatal i 30-erne, og bærer en stor del af skylden for,

at det lykkedes fascistene at komme til magten rundt omkring i Europa, og den vil være lige så fatal idag, idet den overser, at et revolutionært systemskifte kræver, at mennesker selv og associerede om faktiske reproduktionsproblemer, og ikke kun en selvvalgt elite, handler som samfundsmæssigt kollektiv (For en kritik af socialfascisme-strategien kan Trotskij anbefales). Og det kan tilføjes - med en tysk kvindes ord, Frigga Haug - at sandt menneskelige relationer opstår dér, hvor mennesker slår sig sammen for at gøre verden beboelig.

IS - i forbindelse med videreudviklingen af vores politiske kultur blev der også argumenteret for "at inddrage bredere produktionsmæssige problemer, at finde og aktionere i centrale systemmæssige brudflader, fx at stå militant til mod den centralistiske planøkonomi indenfor landbruget, der bærer hovedskylden for udpiningen af jorden og megen forurening, og som på urentabel vis skaber det ene storbrug efter det andet, eller at lave lige så konkrete aktioner mod forurenende virksomheder, hvor andre progressive kræfter har givet op, fx mod Proms Kemiske Fabrik. På sådanne områder har vi mange vigtige forbundsfæller". Der var her den indvending, at vi "ikke kan gå på gaden for det hele, og at vi har brug for strategiske mål". Men: "Hvis ikke vi løfter sådanne opgaver, hvem kan så"!

Vi fik ikke diskuteret, hvad modmagt egentlig er for en størrelse. Men lidt ord til dette er, at når den går forrest i gennemsnævnningen af det "nye, det solidariske samfund", så er den rettet ind gennem perspektivet om magtens ophævelse. Magt kan ses som "fortætning af styrkeforhold" (Nicos Poulantzas, fransk marxistisk politolog), der kan selvstændiggøre sig, fx i formen stat, hvilket sker når det er styrkeforhold mellem interesser, der er uforenelige, dvs antagonistiske. Når magten så har selvstændiggjort sig kan den med Thomas Mathiesens ord forstås som "intenderet produktion af afmagt hos andre": "Magten hviler da på afmagten og ikke omvendt. Konkret vil dette sige, at magten hviler på passivitet, på gentagelse af de kendte handlemønstre ud fra mangel på kendskab eller alternativer til, at man ikke ser hvad der er i ens interesse og hvad ens problemer skyldes" (Makt og modmagt; Thomas Mathiesen er en norsk socialist). Eksistensen af magt kalder derfor på modmagt som "fælleshandling til overvindelse af fremmed viljesudøvelse over én", og som samtidig ophæver de systemmæssige betingelser for magtens eksistens.

2 - HVORDAN FORTSÆTTE OG STYRKE KAMPEN.

Det indledende - og bedste - bud på dette var "en dagligdag sammen". Og dette blev i første omgang vendt som et problem om organisering.

Som det er nu er mange organiseret i grupper om bestemte emner/problemstillinger; og nogle grupper mødes kontinuerligt med andre. Men der mangler en flade udadtil, så nye kan koble sig på arbejdet. Det blev nævnt, at man "tidligere har forsøgt sig med infomøder og plenummøder, men de slog ikke igennem, men måske tiden er til det igen?". Tidligere er det "strandet på, at der er flere i miljøet, der ikke vil/kan arbejde sammen", men "dette kan også skyldes, at miljøet opfattes meget snævert" - og sikkert forskelligt, afhængigt af hvem man spørger. Og at de grupper, der regner sig til miljøet, er mere eller mindre lukkede grupper - et "problem der jævnlig diskuteres, uden dog at føre forandringer med sig". Der er nemlig fordele ved "lukkede grupper: det giver en styrke at være tæt organiseret. Men hvordan finde en balance? Problemet er vel heller ikke kun bare at blive flere? Som det er nu er der mange, der obstruerer eller bare brokker sig vildt og ukonstruktivt". Den nuværende organiseringsform lider dog "klart under det problem, at det er svært at fordele opgaverne: nogle knokler vildt meget - og nogen brokker sig vildt meget", og dette går også "ud over den nødvendige og brede formidlingen af information om, hvad vi laver, hvorfor vi laver det ~~vi~~ gør, og hvad det kunne født, der også blev taget fat".

(Et indskud skal gøres mht problemet om obstruktion. Det blev flere gange rejst som en hæmmende faktor for udviklingen af arbejdet. Men vi fik ikke stillet spørgsmålet, hvad der nærmere karakteriserer det som fænomen, hvad det er begrundet i, og hvad dets betingelsesside er, samt fra hvilket ståsted det mødes. Kommentarer og analyse synes derfor påkrævet - så fælleshandling til langsigtet løsning kan finde sted).

Vi har mao også et formidlingsproblem - ud over det organisatoriske mht hvordan integrere nye i arbejdet. Det kommende giver dog ikke forslag til en entydig løsning herpå.

Vi stillede spørgsmålet, om det er en partiorganisering, der skal til fremover. En sådan vil nemlig kunne tage imod nye, blandt andet gennem skolingskurser. På den anden side er det vel også muligt at lave skolingskurser - "Vi kunne kalde dem noget andet" - uden at det er en partistruktur, der bygges op. Selve partitanken blev dog ikke diskuteret nærmere.

Til gengæld blev der talt for flere offentlige møder og debataftener, fx om afgrænsede emner som "Hvad er modmagt?". Ligeså var der opfordring til at bruge Slamm mere - "vigtigt at vi synliggør os - eventuelt at Slamm kunne gå ud over abonnentstrategien". Indvendingen at "det vil give Den Danske Forening mfl indblik i interne diskussioner, og dermed være en sikkerhedsrisiko", blev ikke set som overvældende: "Er vores indlæg i Slamm så strategiske. Vi har en tendens til at gøre tingene mere illegale end rimeligt". Konkret blev det foreslået, at det kunne være en måde at komme videre på, at holde månedlige koordinerende møder, lidt a la Anti Racistisk Netværk, der er oprettet for at undgå dobbeltarbejde og for ikke at træde hinanden over tæerne. Det skulle så være et koordineringsmøde for autonome, og ikke først og fremmest et diskussionsforum. Men stillet op således, tages der ikke højde for, hvordan nye kan komme med i miljøet. Dette problem vil dog kunne løses ved at lægge diskussioner ind, og indkalde bredt, "således at der kunne henvises videre til andre, hvad der var muligt at indgå i, eller hvilke opgaver der var vigtige at tage op" - men er der ressourcer til det, og er det nu det skal gøres? Dette fik vi ikke diskuteret færdig, men hvis det er en vej, så er det en vej i det Marx' perspektiv om "associerede producenter": frivilligt samvirkende kollektiver. Dette vil indbefatte en udveksling og udvikling af ideer til planer og aktioner - eventuelt i formen manifest, hvor vi sætter demarkationslinier for, hvad staten aktuelt og fortsat skal holde deres blodige fingre fra, linier som det vil være op til kollektivt strategisk handle hele tiden at udvide rummet for. Et sådant perspektiv kræver endvidere, og vi begynder at lære og lære hinanden, ikke at handle ud fra, at der er et center for besluttende magtkompetence over os - altså centersuverænit, hvor borgerskabet har deres i formen Christiansborg, herremændenes sidste bastion - men at der er flere plurale centra, og at det socialistiske kollektiv kun kan fungere, når det bygger på individer, der selv tænker, og selv videreudvikler givne og utopiske livssammenhænge - med utopi forstået som "det mulige, men endnu ikke virkeliggjorte" (Ernst Bloch - håbets filosof).

Vores snak gik ind på området af, hvordan vi egentlig lever idag. Når vi "primært er sammen som anti", så vil en bedre og bredere organisering løse noget/meget, men den giver os ikke i sig selv en hel hverdag, en organisk sammenhængende livssammenhæng. Vi diskutere "kollektiv økonomi", blandt andet ud fra den umulige (?) tanke, at vi stillede krav til systemet om fælles økonomisk form for grupper af mennesker, hvilende i konkrete behovsbestemte samfundsprojekter, så vi "ikke i vores dagligdag er splittet - og hver især står til regnskab for lønarbejdet, a-kassen, bstanden, SU-en mv". Faktisk er vi hver især "tvunget ned i en ekstrem individualistisk livsstil: det er i sidste instans hver enkelts private ansvar at klare dagen. Herover ville det være rimeligt, ønskeligt, at man som gruppe havde en bestemt økonomisk pulje at råde over, og så kunne man som gruppe selv prioritere, hvordan den skulle anvendes". Der var ikke den store tro på, at noget sådant kunne lade sig gøre. Der var "negative erfaringer med fællesøkonomi". Desuden var der det standpunkt, at man kommer i klemme, hvis man understøttes af staten: "I bekæmper staten, javel, men hvor mange penge

er det nu i får i støtte?!" . Heroverfor stod synspunktet, at "kan vi ikke løse de økonomiske problem, så er det socialistiske projekt også uløselig".

Diskussionen om økonomi blev lidt mudret. Kan omhandle, at vi ikke klart nok fik skelnet mellem fællesøkonomi (som en økonomisk form indenfor rammerne, det er også den gamle andelstankegang, kooperativisme) og så kollektiv økonomi (at finde former, der bryder med det bestående).

Der hvor der var en enighed at snakke ud fra, det var at "vi skal blive bedre til at stille krav, også på et tidligere tidspunkt end nu, og før vi er perfekte, og ikke bare prioritere at leve et alternativt liv. Det må være muligt at fastholde det radikale bud som revolutionær, selv om vi går ind på en sådan vej". Der blev her skelet til, at alle andre grupper formår at stille krav til systemet, og specielt bruger de stærke grupper på arbejdsmarkedet systemet til at få indfriet egne kollektiv-private ordninger omkring pension osv osv, hvilket også truer/udtynder de nuværende offentlige ordninger. Asocialt - og for tiden tager fanden de sidste i stadigt større tempo. Det skal heller "ikke glemmes, at systemet bruger en masse ressourcer til at forske i, hvordan menneskelig handlen kan forudsiges, således at der kan gribes ind, før der opstår såkaldt "systemtruende adfærd". Vi må derfor stille krav om anden forskning: forskning for og med mennesker".

Til noget mere for en videre vej frem blev der refereret til J.Hirsch' tanke om "socialisme som radikalreformisme": "Det handler om at gå ind og stjæle rum fra stat og kapital, og at lade dette være bestemt gennem socialismen". Og også reference til den nye strategi, som Torkil Lauesen argumenterer for: "Det er vores opgave at opbygge nye basis-demokratiske strukturer, organisationer og aktionsformer, der kan skabe folkelig magt her og nu og give folk en fornemmelse af, at det kan nytte at gøre noget. Det er også vores opgave at være med til at svække centret moralsk og praktisk, for derved at lette periferens muligheder for at selvstændiggøre sig. Vi må give vores bidrag til at bryde den styrke, systemet har opnået via opdelingen af verden i center og periferi. Verdensmarkedets magt kan kun brydes via en erodering i centeret praktisk og moralsk kombineret med en "delinking" af periferien. Systemet må angribes fra begge sider for at overkomme den styrke, opdelingen af verden har givet kapitalismen"(Oprør i den nye verdensorden, april 1993). Dette er en linie, som også RAF på det sidste betræder: "Vigtigt nu og i den nærmeste fremtid: De i lang tid påkrævede fælles diskussioner og opbygning af sammenhænge mellem forskellige grupper og mennesker, der hvor de lever, ud fra hverdagsmenneskene i dette samfund, der hvor det bliver nødvendigt for mange at tage hånd om deres egen situation, og sammen med andre søge efter løsninger. Vi tror at sådanne sammenhænge kan være basis for den kraft, som vi har kaldt modmagt. Modmagt fra neden, en modmagt som stadig ikke findes. Så længe sådanne samfundsmæssige alternativer til systemet ikke eksisterer, så længe vil der være fortvivlelse og ødelæggelse blandt folk. Så længe vil der blive flere, som vil være isoleret og uden perspektiver, stadig flere vil krepere af junk eller blive drevet til selvmord osv. Hvis det forbliver sådan vil stadig flere folk løbe efter fascisterne"(april 92).

Focus er, ud fra ovenstående referencer, på opbygningen af sociale rum, og så kamp når disse er truet: "holder staten sig væk, lader man være med at angribe".

Taget på ordet er dette indtagelse og opbygningen af flere og nye fristeder, og en stigende koordination af de fælles modmagtsbestrebelse disse imellem - men som det er nu må det ikke glemmes, at samtlige fristæder er truet (Det kunne være her at starte!?): det gælder Folkets Hus, hvor der ikke bliver meget tilbage, hvis det lykkes kommunen at få gennemført den allerede vedtagne lokalplan, at der skal bygges ældreboliger hele vejen rundt om huset på Folkets park (Hvad at gøre?); og også Ungerens er udsat: et rygte siger, at der ligger et lokalplansforslag om at lave parkeringspladser, der hvor Ungerens ligger i dag (Hvad at gøre?); og Christiania - her gør politiet hvad de kan for at ødelægge hvad der er muligt (Hvad at gøre?).

Men vi skal nu heller ikke glemme at gøre op med et gammelt traume: "vestrefløjens angst for at tiltage sig magt"(Jørgen Knudsen). Nogen af de diskussioner, vi har haft i plenum, bærer også præg af, at de, der har

lagt op til dem, forbeholdt dem, meget har trukket sig i diskussionen af angst for at styre eller skubbe nogen fra sig - men en sådan ikke-handlen er ingen optimal løsning.

3 - OM MASKERING.

Det blev til en start konstateret, at der "ligger en 10 årig gammel beslutning om OK til masker og brosten. Men der kommer nye til, der ikke kender disse beslutninger, og det erfaringsgrundlag der fortsat nødvendiggør dem".

Det ligger i miljøet, at selvfølgelig møder man magt med modmagt. Det er ikke magten, der skal bestemme, men det menneskelige, og selvfølgelig skal man kunne forsvare sig, når man angribes af magt: Masker (hvor forhistorien er at man skal være maskeret fra starten, ellers kan film sammenlignes, og et hoved lokaliseres ud fra tøjet), menneskekæder (så politiet ikke kan pille enkelte kammerater ud) og brosten/gadekamp (mennesket må bestemme også på gaden) er sådanne modmagtsmidler. Der var stort set enighed om, at maskering skræmmer, men også at det ikke behøver være særlig negativt: "Der er også en skjult opbakning bag de "hætteklædte", for det er også dem, der altid går forrest mod racister, fascistter og nazister; det er faktisk dem, der med usvigelig sikkerhed er der, når det borgerlige samfund svigter menneskerettigheder. Og denne dobbelthed kan vi godt bruge mere strategisk, end vi gør idag".

"Men vi kan godt tænke mere over udtrykket, det vi vil formidle: hvornår er det vigtigt at maskere sig, og hvornår opnår vi bare at skræmme folk væk. Et dækket ansigt gør folk bange. Skaber en mur, der er tyk nok i forvejen". Og fra anden side: "Jeg er ikke i tvivl om, at vi har et imageproblem: hætter knyttes til vold og ballade - selv om det ikke er rigtigt. De sidste mange demo'er har vi været maskeret, men der er ikke sket noget". Men "det skræmmende ved maskering afhænger vel også af, hvordan BZ/autonome opfattes i forvejen. Og det er farligt at rette sig ind efter den frygt eller aggression, der på et givet tidspunkt eksisterer som en aura om os. Hvis vi kan stå inde for det vi gør, så må vi også kunne arbejde ordentligt med de problemer, der kommer bag efter". "Ja, rigtig nok. Men jeg kan bare ikke altid stå inde for det vi laver. Fx aktionen mod Blågaard politistation: end ikke en løbeseddel. Vi må snakke om at ændre de ting, der er gale. Har tit oplevet spørgsmålet "hvorfor vi altid slås med politiet?", og det er et problem, for vi laver meget andet end det".

Det blev herefter til en meget generel snak om aktionsformer, hvor vi holdt os til masseaktioner.

Der blev slået til lyd for, at der tænkes mere fleksibelt mht demo-former: "Vi er meget fanget i bestemte måder at aktionere på. Grunden til at vi altid holder fast i det militante udtryk er, at pacifistiske metoder mest er kommet fra folk, vi politisk er uenige med, bla fra den etablerede venstrefløj". "At lave "Sit down aktioner", i stedet for at stå, råbe og slås, kan være OK; forestil dig en strisser i fuld kampklædning, der skal til at slæbe af sted med folk, da vil deres militære udstyr falde helt til jorden. Så det er ikke nødvendigvis defensivt og pacifistisk at obstruere passivt. Og argumentet "vi får bare tæsk alligevel" tror jeg ikke holder generelt. Ved Trevi-demo'en ville vi næppe have fået det - og hvis så havde det næsten været dette værd".

Fleere kom ind på, at der laves for mange demo'er, og at de af den grund også kunne blive lidt lallede, søndagsagtige. Her blev det indvendt, at "det mest handler om forarbejdet (der altid er krævende), idet dette er meget bestemmende for den holdning, som folk møder op med". Og det blev foreslået, at man også tænker på stationære manifestationer, dvs mødes det bestemte sted, hygge, lege og aktionere, og hvor der deles løbesedler ud og snakkes med folk, fremfor "altid at rende den halve by rundt". Vi har også muligheden for at stemme boligblokke og snakke - men det var der ikke mange der mente, at mange gad. Men er det så dårlig en idé?

En særlig debat angik uro-er i demo'en. Her blev standpunktet, at næste gang de møder op, så stopper vi demo'en og sammen isolerer dem, beder dem om at skride - hvis de ikke selv kan finde ud af det - og går ikke videre før.

Spørgsmålet om kæder bagerst i demo'er blev også berørt. Det er både en fordel, at der ikke er nogen bagest, idet det så er muligt for nysgerrige at hægte sig på, og langt fra alle har lyst til at gå indesluttet af kæder forrest og bagerst. Hertil fra nye, at det er vigtigt at gamle også deler sig, går spredt i demo'en, så nye kan få kontakt. Men det kan være svært med justitsen - "Ingen øl, det er en fælles beslutning -> åhh rend mig røven" - hvis man er havnet alene nede bag ved. Men det er også en fordel for uro-er, at der ingen bagkæder er. Skal der være en bagkæde, vil det være fedt med en Walkie, og at det aftales på forhånd, hvem der gør det - lige som forkæden dannes ud fra sine nødvendigheder. Det viser sig også, at når der har været bagkæde, at så har det fungeret udmærket.

Et særligt stridspunkt i diskussionen blev, hvad at gøre, hvis kampen for at fastholde et givet befriet område ud fra en realpolitisk betragtning på forhånd er dømt til at blive et nederlag. På den ene side skal man selvfølgelig kæmpe, men det har mange omkostninger, og de færreste kaster sig helhjertet ind i det ("Man går hjem og bader ind imellem"). På den anden side er det også vigtigt, at vi selv vælger, hvor og hvad vi vil slås for, og at vi bryder med den forudsigelighed omkring udvalgte interesseområder og aktionsformer, som tusinder af højtuddannede og højtlønnede lakajer indenfor stat, amt og kommune dagligt bruger forskningstid på at afdække - og imødegå på repressiv vis.

Ovenstående to sider står vel langt fra i modsætning til hinanden. Strategisk kan de - ordentligt koordineret - supplere hinanden. For "vi taber kun de kampe, vi ikke kæmper".

PRESSEMEDDELELSE

Anarkist-træf 8. maj 1993 i Århus

Vi kender alle udtrykkene "at sætte pris på" eller at noget "lønner sig". Men hvad betyder det?

Det betyder, at vi accepterer, at penge er det primære mål for vor handlen, mens menneskelige relationer, oplevelser og et rent miljø bliver sekundært. "Noget for noget" bliver vores ideologi.

Som samfundet er opbygget, betyder det mere, hvad folk laver, end hvem de er. Den løbende debat om arbejdsløsheden handler bl.a. om dette problem. Dette vil mange uden et traditionelt arbejde kunne nikke genkendende til. Vi får tudet ørerne fulde med, at det er dårligt at være arbejdsløs. I stedet for at nyde vores fritid og frihed, bruger vi al vores tid som arbejdsløse på at kvalificere os til lønarbejde.

Men er denne holdning holdbar? Det mener vi ikke. Som anarkister mener vi, at vi skal tage udgangspunkt i mennesket og dets behov. Vi opfordrer folk til at nyde den arbejdsfrihed, som det at være arbejdsløs også indebærer. Arbejdsfrie er ikke en restgruppe, som skal sættes udenfor samfundet og gøres til mål for velmenende foranstaltninger. Det er endnu en selvskreven ret for mennesket at trække vejret, nyde solen eller et smukt landskab, uden at vi yder noget til gengæld. Sådan burde det også være med retten til bolig, mad og fri livsudfoldelse. Dette være sig i form af "lønarbejde", kunstneriske aktiviteter, humanitært arbejde, uddannelse eller lignende.

Derfor er vort alternativ til "noget for noget"-ideologien et samfund, hvor alle kan yde efter evne og nyde efter behov, yde efter behov og nyde efter evne. Vi tror på, at mennesket kan tage ansvar for sig selv og sine nærmeste og vores grundregel er:

"Frihed er at gøre, hvad man har lyst til, uden at det går ud over nogen anden"

Derfor siger vi:

**JA TIL FRIE RELATIONER MELLE M MENNESKER &
NEJ TIL FORMYNDERIET & DET VERDISÆTTENDE
SAMFUND.**

På vegne af Anarkist-træffet;

Henning Rasmussen
Odense-anarkisterne

Rigmor Têtevide
Anarkistisk Forum i Kbh.

BENJAMIN

*Benjamin Schou – har nu ligget med svær
anoksisk hjerneskade et år på Rigshospitalet.*

19-årige Benjamin Schou har i et år ligget svært hjerneskadet på Rigshospitalet, hvor hans mor, Marianne Schou, er mere end medinddraget i plejen af ham. Hun har overtaget meget af ansvaret og forholder sig hele tiden kritisk til pleje og behandling. Hun lader sig ikke nøje med lægers og sygeplejerskers tilbud; hun stiller krav om det bedste, og så må det gennemføres, fremskaffes, opspores eller opfindes, hvis det ikke er en del af de rutinemæssige tilbud.

**BENJAMIN
LIDET IKKE
DET ER
HANS MOR
SIKKER
PÅ MEN HAN
HAR INGEN
LIVSKVALITET
DET ER
HANS MOR
OGSA
SIKKER PÅ**

BENJAMINS MOR

...selv om alle andre sønner og sønninger sam-
...der, men det er svært vigtigt for mig, at jeg har været
...med barnet, og det har været en fantastisk oplevelse, med
...Benjamin skulle be-
...endelig meget.

... og det er en af de ting, som jeg har lært af min far. Han har altid sagt, at man skal være en god mand, og det betyder, at man skal være en god mand til alle. Det er en af de ting, som jeg har lært af min far. Han har altid sagt, at man skal være en god mand, og det betyder, at man skal være en god mand til alle.

Var der nogen i familien?

Ja, der var der nogen i familien. Min far var en rigtig god mand, og det var det, som jeg har lært af ham. Han har altid sagt, at man skal være en god mand, og det betyder, at man skal være en god mand til alle.

Min mor var også en rigtig god mand, og det var det, som jeg har lært af hende. Hun har altid sagt, at man skal være en god mand, og det betyder, at man skal være en god mand til alle.

Min søster var også en rigtig god mand, og det var det, som jeg har lært af hende. Hun har altid sagt, at man skal være en god mand, og det betyder, at man skal være en god mand til alle.

Min bror var også en rigtig god mand, og det var det, som jeg har lært af ham. Han har altid sagt, at man skal være en god mand, og det betyder, at man skal være en god mand til alle.

Min onkel var også en rigtig god mand, og det var det, som jeg har lært af ham. Han har altid sagt, at man skal være en god mand, og det betyder, at man skal være en god mand til alle.

Kan du huske de første dage?

Ja, jeg kan huske de første dage. Det var en rigtig god tid, og det var det, som jeg har lært af min far. Han har altid sagt, at man skal være en god mand, og det betyder, at man skal være en god mand til alle.

... og det er en af de ting, som jeg har lært af min far. Han har altid sagt, at man skal være en god mand, og det betyder, at man skal være en god mand til alle.

Consiglio rosso i Torino

Det er en rigtig god tid, og det var det, som jeg har lært af min far. Han har altid sagt, at man skal være en god mand, og det betyder, at man skal være en god mand til alle.

... og det er en af de ting, som jeg har lært af min far. Han har altid sagt, at man skal være en god mand, og det betyder, at man skal være en god mand til alle.

... og det er en af de ting, som jeg har lært af min far. Han har altid sagt, at man skal være en god mand, og det betyder, at man skal være en god mand til alle.

En anden historie

... og det er en af de ting, som jeg har lært af min far. Han har altid sagt, at man skal være en god mand, og det betyder, at man skal være en god mand til alle.

... og det er en af de ting, som jeg har lært af min far. Han har altid sagt, at man skal være en god mand, og det betyder, at man skal være en god mand til alle.

harkøstet mere kamp. Forskellige holdninger til, hvordan Benjamin skulle behandles, har ført til uoverensstemmelser mere end en gang.

Kort tid efter ulykken begyndte Benjamin at få nogle autonome anfald. Han blev helt stiv, fik svedudbrud og hektisk vejrtrækning. Intravenøs klorpromazin hjalp på anfaldene. Marianne var ikke i tvivl om, at Benjamin led, når han fik disse anfald, men det tog hende tre uger at overbevise lægerne om, at anfaldene kunne og burde forebygges med en fast dosis klorpromazin.

Lægerne vil så langt som muligt undgå at sløre symptomer. De vil vide, hvor meget patienten kan. De har haft svært ved at forstå, at Benjamin blot skal lindres. Marianne mener, at lægerne i virkeligheden har været mere urealistiske end forældrene, der meget hurtigt indså, at der ingen fremskridt skete.

Lægerne har generelt haft sværere ved at se ud over egen speciale end plejepersonalet. Det var Marianne, der opdagede, at duodenalsonden generede Benjamin.

Benjamin bæres livet i håndjern, der nærmest anvendes som håndtag, med maron og hovedet nedad hen til en dollys-bur. Ifølge en artikel i fagbladet »Dansk Politi« bæres han på »normal vis«.

Konstant at have et fremmedlegeme i næse og svælg, som glider op og ned ad slimhinden, hver gang man synker, må naturligvis genere. Marianne opsøgte en læge fra en anden afdeling og fik bekræftet sin mistanke om, at sonden kunne genere, og at gastrostomi var en mulighed, om end ikke helt uden risiko. Marianne valgte uden tøven den løsning, der umiddelbart indbar færrest gener. Benjamin fik lavet gastrostomi i august. Der har ikke været tegn på infektion ved stomien, og Benjamin kan desuden få mad af tykkere konsistens end før, og det er lettere at give ham medicin.

Kun lindrende behandling

På samme måde blev blodprøvetagning og intravenøs medicinindgift betragtet som et familieanliggende. Fordele og ulemper ved permanent intravenøs adgang blev drøftet, og til slut fik Benjamin anlagt et »Porta-Cath«.

Det er ikke bare de daglige besøg, der bruger af familiens ressourcer. Det er også den stadige kamp for at kunne give Benjamin det bedste.

Hjemme er det ofte de hurtige dyre løsninger, som får

hverdagen til at glide. Mindre selskabelighed, ikke så meget med at gå i byen, hjælp til rengøring. Men de kan altid finde kræfterne til Benjamin, han opleves ikke som en truende belastning for familielevet.

Alligevel er Marianne sikker på, at hun og hendes mand valgte rigtigt, da de besluttede, at Benjamin ikke måtte få andet end lindrende behandling. Beslutningen blev truffet i begyndelsen af marts, da Benjamin begyndte at få det dårligt.

Beslutningen indebærer, at Benjamin må få medicin, der forebygger spasmer, smerter og anden fysisk ubehag, men han må tæks. Ikke få antibiotika i tilfælde af infektion. Benjamin får desuden fysioterapi tre gange om ugen med det formål at forsinke kontrakturdannelse og andre smertefulde komplikationer til immobiliseringen.

Absolut ingen livskvalitet

Men Benjamin er ung og endnu stærk. To gange har han klaret sig igennem en lungebetændelse uden antibiotika.

"Jeg håber hele tiden, han kan få fred," siger Marianne. "Han har ingen, absolut ingen livskvalitet. Der er aldrig sket fremskridt, der sker bare ingenting."

Der kan komme noget afvisende i Mariannes stemme, når jeg prøver at komme nærmere ind på motiver og indre konflikter, som beslutningen om at afstå fra behandling må føre med sig. Det er ikke et emne, en mor kan forholde sig abstrakt og analytisk til. Man kan godt komme for tæt på. Det er også en beslutning, som Marianne og hendes mand selv tager ansvaret for. Benjamins storebror blev ikke taget med på råd.

"Hvordan kan man træffe beslutning om, at et andet menneske har for lidt livskvalitet til at leve?"

"Jeg tror, Benjamin ville have gjort det samme for mig. Vi ligner hinanden." Der ligger ingen objektive vurderinger i Mariannes svar. Hun svarer andre – og sig selv – ud fra følelser og fornemmelse, som kun den allernærmeste kan have.

"Der hviler en tung byrde på familien. Er det muligt at se bort fra det?"

"Vi kan godt holde ud, når det drejer sig om at passe Benjamin, men vi kan ikke acceptere, at han lider. Vi har aldrig været i tvivl om, at vores beslutning om at afstå fra egentlig behandling var for Benjamins skyld."

Marianne Schou har lovet med sig, når hun som Benjamins værge ønsker at afstå fra udsigtsløs behandling. Læger og sygeplejersker på afdelingen støtter også familien i dens beslutning. Kun et enkelt personalemedlem har haft det personligt svært med at acceptere, at der ikke måtte behandles i tilfælde af livstruende komplikationer. Konflikter er dog blevet afværget ved, at vedkommende ophørte med at pleje Benjamin, da han blev flyttet internt.

Fornuften og følelserne

Også andre har haft det svært med at stå over for Benjamin. Hans venner har næsten været vrede over, at Benjamin både var der og alligevel ikke var der. De kunne se og forstå, at han vågnede op, men det har været meget svært for dem at fatte, at de ikke kunne komme i kontakt med ham, selv om han var vågen. Hans kæreste kommer en gang imellem, men der kan ikke mere være tale om et forhold.

"Vi har et forhold til Benjamin, som er oparbejdet

Fortsættes side 30

gjorde det godt, jeg var bare ikke modtagelig. Jeg havde på den røde svareddel fra patologerne set sætningen, »Carcinoma in situ« – et forstadie til kræft i et afgrænset område, og det måtte jeg have en nærmere forklaring på. Middagsstunden på sengeafdelingerne er heldigvis helliget patienternes ve og vel, og her skulle der være ro til at sove, forestillede jeg mig. Men du gødeste, hvor var der meget larm. Skabene på gangene er bestemt ikke patientvenlige. De larmer frygteligt, både når de åbnes og lukkes. Og netop på dette tidspunkt syntes en af »personalerne«, at alle skulle åbnes og lukkes i hastig rækkefølge. Dernæst havde jeg den tvivlsomme fornøjelse, at høre en portør blive dirigeret i modtagelsen efter endnu en patient. Tænk at det er nødvendigt at udføre så højlydt tale midt på gangen. Det må være muligt at optræde lidt mere hensynsfuldt. Men, jeg fik da sovet lidt. Om eftermiddagen var jeg opfyldt af en indre ro. Mens jeg lå og læste »Et liv for to«, svævede mine tanker hjem til min lille verden. Jeg følte, at jeg fik 14 dages ferie foræret, og de måtte kunne udnyttes. Mon jeg skulle vaske gardiner, el-

ler skulle jeg hellere gøre min fryser ren? Hylden i køkkenet med saft og marmelade kunne jeg da i hvert tilfælde gøre ren. Da jeg endelig var hjemme igen, blev jeg grebet af den velkendte rastløshed. Man føler sig lidt udenfor, når man har været væk hjemmefra, og familien har kunnet klare sig endda. Al energi sivede langsomt ud af min krop, som var jeg en oppustet ballon, der var landet på spidsen af en nål. □

Vibeke Bergmann er sygeplejerske på organkirurgisk afdeling på Hjørring Sygehus.

BENJAMINS MOR

Fortsat fra side 14

gennem 19 år. Derfor føler vi, at vi kan tale på Benjamins vegne," siger hans mor.

"Jeg har sagt til hans venner, at når de kommer, skal det være for deres egen skyld; de skal ikke komme for Benjamins skyld. Jeg har også sagt, at de altid skal komme mindst to ad gangen, så de har nogen at snakke med, når de går derfra."

Første gang, jeg taler med Marianne, er hun sikker i alt, hvad hun siger. Beslutningerne er velovervejede. Der er klare svar på alle spørgsmål. Den styrke, vilje og handlekraft, Marianne lægger for dagen, gør indtryk.

Anden gang jeg møder Marianne, er på afdelingen, hvor vi er sammen med Benjamin. Hun udviser samme styrke, vilje og handlekraft, men nu blandes det hele op med alt det bløde, som Benjamin udløser. Benjamin gør ingen fremskridt, der er ingen bedring. Men han har trods alt sunket et par teskefulde yoghurt i dag, og det så ikke ud til at være en plage. En teskefuld yoghurt er nok til at få en mor til at vakle en anelse.

"Selvfølgelig gribes jeg af usikkerhed en gang imellem. Fornuft og følelser følges ikke altid ad." □

EN KVALITETSCHEF I SPIDSEN

Fortsat fra side 25

Litteratur

1. Cullen & Hollingum: Implementing total quality. IFS Ltd, Springer Verlag Kempston UK, 1987.

2. Sinha & Wilborn: The Management of Quality Assurance. John Wiley & Sons, 1985.
3. Aune, Asbjørn: Kvalitetscirkler. Universitetsforlaget, 1985.
4. Wilson C.R.M.: Hospital-wide Quality Assurance. Models for Implementation and Development. Eastbourne W.B. Saunders 1987.
5. Weeke: Strategirapport nr. 1 for Rigshospitalets Allergienhed – specielt den ambulante funktion.
6. Nesheim: »Service Management: A New Approach to the study of Organizations.« Scandinavian Journal of Management. Vol. 6 nr. 3. 1990 s. 182-195.
7. Juran & Gryna: Quality Planning and Analysis. McGraw-Hill. 1970.
8. Knudsen J.: Statistisk kvalitetskontrol. AUC. 1985.
9. Kendall, R.E.: »The Painful facts.« Philips, Wolfe: Clinical Practice and Economics. Pitman Medical, Tunbridge Wells 1977, s. 89-96.
10. Lyndrup H.: CBA. cost-Benefit analysen, som redskab til prioritering på sundhedsområdet. Projektrapport. RUC. 1989.

IN MEMORIAM

Annelise Seidelin

Vor kære veninde/kollega Annelise Seidelin, har, efter et års sygdom, fået fred d. 16.11. 1992. Annelise efterlader sig tre børn og en god familie, som var samlet om hende, da hun døde. Annelises sidste tid forløb nøjagtig, som hun havde ønsket det, blandt andet fordi familien havde tæt kontakt til Jane Hansson og Ann Ottesen, som begge har støttet og plejet såvel Annelise som hendes kære. Annelise har været ansat på neurokirurgisk afdeling, KAS Glostrup, siden hun blev færdig som sygeplejerske, for mere end 20 år siden. I alle år har Annelise været en utrolig drivkraft i afdelingen. Hendes kreative sind har medvirket til det tætte sociale samvær blandt afdelingens personale. Annelise har været drivkraften bag revyer, sangdigtning og receptioner for bortrejsende personale, i hvilke sammenhænge hendes humor har glædet og smittet alle andre. Annelise har altid haft hele sit hjer-

te med i arbejdet som sygeplejerske og har således haft dybe kontakt til såvel patienter som disspårørende. Disse kontakter har te strakt sig ud over patiente indlæggelse i afdelingen, hvorefter Annelise har været en vigtig bro mellem disses sociale netværk ved gentagelsen af et »normalt« liv. Annelise var meget afholdt af velpleje- som lægegruppen i delingen, og hun efterlader stort tomrum. Hendes ånd hviler dog stadig på afdelingen. På afdelingens vegne: Sygeplejerske Helle Skovlund, medlem nr. 79.762 Neurokirurgisk afdeling, KAS Glostrup

Solveig Larsen

Sundhedsplejerske Solveig Larsen, født den 12.2.1938 er afgået ved døden den 29.10.1992 i sit hjem efter længerevarende sygdom. Solveig (født Nisson) stammede fra Als og fik sin uddannelse på Holstebro Sygeplejerskole. Solveig var på Danmarks Sygeplejerskole i Århus i 1968-1974 på sundhedsplejerskelinien. Efter nogle år i Nibe kom Solveig i 1974 til Fjerritslev Kommune. Solveig var et varmt og kærligt menneske, som tilsidesatte egne behov og gjorde alt for at glæde sin familie, sine venner og de patienter, hun kom i kontakt med sit arbejde som sundhedsplejerske. Solveig skånede ikke sig selv og holdt sig oprejst til det sidste. Solveig havde udpræget sans for naturens skønhed og mangfoldighed og kunne glæde sig oprigtigt over de små ting. Hun havde en stille humor. I de sidste år af sit alt for korte liv da hun på grund af sygdom måtte ophøre med at arbejde som sundhedsplejerske, fik hun mere tid til at beskæftige sig med sine interesser bl.a. havearbejde, tegning, litteratur, sang og musik, hvilket gav hende megen glæde. Solveigs livssyn byggede på et stærkt grundlag, og i de sidste år med alvorlig sygdom fandt Solveig styrke bl.a. gennem kontakt til »Livsdråben« i Gedved. Vore tanker går til Kristian, Jane, Jacob og Ruth, som nu må leve videre uden deres kærlige og omsorgsfulde hustru og mor.

Elske Mørup, medlem nr. 29.584

Marie Bjerre Thomsen, medlem nr. 36.377

Vi kan hjælpe dig ud af alkohol/medicinmisbrug og angst.

Er din selvbillid og selvrespekt mistet på grund af alkohol/medicinmisbrug eller angst?

Det kan vi, på Privatklinikken »GUNDERUPLUND« hjælpe dig med. Vi har selv prøvet det.

Vi arbejder efter MINNESOTA-MODELLEN, hvor du er hovedpersonen. Det er dit liv og fremtid, det handler om.

Mange har mistet familie, venner, job og har fået dårlig økonomi i tilgift. De har lidet af liv, der er menneskeværdigt.

Vi tilbyder MINNESOTA-MODELLEN på højest niveau.

Henvend dig trygt og lad os hjælpe. Enten ved et konsulentbesøg eller ved tilsendelse af materiale.

AKUT MODTAGELSE - ANONYMITET ER EN SELVFØLGE

PRIVATKLINIKKEN
»GUNDERUPLUND«
Rønnesholmvej 12, Høstrup,
9800 Hjørring.
DØGNTELEFON 98 98 62 22

LOKALE TEKSTER -
PROBLEMER OG TEORI I EN KRITISK
PSYKOLOGISK PRAKSIS

Birgitte Ernst Kalle Birck-Madsen Anne Jønsson Jesper Lund

FORUM KRITISK PSYKOLOGI TEORI & PRAKSIS

NUMMER 8 / TRYKSAMLINGEN - KØBENHAVN 1993.

LOKALE TEKSTER - PROBLEMER OG TEORI I EN KRITISK PSYKOLOGISK PRAKSIS.

Forum Kritisk psykologi nr.8/1993: 300 sider; kr. 60,-.

Det er formålet med følgende samling af tekster om kritisk psykologi at bidrage til, at psykologiens genstand - udviklingen af det sanseligt-virksomme individ - igen kommer på den kollektive samfundspolitiske dagsorden. Og dette i modsætning til den stadige videreførelse af gængs sociologisk og psykologisk dominans, der består i udvidet kontrol og herskab over mennesket, gennem udbygningen af de givne nationale og internationale systemmæssige magtstrukturer.

Teksterne i denne samling er et lille bitte udpluk af tekster om kritisk psykologi fra den tradition indenfor Kritisk Psykologisk Forum, der i starten af 1980-erne vendte sig mod udviklingen af en videnskabelig psykologi, ved at bevæge sig udenfor universitetet, til alternative politiske og tværfaglige sammenhænge: det autonome miljø/undergrunden, venstrefløjen og arbejderklassen.

Særligt har arbejdet foregået med udgangspunkt i at arbejde med Studenterhusets etablering og udbygning, i arbejdet med alternativ psykologisk rådgivning i Regnbuen/Studentehuset, i afholdelsen af de halvårslige seminarer om kritisk psykologi, samt ud fra det tværfaglige arbejde med, på ny, at gennemtænke det socialistiske projekt fra Oktoberrevolutionen i 1917 og frem til idag, gennem aktiviteten i og omkring Socialistisk Forum/Gruppe 89 og BZ.

Alle teksterne skriver sig ind i den fase af Kritisk Psykologisk teori og praksis, hvor fagpolitik som strukturel psykologisk hegemoni er nærmeste udviklingszone. Ikke fordi Kritisk Psykologi ønsker eller kræver hegemoni - hegemoni kan kun tilståes, ikke forlanges, som udtryk for alment greb om bestemmende konkrete modsigelsesforhold i perspektivet det frie samfundsmæssige liv - men fordi den dominerende eksistens af stat, kapital og individuel privatejendomsbegær ikke tilsigter at sætte mennesket i centrum som dets eget formål. Og netop hertil må den Kritiske Psykologi kunne bidrage, da den ikke ser sin bestræbelse som bestående i at skulle være en ny, udkonkurrerende psykologisk skole og disciplin, men som grundlagsbestræbelse, tilsigtende en videnskabeliggørelse af selve de psykologiske sagsforhold, i teori og praksis.

Go` læselyst. Kritik er mere end velkommen - og er der referencer i teksterne, som vedrører andet materiale, som vi ligger inde med, så hjælper vi gerne til med at fremskaffe det. Vi kan kontaktes i Studenterhuset/Regnbuen: 33-13.65.92 / Købmagergade 52, 1150 København K.

Birgitte Ernst Kalle Birck-Madsen Anne Jønsson Jesper Lund

LOKALE TEKSTER - Indholdsfortegnelse:

1. VOKSENLIVET, ARBEJDET OG PROBLEMERNE!

2. EN KONFLIKT OM DEMOKRATI

- Bilag: 1 - Vil vi ha` dette i vores hus?!; 2 - Et kort forsvar; 3 - Liber LXXVII; 4 - Societas Montis Solis; 5 - Mistillidsvotum til bestyrelsesmedlem i Studenterhuset; 6 - Fællesudtalelse for medlemmer af Studenterhuset; 7 - Husavisen nr.4/1992: eksklusionssag, og "Fascisme/det fascistoide"; 8 - Aleister Crowley og O.T.O.

3. REGNBUEEN KONKRET UTOPI - EN UDVIKLINGSHISTORIE I ALTERNATIV PRAKSIS

- Bilag : 1 - Oversigt over materiale i Regnbuen; 2 - AntiRacistisk Månedsbrev; 3 - Vinteroffensiven 1990; 4 - Psykiatrien ud af lagernes klør - Hvordan krisecentre og boformer 1991; 5 - Tanker til og om en rådgivning; 6 - Terapi - et fælles problem om afmagt, at det eksisterer og om dets overvindelse som en del af kampen for socialismen; 7 - Om psykiske problemer/metodologi; 8 - Konfliktmodeller; 9 - Eksempel på psykologerklæring; 10 - Velkomst til Vinteroffensiven 1990.

4. INTRODUKTIONSOPLÆG TIL DEN KRITISKE PSYKOLOGI: SOLIDARITET OG AFVÆRGE

5. REFERAT: MERE OM SOLIDARITET OG AFVÆRGE I PRAKSIS

6. MENNESKELIG SAM-ARBEJDE - OM EN PERSONLIG KONFLIKTTYPE

7. FINDES DER ET MENNESKELIGT BEHOV FOR SOCIALISME?

8. HOMO-TRIPLEX-MENNESKET: SYNÅLEJOMFRUEN OG MÜNCHHAUSEN-SYNDROMET

SAMLING AF AKTUELLE
SKRIVERIER ANGAENDE
BOYCOTTEN AF
AUTONOME REVOLUTIONÆRE.

ET SVAR PÅ "AUTONOME REVOLUTIONÆRE'S"
ÅBNE BREVE OM BOYCOTTEN AF DERES GRUPPE.

(FINGEREN, NR. 20 MARTS/APRIL 1989)

Vi, dvs. de fleste folk i og omkring de BZatte huse i KBH, har selv modtaget et brev fra "AUTONOME REVOLUTIONÆRE" der nogenlunde svarer til den oversatte udgave som vi ved osse er blevet sendt rundt til forskellige steder i Europa.

Vi har allerede snakket med en del folk fra bla Hamborg og Amsterdam men vi synes det er vigtigt at gi en både mere omfattende forklaring til flere folk og til andre steder, som vi regner med osse har modtaget brevet.

Vi vil ikke her sige så meget direkte til deres brev og alle de fordrejninger der blir slynget ud, andet end at det meget rammende er langt fra virkeligheden.

Vi vil i stedet gøre det klart hvorfor vi nu har taget det skridt at boycotte "AUTONOME REVOLUTIONÆRE" og hvad det helt konkret vil sige.

Først, der er ikke tale om nogen boycot-gruppe". Det var folk fra stort set alle dele af det militante miljø i og omkring BZ som tog beslutningen på et stormøde. Mødet var indkaldt fordi der fornylig var blevet givet en voldsom kritik af "A.R." som de endnu engang blænt havde afvist og fordrejet. Beslutningen blev taget som en konsekvens af alle de konflikter vi i tidens løb har haft og vores totalt forskellige krav om sikkerhed.

Boycotten betyder at vi ikke længere vil formidle deres materialer i vores cafeer/infoen eller la dem holde arrangementer i husene, som de før har fået lov til.

For at gøre det mere klart hvordan vi er nået dertil synes vi at vi blir nød til at sige noget grundlæggende om vores historie og om forholdet til "A.R." gennem mange år.

I Danmark er den militante/autonome modstand udsprunget af BZ-miljøet. Det er selvfølgelig et miljø med mange forskelligheder, med pga vores historie og størrelse stadig en form for sammenhæng.

"AUTONOME REVOLUTIONÆRE" er den eneste gruppe, vi kender til, som (bla) har en militant politik og samtidig ikke er og aldrig har været en del af det miljø. "A.R." har altid haft meget kritik af BZ-miljøet og omvendt og det har ført til mange konflikter og mislykkede forsøg på at lave noget sammen..

Det er altså ikke nogen ny men en 6-7 år gammel konflikt. Ind i mellem har det været forskellige former for kontakt og personligt har nogle folk arbejdet sammen med dem, så derfor kender vi "A.R." godt på mange måder.

På trods af konflikterne har de altså alligevel indtil nu kunne holde nogle arrangementer i Ungdomshuset og cafeerne, ligsom de har fået solgt deres materialer og fået offentliggjort ting i vores blade (SLAMM, Fingeren, Autonom Info).

Og det er det vi nu vil holde op med, for at gøre det klart at vi ikke hænger sammen med dem og den måde de laver politik på.

★

På stormødet som vi holdt kort før nytår var der to afgørende ting som vi var enige om :

- 1: "A.R."s mangeårige afvisning af kritik
 - at der aldrig er kommet en eneste indrømmelse af at der bare var noget i kritikken som var rigtig
 - at de aldrig har villet gå ind i en konstruktiv diskussion

- 2: Deres forhold til sikkerhed, ikke bare deres egen men osse andres

Begge ting blir i deres "åbne brev" vendt 180 grader og brugt mod os som en kritik af os.

I den forbindelse er det nødvendigt at slå fast at vores konflikt med "A.R." først og fremmest hviler på een parson.

Personen har som den eneste altid været med i gruppen, hvor han har spillet den dominerende rolle.

Normalt ville vi ikke offentliggøre en personlig kritik som sådan, men i sagens natur må det være således da personen og hans måde at føre politik på i høj grad er problemet. - Han har gennem årene fået meget kritik, personlig som politisk, men han vil ikke tage imod den.

For at tydeliggøre forskellene på hans/ARS praksis og vores og videre forklare vores handlemåde, vil vi, ud af mange, gi nogle få eksempler :

★

- 1 September 87 blev der af holdt et stort anti-apartheid r. i Ungdomshuset. Et par dage efter var der osse en demo mod shell og sydafrika. Ved demoen mødte folk fra A.R. op og uddelte en løbeseddel med en kritik af arr. i Ungdomshuset. Kritik er måske så meget sagt, nedrakning passer bedre, men væsentligere : man deler ikke intern kritik ud til en offentlig demo på en plads midt i KBH. Desuden var der ved arr. diskussion og mulighed for kritik men personen/AR valgte altså at gå hjem og skrive den uddelte kritik i stedet.

Og videre, i kritikken betegner han nogle

han/AR nogle hollandske kammerater, der holdt et oplæg ved arrangementer som "RARA kammeraterne", et godt ex på hans/deres virkelighedsforvrængning. - Han/de fremstiller tit tingene som et slags revolutionært eventyr, han/de synes det lyder mere spændende eller råb med "RARA kammeraterne" og så skriver han/de det bare uden at tænke på nu lige konsekvenser.

★

- En anden sammenhæng personen er med i, ville under Action Directe's sultestrejke lave en støtte-demo.

På et stormøde blev demoen kritiseret og aflyst fordi folk ikke ville være med.

Demoen skulle ha gået til bla. den Franske ambassade i nogle ambassadekvaterer. Personen og gruppen havde overhoved ikke tænkt på hvordan demoen sku forsvares.

Samtidig var der ikke mange der kendte noget videre til Action Directe's politik og praksis, så det føltes som om det ikke var det rigtige tidspunkt at lave en demo på, ikke den rigtige måde at vise solidaritet på.

Dette blev af personen/gruppen fremstillet som om folk i miljøet ikke ville solidarisere sig med sultestrejken. Der var ikke rigtigt, demoen blev som sagt aflyst af helt andre grunde.

Dette viser noget om personens/gruppen måde at føre politik på :

A.D. sultestrejker, der sker noget ift det andre steder, derfor beslutter han st det er objektivt rigtigt at sige nogle peroler fra guerillaen, - uden at tænke på situationen her eller hvordan solidariteten med A.D. kunne blive en politisk styrke for os her og da demoen ikke blir til noget er personen fornærmet og sviner alle dem til, der sku ha kommet til "hans" demo. (i et brev..)

★

- 1 "AUTONOME REVOLUTIONÆRE'S" s var brev til boycott-gruppen, skriver "A.R." bla om pansernes forsøg på at knalde dem mm. Herunder kommer de ind på politiets aflytning af "A.R.'s" telefon og brevåbning gennem 2 år, der i følge politiet selv har været resultatløs.

Det tar "A.R." som et udtryk for at deres sikkerhedsforanstaltninger er tjekkede nok det er rent pis : "A.R.'s" sdresse står i deres blade, hvor de uden forbehold har opfordret folk til at skrive til, og alle der har gjort det inden for de sidste 2 år er blevet registreret af efterretningstjenesten, og det kan da dårligt være nogen sejr eller udtryk for nogen form for sikkerhed.

★

Med denne "formidlings-boycot" og vores holdning til personen og "A.R." vil vi sætte en klar og tydelig adskillelse op mellem os og dem :

- Vi vil ikke formidle Autonome Revolutionære's og personens politik og de skal ikke formidle vores.

I forlængelse deraf :

"Autonomi International" er A.R.s blad som vi ikke vil tages til indtægt for og som ikke har noget at gøre med os!

Vi vil endnu engang understrege at vores konsekvens ift personen og A.R. ikke på nogen måde ligger i forlængelse af pansernes hetz mod dem, men er resultatet af en årelang konflikt.

For os har det været en lang og sej kamp at nå dertil, at vi må drage denne konsekvens, vi er kedde af den udvikling der er sket, hvor vi må sætte den slags skel men vi synes det er nødvendigt.

★

PS. (specielt til udlandet) : Vi vil lige understrege et man ikke ken over føre denne konflikt til en, fæks i Tyskland kendt konflikt/diskussion Autonome - Anti-imperialister i mellem. Personen der først og fremmest er tale om har aldrig været en konstruktiv del af miljøet af autonome, BZere og anti-imperialister i KBH. Et miljø der osse består af modsætninger og diskussioner som det altid gør.

de BZatte huse i KBH : KAPAW
BAUHAUS, SDRTE HEST, MMM, BALDERS-
GADE BUMSEN.

Autonom Info , UNGDOMSHUSET

Møllegade Cafeen
Fingeren og SLAMM

Antifascistisk aktionsenhed eller afgrænsningsmani?

forbindelse med den antifascistiske mobilisering i Lund den 30. november er vi - Autonome Antifascister og hele miljøet fra Info-café Zapata - blevet mødt af grov sektarisme fra en del af arrangørerne af den fælles bustransport (Antifascistisk Aktion).

Vi mener, at Antifascistisk Aktion (AFA) afgrænsnings- og demobiliseringspraksis er af principiel betydning for hele venstrefløjen. Vi har valgt at beskrive hændelsesforløbet i et åbent brev i håbet om, at det vil afføde en stillingtagen fra de forskellige venstrefløjsemiljøer, som vil modvirke, at lignende sektarisme (mod os eller an-

dre) fremover vil kunne sætte sig igennem og nedbryde bestræbelserne på opbygningen af en antifascistisk aktionsenhed:

Autonome Antifascister har mobiliseret til demonstrationen i Lund og har bl.a. afholdt et offentligt forberedelsesmøde, hvor nogle af de svenske demonstrationsarrangører deltog som oplægsholdere. Efter at have tilmeldt en større gruppe deltagere til fælles transporten, som officielt blev arrangeret af Rebel, og som vel at mærke blev lanceret som en bred venstrefløjsemobilisering, blev kontaktpersonen ringet op af en fra AFA, som forlangte at få oplysninger om Autonome Antifascisters tilhørsforhold til Info-caféen Zapata.

Efter at have fået oplyst, at Autonome Antifascister er en ungdomsgruppe og en del af Info-café Zapata-kollektivet, som består af flere forskellige grupper, fik vi at vide, at vi ikke var velkomne til at deltage i bustransporten. Der blev henvist til den årelange, ulgennemskuelige og personfikserede konflikt mellem Autonome Revolutionære (også en del af Zapata) og dele af ex-BZ-miljøet.

Vi kontaktede Rebel og fandt ud af, at der ikke var tale om en sådan afgrænsningsbeslutning fra Rebels side, men at der udelukkende var tale om AFA'ernes personlige antipatier.

Da vi først fik kendskab til AFA's sektariske praksis to dage før demonstrationen, kunne vi ikke nå at reagere politisk inden. Så for at undgå en evt. konfrontation, som kun en brøkdel af transportdeltager-

ne ville kunne tage stilling til, valgte vi at tage til Lund på anden vis.

Dette var ikke en nem beslutning at træffe, især set i lyset af at formålet med den fælles transport ikke var at arrangere en billig og komfortabel overfart til Lund, men at den først og fremmest havde det mål at virke som en samlet manifestation (en fordømt) og samtidig at sikre, at enkelte demonstrationsdeltagere ikke blev udsat for grænsestrissernes vilkårlige tilbageholdelser.

Vi mener, at folk, der som AFA reagerer så politisk inkompetent på indbyrdes uoverensstemmelser, ikke har fattet aktionsenhedens funktion, og derfor ikke bør stå som arrangører af en alliancemobilisering.

For Antiracistisk Aktionsfrihed.

Kammeratlige hilsner fra
sammenhængene fra
Info-café Zapata

KERE ZAPATA.

Vi fra Anti-Fascistisk Aktion ser os jo desværre nødsaget til at svare på det indlæg, der blev bragt i Den Røde Tråd nr.45, da det er indlæg propfyldt af misforståelser, udeladelser og urigtige påstande!

Vi vil starte med at kommentere det konkrete indlæg og derefter forklare for de forvirrede læsere, hvorfor der overhovedet eksisterer en boykot af "Autonome Revolutionære" (og i særdeleshed én gennemgående person i denne gruppe.)

For det første må vi slå fast at AFA var de eneste arrangører af transporten til Lund og at Rebel udelukkende fungerede som tilmeldingssted. Dette ikke sagt for at prale, men for at slå hul i jeres påstand om dele af en arrangørgruppe. Dermed er det også klart at der ikke i den forbindelse er truffet nogle afgørelser fra Rebels side og at vores beslutning bunder i en fællesmødebeslutning i BZ-miljøet og altså ikke har det fjerneste at gøre med "personlige antipatier". Mere om det senere. For det andet er de konkrete forhold i.f.m. den famøse opringning, noget anerkendt end den I beskriver. Der blev ganske rigtigt ringet til kontaktpersonen fra Autonome Antiracister, da vi havde på fornemmelsen at gruppen havde tilknytning til Info-cafe Zapata. Da dette blev bekræftet, gik to personer fra AFA til Zapata, hvor de præsenterede sig og derefter gjorde rede for den årelange og stadig fungerende boykot af "Autonome Revolutionære" (og i særdeleshed én gennemgående person i denne

gruppe!). Det blev gjort fuldstændig klart at alle fra Info-cafe Zapatas sammenhænge var velkomne i busserne - på nær denne person! Der er altså på ingen måde tale om "demobiliseringspraksis" og vi mener ærlig talt ikke at I er de rigtige til at råbe op om mobilisering, bl.a. set i lyset af at jeres (eneste) offentlige forberedelsesmøde blev holdt ca. en uge før demonstrationen.

I skriver meget flot, at I vil "beskrive hændelsesforløbet", men lige præcis det som det handler om, nemlig boykotten, springer I let og elegant henover med følgende horrible påstand: "Der blev henvist til den årelange, uigennemskuelige og personfikserede konflikt mellem Autonome Revolutionære (også en del af Zapata) og dele af ex-BZ-miljøet."

"Autonome Revolutionære" har fået det at vide 120 gange, men vi siger det gerne igen; boykotten er ikke det mindste "uigennemskuelig" og har aldrig været en konflikt mellem "Autonome Revolutionære" og "dele af BZ-miljøet". Den blev efter mange og lange diskussioner og overvejelser besluttet af et enigt BZ-stormøde i dec. '88. Så må det være på sin plads, kort at forklare baggrunden for den boykot. Først skal det gøres helt, helt klart, at den intet har at gøre med "Autonome Revolutionære"s politiske teorier. Den bunder udelukkende i dele af jeres praksis. Vi citerer fra et brev i Fingeren, marts '89: "På stormødet som vi holdt kort før nytår, var der to afgørende ting, som vi var enige om: 1) "A.R."s mangeårige afvisning af kritik. 2) Deres forhold til sikkerhed, ikke bare deres egen, men også andres. (...)

I den forbindelse er det nødvendigt at slå fast, at vores konflikt med "A.R.", først og fremmest hviler på én person. Personen har, som den eneste, altid været med i gruppen, hvor han har spillet den dominerende rolle. Normalt ville vi ikke offentliggøre en personlig kritik som sådan, men i sagens natur må det være således da personen og hans måde at føre politik på i høj grad er problemet. Han har gennem årene fået meget kritik, personlig som politisk, men han vil ikke tage imod den. For at tydeliggøre forskellene på hans/"A.R." praksis, og vores

og videre forklare vores handlemåde, vil vi, ud af mange, give nogle få eksempler: -I september '87 blev der afholdt et stort anti-apartheid arrangement i Ungdomshuset. Et par dage efter var der også en demo mod Shell og Sydafrika. Ved demoen mødte folk fra "A.R." op og uddelte en løbeseddel med en kritik af arrangementet i Ungdomshuset. (...) I kritikken betegner han/"A.R." nogle hollandske kammerater, der holdt et oplæg ved arrangementet som "RARA-kammeraterne". (RARA: Revolutionary Anti Racist Action - en stærkt eftersøgt militant gruppe fra Holland. Hvis de hollandske oplægsholdere havde været fra RARA, havde "A.R."s løbeseddel været en katastrofal udlevering af dem - nu blev det "bare" en brøler, der kunne have givet dem mange problemer! (AFA)) Såvidt Fingeren. Vi vil nævne to andre eksempler, hvor personen har bragt andres sikkerhed i fare: I.f.m. et arrangement i Tyskland udpeger personen, overfor to af hans bekendte, en mand, der angiveligt skulle være fra RZ (RZ: Revolutionäre Zellen - tysk guerilla.) De to forstod ikke hvad grunden til denne udpegning var, især ikke på baggrund af at ingen af dem var specielt nære venner med ham, dvs han vidste ikke reelt om de var til at stole på. Da de spurgte ham hvorfor og samtidig kritiserede ham for hans uforsigtighed, svarede han at han havde løget, for at give styrke til de to. Resultatet er altså at han enten har bragt en revolutionær kammerat i fare eller også er en gemen løgner.

I.f.m. at den tyske forbundspræsident Weizäcker skulle komme til Danmark, ville personen lave en aktion mod Den Tyske Kirke og spurgte nogle af sine kammerater om de ville være med. Det ville de ikke og frarådede også ham at gøre det. Han overhørte både råd og kritik og valgte at udføre aktionen alene. Alligevel lavede han en liste over de personer han kunne tænke sig var med og skrev hvilke opgaver de skulle udføre. Dette var vel at mærke de samme personer, der havde afvist aktionen! Ikke nok med at han lod denne liste ligge derhjemme, han dumpede også folks "opgaver" ind af deres brevsprækker, uden deres viden!! Politiet vidste alt om hans aktion og havde sat infrarøde kameraer op ved kirken. Personen gennemførte sin aktion og gik derefter rundt i byen og lagde sin aktionserklæring forskellige steder. Lige i røven på ham fulgte et par civilbetjente som samlede erklæringerne sammen. Da han til sidst blev anholdt, fandt politiet hans fede liste, hvorefter de gennemførte razziaer hos de pågældende. Hos den ene af dem lå såmænd en uåbnet kuvert, indeholdende "hans" opgaver!! Til alt held havde han mange vidner på at han havde været til fest på det kritiske tidspunkt!

"Boykotbrevet" i Fingeren fra '89 er underskrevet af samtlige BZ'atte huse i København: KAPAW, BAUMHAUS, SORTE HEST, MEKANISK MUSIK MUSEUM, BALDERSGADE samt UNGDOMSHUSET, AUTONOMI INFO, MØLLEGADE-CAFEEN og BZ-bladene FINGEREN og SLAMM. Det er det "A.R." kalder dele af et BZ-miljø.. Vi er klar over at det er de færreste af disse, der stadig eksisterer, men menneskene bag er her altså endnu og indtil andet er besluttet står boykotten ved magt. Så m.h.t. Zapata-indlæggets afslutnings svada, hvor vi anklages for "politisk inkompetence", fordi vi "reagerer på indbyrdes uoverensstemmelser", kan vi ikke se

at det er inkompetent at respektere et stormødes beslutninger!!

Når det gælder vores forståelse af "aktionsenhedens funktion" synes vi ærlig talt at hele Lund arrangementet, taler for sig selv og vi frabød os på det kraftigste Zapatas overlegne vurderinger af hvem der "bør"(!) arrangere det eller det andet!!

"For Antiracistisk Aktionsfrihed"?! Ja, værsgo at gå igang! Hverken vi eller andre har patent på den antiracistiske kamp og vi glæder os usigeligt til alle de fremtidige arrangementer!

Kærlig hilsen Anti Fascistisk Aktion.
1407 Christiania

PS.Hvis nogen er interesserede i at læse hele "boykotbrevet", findes det i Fingeren nr.20 fra marts 1989.Det findes formodentlig i både DEMOS og TIDSSKRIFTCENTRET.

SLAMM

SVAR fra ZAPATA Til Anti-fascistisk Aktion

Vi har modtaget jeres kommentar til vores kritik af jer (offentliggjort i Den røde Tråd & SLAMM)

Hermed vores svar :

AKTIONSENHED . . .

Uanset hvor meget I nu forsøger at trække i land, er det en kendsgerning, at jeres to repræsentanter ved et visit i Infocafé Zapata klart og tydeligt i navn af arrangørerne frabad sig vores deltagelse i fællestransporten til Lund. I hævder ved besøget at have tilkendegivet, at "alle fra Zapata var velkomne på nær 1 person", det er simpelthen en lodret løgn! Det står løvrigt også i modsætning til jeres ihærdige anstrengelser for at gennemtrumfe en boykot at hele vores info-café projekt overfor de internationale info-laden strukturer. Dette krav er jo gennemgående i jeres forskellige boykotpapirer! Vi tror, at en sådan uhæderlig holdning fra boykotkredsens side er et forsøg på at skjule boykottens faktiske autoritære og sekteriske fremgangsmåde mod os overfor den øvrige venstrefløj. Som vi nævnte i vores læserbrev, var det vores første indtryk, at den planlagte fællestransport til Lund var et bredt venstrefløjarrangement. Deltagelse af folk fra forskellige venstrefløjspartier og fagforeninger, samt tilmelding til ungdomsfronten Rebel gav os dette indtryk. Iøvrigt var den bredt omdelte mobiliseringsløbeseddel til Lund jo underskrevet af såvel Anti-fascistisk Aktion som Fælles Initiativet mod Racisme, Demos og Anti-racistisk netværk !!! Havde vi vidst, at det i virkeligheden var jer - altså AFA- som alene stod for arrangementet, og venstrefløjen bare havde mulighed for enkeltvis / gruppevis at tilslutte sig til jeres initiativ, ville vi ikke have tilsluttet os til det! Alene fordi vi principielt ikke underordner os en koncept planlagt i en lukket kreds, hvor en del af aktivisterne ikke må deltage! Istedet for kæmper vi for reelle fælles aktiviteter, hvori de deltagendes politiske identitet er fuldt garanteret på basis af et gennemskueligt og demokratisk udviklet fælles grundlag.

. . . KONTRA SEKTERISME

At bruge ældgamle (boykot)-historier, som ovenikøbet er fordrejet til ukendelighed, til at afgrænse andre revolutionære sammenhænge er pr. definition politisk selvoptaget og inkompetent. Set i en historisk kontekst intet andet end en gentagelse (godt nok i miniformat ...) af de tragiske fejtagelser begået af den historiske antifascisme, hvor indbyrdes kamp og alskens sekteriske afgrænsninger ødelagde en fælles, slagkraftig anti-fascistisk kamp mod den triumferende fjende: fascismen! Dengang var det en politisk bestemt tragedie med katastrofale følger. Jeres praktiserede autoritære sekterisme overfor os er snarere en tragisk og apolitiseret parodi! Det vi har brug for er derimod et demokratisk struktureret anti-racistisk forum med masser af diskussion, nytænkning og mangfoldige aktiviteter uden småskårne afgrænsninger!

EN GAMMEL KONFLIKT OG DENS BAGGRUND

Hvis vi skulle kommentere samtlige af jeres påstande og fordrejninger ville det kræve en bog på størrelse med en telefonbog for en mellemstor by. Derfor kun nogle punktuelle stillingtagen:

1. Toppen af hykleriet i jeres kommentar er afgjort jeres påberåbelse af en diskussionsproces, der angiveligt på et enigt BZ-stormøde i 1988 førte frem til en boykot mod vores sammenhæng. Og vel at mærke ikke mod 1 person! Det er altså denne beslutning som definerer jeres holdning til os. Hagen ved denne tilsyneladende demokratiske fremgangsmåde er imidlertid, at et stormøde i BZ-bevægelsen således besluttede boykot-sanktioner mod os på basis af kravet fra en mindre gruppe, som var identisk

med den daværende dominerende flok, en slags inofficiel lederstruktur. Boykotlegitimeringen er baseret på mange fordrejninger, eterrationaliseringer og stærke overdrivelser. Boykotten blev besluttet UDEN at vi fra Autonome Revolutionære, som sagen drejede sig om, har haft mulighed for at være tilstede og i dette forum tage til genmæle overfor de verserende beskyldninger.

Derudover var der mange folk i dette boykotforum ("stormøde"), som ikke havde den ringeste personlige erfaring med kendskab til os! Alligevel bakkede de en boykot mod os op. Grunden hertil var først og fremmest en udbredt ligegyldighed overfor en sammenhæng som vores, fordi vi ikke var en del af deres miljø. (På dette tidspunkt havde vi forlængst politisk orienteret os bort fra BZs diffuse subkultur, som stød kulminerede efter Ryesgade-perioden).

Ud fra disse omstændigheder mener vi, at enhver gruppering ville have kunnet blive skydeskive for BZ-kredse. At det så specielt blev os må sættes i sammenhæng med, at vi kritiserede de daværende BZ-strukturer ud fra autonome og militante positioner. (se note 1.) Dette anså visse BZ-kredse for at være en potentiel trussel mod deres egen monolitiske selvforståelse som "De autonome".

At vi gennemgående opererer med begrebet "en del af BZ boykottede os" skyldes simpelthen, at I trods jeres bearbejde ikke har haft en generel opbakning for jeres udgrænsningsbestrebelse. Der findes trods alt folk fra BZ-miljøet, som overhovedet ikke deler jeres åbenlyse og forfækte kamp mod os! Det er også dem, som af og til besøger vores info-café. Desværre har kammeraterne dengang ikke orket eller formået at markere en opposition mod jer i dette spørgsmål. I øvrigt ved vi, at der findes et voksende antal folk i jeres miljø, som forholder sig indifferent til jeres boykot mod os. Måske er dette den egentlige bevæggrund for jer til at tage de gamle konflikter op påny for således at styrke jeres egne positioner...? Den svindende opbakning i form af voksende indifferens og modvilje kom f.eks. til udtryk på det stormøde I holdt om os i Ungdomshuset, som havde til formål at forhindre at folk fra ex-BZ miljøet tilsluttede sig vores fællestransport til modstandsgugen i München i juli 92.

I det hele taget er boykotten mod os fra visse dele af ex-BZ, blevet en ligegyldig sag, ikke mindst på baggrund af BZs opløsningstendens og politiske og sociale fragmentering. Kun i tilfælde som dette, hvor de tiloversblevne BZ-boykotfolk i AFA udnytter (en forhåbentlig ekseptionel) situation, hvor de har formået at placere sig centralt som arrangører for en fællestransport og derefter straks praktiserer deres boykot mod os, vil vi politisk reagere.

ET DYK NED I LABYRINTEN

Det følgende drejer sig om nogle nødvendige korrektioner til kommentar-forfatternes totalt forvrængede fremstilling af konfliktens udgangspunkt.

1. Konfliktens umiddelbare foranledning var nogle aktiviteter, som vores sammenhæng angiveligt udfoldede og som folk fra BZ-kredse var uenige i. Gennem en "anonym" advarsel fra deres side skulle vi disciplineres og de facto anerkende deres ledende strukturers direktiver. Vi var parat til diskussion, men afviste kategorisk ethvert diktat. Derpå udløstes selve boykotten på den mest tænkelige udemokratiske facon som før beskrevet.

2. Den obyberliggende baggrund for konflikten er såik mod kommentar-forfatternes påstand yderst indviklet og kompliceret. Udprægede konkurrencemotiver, brudte venskaber, politiske uoverensstemmelser og personlige anti-patier er væsentlige komponenter af denne konflikt. At AFA-folk formidler et ekstremt simplificeret billede af konflikten viser med al tydelighed overfor os, hvor uvidende og perifert de i realiteten er involveret i selve de begivenheder, de selv refererer til.

3. Til de i kommentaren anførte konkrete eksempler har vi følgende bemærkninger:

A.) AFA-skriventernes hentydning til, at I fra os ved et møde i Berlin uden videre skulle have udpeget en tilstedeværende som tilknyttet til de Revolutionære Celler (en socialrevolutionær clandestin organiseret modstandsstruktur) har vedkommende følgende kommentar til:

"Episoden er i AFAs kommentar gengivet fuldstændig fordrejet og hevet ud af sammenhængen! Jeg henviste på mødet med flere hundrede deltagere til, at der også var folk fra det socialrevolutionære spektrum tilstede.

Jeg udpegede derava ingen personligt. Det er korrekt, at min rejsefælle dengang misforstod min håndbevægelse, hvilket jeg dog straks erklærede som en misforståelse! Alligevel bliver denne korrigerede gestus skrappelløst misbrugt til pure opfindelser og konstruktioner. Min kommentar til mødet blev bemærket til en ledsager fra ex-BZ miljøet, som var taget sammen med bla. mig til Berlin, i en større kontekst ifm. en vurdering af mødetemaets mobiliseringssevne. For at sløre den helt åbenlyse usle holdning som min daværende rejsefælle har udvist ved at offentliggøre fortrolige og personlige samtaler som led i denne konflikt, konstrueres der i kommentaren fra AFA et forhold mellem os som: "at ingen af dem var specielle venner med ham". Der kan naturligvis altid funderes over, hvor godt og hvor vidt forholdet til folk, som man aktuelt er i konflikt ned har været. Men faktum er ihvertfald, at jeg på dette tidspunkt havde kendt omaltale person i omkring 5 år, og vedkommende kom i mit kollektiv etc. De andre to ledsagere fra ex-BZ miljøet, som iøvrigt overhovedet ikke overhørte den samøse samtale, da de stod længere bagved, boede på dette tidspunkt sammen med mig!"

Det er iøvrigt symptomatisk for jeres boykothistorier, at først nu - 4½ år efter at boykotten blev effektueret, kommer denne historie frem og i en helt forskruet form.

B.) Som allerede nævnt for en del år siden - længe før boykotten - har vi som gruppe skrevet/godkendt kritikken på et Shell-arrangement og på et efterfølgende møde med de af os kritiserede arrangører fra og omkring BZ-miljøet erkendte vi vores fejl ved i vores kritikpapir at have nævnt, at den hollandske kammerat, hvis ytringer vi var enige i, var tilknyttet RARA (revolutionary anti-racist action - en illegal struktur). Dette var selvfølgelig en dum brøler! På trods af vores selvkritik bliver folk fra boykotkredsen ved med at frembringe denne kritik som om der slet ikke fandtes en selvkritik fra vores side. Dette i bedste religiøse inkvisitorisk tradition! Først 1 år efter begyndte boykotforberedelserne. Begivenheden er således ikke på daværende tidspunkt blevet oplevet som et afgørende stridspunkt, men er først senere blevet hevet frem som en legitimering af boykotten. Dette er for os igen et eksempel på, at boykotten begrundes sig på helt andre faktorer end dem I opremsner.

C.) Hvad angår div. aktiviteter mod det daværende besøg af den vesttyske forbundspræsident Weizsäcker i København i 1985 (!) har vi følgende kommentar: Det er tydeligt, at vedkommende som har beskrevet episodens forløb intet kendskab har til de reelle begivenheder dengang. Så godt som alt i denne fremstilling er enten fordrejet eller decideret forkert! For det andet kan vi ud fra principielle grunde ikke forstå, hvordan interne begivenheder indenfor den daværende Vesttysklandskomité 4 år senere kan blive en af grundene til en boykot fra et helt andet spektrum, nemlig BZ-kredse!? Vi vil imidlertid ikke lade jeres vrøvl stå uimodsagt, og to forhenværende medlemmer af Vesttysklandskomitèen har følgende kommentar:

"Der var ingen som blev anholdt eller ransaget pga. en "adresseliste" eller lignende. Ransagelser og korvarige anholdelser fandt sted i kraft af at strisserne kendte de pågældende folk som aktivister i Vesttysklandskomitèen og/eller som tidligere beboere i et kollektiv bestående af aktivister fra Vesttysklandskomitèen.

Strisserne fandt ved en ransagelse hos den af jer kritiserede kammerat udelukkende en kalender, hvori der stort set kun var "private" adresser. Derfor kunne de heller ikke bruge den til noget! Der var ingen strisser i røven på vedkommende, da aktionserklæringerne blev fordelt, sådan som I hævder. Det forholdt sig ganske anderledes, men hvordan kan I også vide det. Grunden til at de fleste fra Vesttysklandskomitèen dengang ikke deltog i aktiviteterne var ikke jeres latterlige påstand om, at de kunne forudsæ de forestående strisseraktiviteter mod os. Grundene var udelukkende af privat karakter såsom "eksamensræs", "personligt knas", etc. Selvfølgelig regnede vi som gamle aktivister med at der ifm. Weizsäcker's besøg ville være strisseraktiviteter igang for at forhindre modstandsaktiviteter mod besøget. Men vi undervurderede allesammen det fremskudte tidspunkt for deres - PETS/BKAs - aktiviteter!

Iøvrigt har vi dengang i Vesttysklandskomitèen bagefter udarbejdet en erklæring og internt diskuteret begivenhederne UDEN specielt at kritisere 1 enkelt af aktivisterne."

HELE BOYKOT-HISTORIEN

- EN AFPOLITISERET AFFÆRE !

Det karakteristiske ved hele konflikten indhold og forløb har været en total a iseret fremfærd, som ikke har formidlet et eneste vigtigt politisk aspekt, der kunne have bidraget til den løbende diskussionsproces indenfor den revolutionære venstrefløjs omorienteringsbestræbelser! Til gengæld blev vi vidner til hæslige overgreb, som da profileringspsyge, stupide folk fra BZ-miljøet ved et voldeligt raid ødelagde vores fane ved en 1.maj demo, og til helt groteske beskyldninger som bla. har været målrettet udbredte rygter overfor modstandsmiljøer i udlandet om at vores autonome sammenhæng i virkeligheden var en sex-sekt!

Istedet for fremadrettede og nødvendige kritiske politiske refleksioner sætter boykot-kredsen af-politisierende personhetz og småtskårne fordrejede historier i centrum. Dette opfatter vi frem for alt mere som et spejlbillede af jeres egen politiske snæversynethed end noget andet. *

Grunden til at vi overhovedet gider at svare på jeres beskyldninger og hetz mod os - og specielt en af os - er, at vi på denne måde forhåbentlig får mulighed for at formidle vores egen position til resterne af det daværende boykotforum (men også til evt. nytilkomne i miljøet), som ndelukkende kender jeres version af sagen. Trods alt regner vi med, at Stamm-kollektivet vil offentliggøre dette indlæg.

Note 1:

Vores kritik af det daværende BZ kan opsummeres i 3 hovedkritikpunkter:

- at BZ alt for ofte i praksis reducerer modstanden mod profitsystemet og kampen for samfundsmæssige forandringer til en konfrontation med strisserapparatet.
- at BZ-lørdse ved en vurdering af den aktuelle samfundsmæssige situation fejlagtigt identificerer denne med den statslige repression mod de meget små basisorienterede aktivistkredse.
- at dominerende BZ-sammenhænge efter vores mening har en yderst sektærisk forståelse af revolutionær praksis, som er præget af en total overgear, konspirativ og selvhævdende holdning som en slags afgrænsende image udadtil. De informelle, hierakiske strukturer indenfor BZ-miljøet tillod ikke reelle og ligeværdige samarbejds muligheder med sammenhænge/grupper udenfor deres snævre inderkreds.

FOLK FRA DEN AUTONOME INFO-CAFE ZAPATA I KØBENHAVN.

jan. 93

EURO-Flagsang

Når jeg ser et blåt flag smælde
med 12 gule stjerner på
får jeg trang til at skryde og skvælde*
jeg er med blandt de udvalgte få
på den stolte velbjergede flåde
skal vi sejle i sus og i dus
det var edder-luskemig heldigt vi nåede
at komme med på den fede fidus

Når du ser et blåt flag vaje
med en redningskrans i gult
hører du til blandt de svage og feje
hvis du finder det blakket og hult
stands den utopiske drømmen
Unionen er for folk der har mod
til at ligge og flyde med strømmen
på Europas fede overflod

Når vi ser et blåt flag hænge
med gule stjerner i
får vi trang til at smiske og mænge
syngede på en stram melodi
vi får de kæreste tre små mandater
vi må bruge dem til lige hvad de vil
når de store signerer traktater
må vi godt stå på tå og se til

Når jeg ser et blåt flag smælde
med 12 gule stjerner på
får jeg trang til en tåre at fælde
jeg er med blandt de udvalgte få
på den rige forkælede flåde
skal vi sejle i velstand og mod
i pragtfulde pansrede både
på Europas fede overflod

A. M. Helger (tekst)
Johs. Madsen (Melodi)
»Når jeg ser et rødt flag«
* Nyt dansk ord for brovte

REFERAT FRA ANTI-FASCISTISK TRÆF 4-5/9 1992.

Her er så endelig referatet fra træffet. Det er selvfølgelig hverken med billeder eller noget, så det er rigtigt undergrundsagtigt!

Ideen med at lave et skandinavisk Anti-Fa træf var først og fremmest at knytte nogle fastere kontakter mellem grupperne i Sverige, Norge og Danmark, og at få snakket nogle af de ting igennem, som vi ellers aldrig får snakket om: Hvad betyder det at være anti-fascist?; hvad er vi egentlig FOR?; hvad betyder anti-fascisme for vores miljøer?; hvad med sexismen blandt os selv?; og så selvfølgelig at snakke om fremtidige aktiviteter sammen.

Vi havde delt det op så lørdagen var reserveret det mere "teoretiske" - de ting der er sværest at snakke om; og søndagen til det praktiske - 30 november i Lund, anti-fascistisk aktionsdag d.7/11, kontakten fremover, osv.

Om lørdagen delte vi os op i grupper med forskellige temaer:

- a) Kontakt til indvandrers grupper og de "sociale" problemer i.f.t. det.
- b) Hvad er anti-fascisme andet end praktiske ting (blokader, osv) og er vi revolutionære anti-fascister eller "humanistiske"...
- c) Sexisme - hvad er det? Hvordan kommer det til udtryk i vores egne miljøer?
- d) Hvad betyder anti-fascisme for vores miljøer? Er det DET nye eller er det bare en del af kampen?

De fire grupper skrev referater af deres diskussioner og det er bl.a. dem du sidder med her!

På træffet var vi ca. 50 mennesker, med klar overvægt af københavnere. Ellers var der folk fra Malmø, Göteborg, Oslo og Maribo. Overvægten af KBH'ere betød at snakken meget kom til at dreje sig om situationen i København og vi var ikke gode nok til at involvere f.eks. svenskerne i diskussionerne. Men bortset fra det havde vi nogle gode diskussioner, både om konkrete ting og så mellem nogle mennesker, der ellers ikke er vant til at snakke sammen, og vi blev rystet godt sammen - også under de gejstfyldte rundbold kampe i pauserne!!

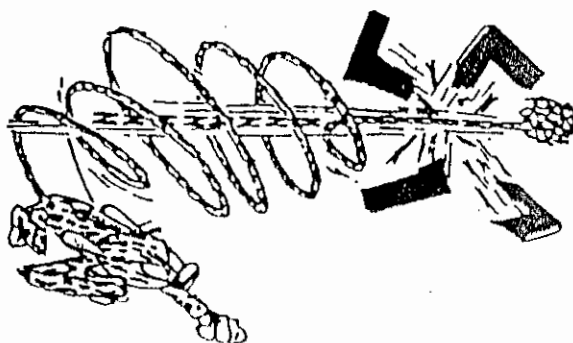
Det næste træf har vi allerede besluttet skal foregå i Sverige og vi vil prøve at få flere folk fra både provinsen og det øvrige Norden til at komme. Ud over det skal det foregå ude på landet så vi undgår at folk "lige smutter" - hjem eller rundt i byen midt under træffet. Det var nemlig ret forstyrrende og åbenbart umuligt at undgå når det holdes i byen!

Med hensyn til praktiske ting fik vi bl.a. lagt grunden til et på-tværs-af-sundet samarbejde mod Øresundsbroen (og andre spændende ting). Vi forbereder at indkalde bredt til Lund, og i København bliver der sandsynligvis oprettet endnu en Anti-Fa gruppe! Men det skal du alt sammen nok høre mere om!!

VI SES PÅ GADEN - ELLER TIL NÆSTE TRÆF!!

Kærlig hilsen Anti-Fa København.

PS. EN SÆRLIG TAK TIL DET FORMIDABLE KØKKENHOLD, DER UTRÆTTELIGT FORSYNEDE VORES UDTÆREDE KROPPE MED ALSKANS LÆKKERIER.

For at uddybe og styrke erkendelsen af, at der findes en verden udenfor KUA og Psyklogisk Laboratorium/IKP skal der hermed gøres opmærksom på et arrangement i

STUDENTERHUSET

(på Købmagergade, ved Rundetårn)

TORS DAG DEN 5/4 KL. 19³⁰

Der vil blive forevist en **VIDEO** og være et par ægte lyslevende **BZ'ERE** tilstede.

Videoen handler om en aktionsuge BZ'erne afholdt i maj sidste år, og om pressens iblandt meget forvrængede og mangelfulde dækning af denne. Den aktuelle anledning til dette arrangement er, at det bz'atte hus i Baldersgade er rydningstruet og som en påmindelse om og dokumentation af, at bz-miljøet handler om andet og meget mere end brosten og gadekampe mod politiet. SÅ MØD OG OG FÅ SYN FOR SAGEN.

Sæt ved samme lejlighed kryds i kalenderen ved lørdag den 8/4 kl. 14⁰⁰, hvor der er mobiliseringsmøde i Ungdomshuset på Jagtvej. Her vil blive redegjort for forløbet omkring huset i Baldersgade (Bumsen), kulminerende med Borgerrepræsentationsflertallets afvisning af BZ'ernes og mindretallets (VS, SF, DKP, de Grønne og de Radikales) forslag til en videreføring af Bumsen på BZ'ernes præmisser.

Kbh. d. 21/3 -89.

STØTTEERKLÆRING TIL DET BZ'ATTE HUS I BALDERSGADE.

Vi opfordrer hermed flertallet i Borgerrepræsentationen til endnu en gang at overveje deres stillingtagen til kommunens overtagelse af det BZatte hus i Baldersgade.

At højrefløjen samt/incl. Socialdemokratiet (d. 16/3) fremsætter og vedtager et forslag, de på forhånd ved ikke kan accepteres viser, at der her intet reelt ønske om en fredelig aftale eksisterer.

Istedet for således at hindre en fredelig udvikling til gavn for alle parter, samt at skyde skylden for "forhandlings"-sammenbruddet på BZ'erne, burde borgerrepræsentationsflertallet indgå i det af BZ'erne fremsatte forslag; et forslag, der er juridisk holdbart, og til hvis virkeliggørelse kun Socialdemokratiets reelle forhandlingsvilje mangler.

Et samfund, der ikke levner plads for alternativer og kritik er dødt.

Studentarhuset, Købmagergade 52
Bestyrelsen/Husgruppen v.

Kalle Bo-Wadsen
Jesper T. Lund
Åke Pallewing

(Studentarhuset er et samlingssted for de studerende ved Københavns Universitet)

Psykologisk Fagråd
Københavns Universitet Amager
Njalsgade 94, lok. 6.1.64 A.
2300 Kbh.S

20.marts 1989.

Støtteerklæring til BZ'erne i Baldersgade.

Psykologisk Fagråd opfordrer hermed Socialdemokratiet i Hovedstaden til at tænke sig om en ekstra gang ang. det BZ'atte hus i Baldersgade og overtagelsen af samme.

Der er-for os at se- stor fare for, at det forslag, som Borgerrepræsentationen har vedtaget 16.marts i år, vil føre til endnu en konfrontation mellem politi og BZ'ere.

De senere års begivenheder har tydeligt vist, at sociale og boligmæssige problemer ikke løses ved konfrontation og undertrykkelse. Langsigtede løsninger kan kun nås gennem reelle forhandlinger og samarbejde.

Vi finder det positivt, at man denne gang er nået så langt med forhandlingerne om en god og fredelig løsning - og vi forstår derfor ikke, at man har opgivet og ikke forsøgt at løse de sidste problemer.

Vi opfordrer derfor Socialdemokratiet i Borgerrepræsentationen til at omgøre beslutningen og finde frem til en mere konstruktiv løsning.

På Psykologisk Fagråd's vegne

Charlotte Andersen

Rune Juul-Nielsen

FILOSOFISK FAGRÅD (Københavns Universitet) opfordrer hermed Socialdemokratiet i København til at tænke sig om en gang til og indlede reelle forhandlinger med BZ'erne i Baldersgade.

Socialdemokratiet og de borgerlige partier har i Borgerrepræsentationen den 16. marts ved taget, hvad de selv betegner som en løsning. Kommunen vil overtage huset, men først når det er fuldt lovliggjort og istandsat - og så vil de i øvrigt ikke have nogen forpligtelser overfor huset. Endeligt er det ikke specificeret, hvornår overtagelsen skal finde stede. BZ'erne har ikke været inddraget i forberedelsen af "løsningen", og har derfor med hjælp fra venstrefløjspartierne stillet deres eget forslag:

1. Et samarbejdsudvalg lægger en lovliggørelsesplan.
2. Huset overtages af en selvejende institution (eller et fond), under hvis vinger der inden for en aftalt tidsfrist sørges for lovliggørelsen.
3. I lovlig stand overtages huset af Københavns Kommune, og den egentlige istandsættelse sker med rådgivning og økonomisk bistand fra kommunen efter aftalte faste rammer.

Der er skaffet penge til overtagelsen og der er gode udsigter for pengene til lovliggørelse - alligevel blev forslaget nedstemt. Det forstår vi ikke, og det er derfor, vi retter denne opfordring til Social-demokratiet:

TÆNK OVER DET - EN GANG TIL!!

Der skulle efter sigende herske en ny ånd på Rådhuset. Inden for filosofien er der imidlertid en lang tradition for at betvivle ånders eksistens. Så skal vi tro på den, må vi have gode grunde dertil. Men vi er ikke krævende; vi vil gerne tro, hvis blot vi får et tegn. Giv os det! Tal med BZ'erne og vis ægte vilje til at nå en løsning uden brug af magt. Ellers bliver det svært at overbevise skeptikerne ...

KORT ORIENTERING OMKRING DEN SENESTE UDVIKLING I SAGEN
OM BALDERSGADE

I sept.88 pressede vi social-demokraterne(SD) til at acceptere sagen omkring overtagelsen af huset. Men de var så smarte at de fik sagen skubbet i Budget-udvalget(BU). Så har de siden udskudt sagen til omkring starten af februar, hvor de så fik pålæg om at afgive betænkning. Imellemtiden har vi fra Baldersgade i samarbejde med venstre-fløjen på KBHs Rådhus og vores advokat Knud Foldschack udarbejdet først udkast til samarbejdsaftale, siden,-for at omgå agumenter fra SD omkring lovhjemmel, økonomi mv., en skitse der siger:

at istandsættelsen af huset deles op i 2 perioder- dels en lovliggørelsesperiode,-dels en decideret istandsættelse. Lovliggørelsen skal så foregå under ejerskab af en dertil indrettet fond, der finansieres af statslige eller kommunale midler. Denne periode skal defineres klart,- så kommunen ikke udskyder overtagelsen i det uendelige. Vi har foreslået perioden 1/5 89- 1/1 90, hvorefter kommunen overtager det reele ejerskab.

Budget-udvalget har så her i marts afgivet en betænkning hvor der ikke er defineret nogle perioder, men blot anført et "forbedrings-projekt",-altså totalt uholdbart for os.

I dette ligger osse, at de kun modtager huset på et såkaldt nulbilag,- dvs. uden udgift for kommunen overhovedet!!

Dette er hvad de kalder en løsning i pressen, og dette er for os et ligeså stort nej , hvad selvfølgelig har været meningen hele tiden.

Vi har så som en sidste mulighed udarbejdet en alternativ betænkning, der er på dagsordenen samtidig.(d.16/3 kl.18.30)

Kærlig hilsen BZérne i Baldersgade

Mindretal til betænkning nr. 343/89.

Et mindretal bestående af SF, VS, DKP ser med beklagelse på at udvalget først bruger et halvt år på at "belyse" sagen, dernæst at udvalget eller overborgmesteren ikke har haft direkte kontakt til BZerne og til slut at der fremlægges en betænkning der betyder at en overtagelse udskydes ud i det uendelige. Med en istandssættelsesperiode på lidt over 4 år vil en overtagelse først finde sted efter to kommunavale. Det har alle kunne se er uacceptabelt. Den meget fangt udvalgsbehandling og den manglende kontakt til de direkte implicerede parter er ikke befordrende for at opbyggen tillid der er en nødvendig forudsætning for at dette problem kan løses. En indstilling med ovennævnte indhold ~~sikke~~ befordre ikke tilliden og indstillingen er derfor alene et politisk/akademisk forsøg på at opstille et forslag som virker tilforladeligt, uden forslaget, selvom det skulle blive vedtaget, har nogen mulighed for at blive realiseret. Det blev tydeligt oplyst fra ovennævnte grupper at ~~således~~ en betænkning med det skitserede indhold ikke ville være en brugbar løsningsmodel.

Mindretallet skal derfor stille et ændringsforslag der er realiserbart. Mindretalsforslaget vil kunne åbne for en dialog og måske også være første skridt henimod fornuftige løsninger for de andre besatte huse. Det skal derfor foreslåes:

1. at den nødvendige købssum fremskaffes inden d. 1. juni /1989
ved Faldsøchs sprogbeholdning 5. december 1988
2. at det foreslåede samarbejdsudvalg nedsættes og inden d. 1. juni 1989
fællesskab tiltræder en lovliggørelsesplan
3. at en selvejende fond/institution overtager ejendommen indtil den kommunale overtagelse
4. at ejendommen overtages efter endt lovliggørelse dog senest 1/1 1990. Hvis lovliggørelsen ikke er afsluttet overtages ejendommen på et betinget skøde

Som i sikkert ved og som i kan se af løbeseddelen, er det bz'atte hus i Baldersgade truet af rydning. Vi kommer til jer fordi vi har lyst til at prøve at lave noget fælles, mange forskellige grupper, der på den ene eller anden måde er i opposition eller klemt af systemet. Selvfølgelig er Baldersgade lige nu vores udgangspunkt, og det er det, vi har lyst til at lave noget om. Vi har også brug for at mange mennesker solidariserer sig med kampen for huset.

Bz har gennem mange år været initiativtagere/deltagere i aktioner, aktiviteter omkring meget fra Sydafrika over Nicaragua, til kampen mod facisme/racisme, bolignøden, sociale nedskæringer og i arb.kampe ved blokader. De bz'atte huse er ikke kun steder hvor folk bor, men et miljø. Alle disse aktiviteter eksisterer i høj grad i kraft af de rammer som de rammer som de bz'atte huse skaber, og herfra kommer mange af vores kræfter. I dag er det Baldersgade det drejer sig om, og når vi henvender os til jer, er det for at få jer med i kampen for huset. Ikke kun for at bevare folkene i Baldersgades boliger, men også for at beholde de rammer Baldersgade er i forhold til den politiske kraft vi er.

Vores ide er at de forskellige grupper laver noget udfra hvor de er, og udfra det der er deres dagligdag og virkelighed, og så sætter det i forbindelse med Baldersgade. Det kan f.eks. være en aktion, happening, hænge bannere ud, dele løbesedler ud... hvad folk nu har lyst til og mener er rigtigt. Hvis i kender andre som i tror har lyst til at være med, skal i endelig gi' ideen videre.

De sidste år har vi mærket højredrejningen mere og mere. Fri-stederne i byen, Christiania og de bz'atte huse presses mere og mere.

LF-unionen udbygges.

I 92 er det indre marked der. Det betyder at til den tid skal harmoniseringer være færdig. De er igang med at lave de nødvendige lovændringer nu, og de fleste af de stramninger vi kan mærke, fører tilbage til det. F.eks. de sidste års reallønsnedgang, lovindgrebene i overenskomstforhandlingerne og arbejdskonflikten, den øgede privatisering af social og sygehusvæsen, brugerbetaling, tvangsarbejde for bistanndsklienter, nedskæringer og brugerbetaling i uddannelses-sektoren - alt sammen forandringer der skal bidrage til højredrejningen, til harmoniseringen af det indre marked, - forandringer der rammer samfundets dårligst stillede, og kommer de bedre stillede til gode. Alt sammen forandringer, der, hvis de ikke bliver taget alvorligt af venstrefløjten, giver plads til mere eller mindre fascistiske ideologier og bevægelser, - i DK tydeligst i forbindelse med racisme og almindelig smålighed.

"Find en syndebuk til EUVERT PROBLEM: Højtlønnen, ...
flygtninge/fremmedarb./bz'ere/lønkrævende strejkende arb.'s,m.m's skyld,
der bliver mere og mere almindelig.Lovændringer og samfundsforandringer
som disse er ikke noget specielt dansk fænomen.Over hele Europa bliver
lignende tvunget ned over befolkningen.Tydelige eksempler har vi set i
forbindelse med de store industriomlægninger,som skibsværfterne i span-
ien,kulminerne i G.B,og stålværkerne i Rheinhausen i BRD.Alt dette skal
føre til en gennemkontrolleret stat,der kører udelukket på kapitalens
behov.Og hvor enhver form for protest eller modstand bliver nedkæmpet
eller omformet til en støtte for magthaverne.

De ting vi ser omkring bz først, er repressionen.Politiet har arbej-
det sammen på tværs af grænserne i mange år,gennem TREVI,som er EF's
politisamarbejde omkring "international narkohandel,international
terrorisme og flygtninge".Konsekvenserne af det er en styrkelse af
europæiske magthaveres muligheder for at kunne bekæmpe indre stridig-
heder/uroligheder.Det er ikke kun bz'ere det umiddelbart rammer,men
når der er en konflikt i et land,f.eks.strejke,bliver de erfaringer/
metoder som Blir' de erfaringer som blir brugt af staten til at be-
kæmpe arbejderne,politisk som praktisk viderebragt til bla.TREVI for
at andre lande kan afprøve de erfaringer/metoder.At det officielt er
rettet mod terror,narko,osv.er blot et røgslør.Danske bz'ere behandles
i TREVI under den officielle etikette om terror osv.

Realiteten idag er,at mange af de overgreb mod bz'ere & autonome
som de har fået gennem tvunget og idag praktisere,nu langsomt bliver
brugt mod flere og flere.Senest razziaen af Sydafrikakomiteen og an-
holdelserne i den forbindelse.At de heller ikke holder sig tilbage
når arbejderne går i aktion,var havnearbejderstrejken med den's iso-
lationsfængsling af Karl Jørgensen et godt eksempel på.

Vores konkrete ide er altså en fælles aktionsdag for alle der har
lyst til at være med.Vi vil kontakte forskellige folk og grupper,og
MANDAG D.6 MARTS KL 20 indkalder vi til møde i ungdomshuset.Der kan
vi så se om ideen har bundfældet sig,eller om folk har lyst til noget
helt andet,og hvordan vi overhovedet kan komme videre.Vi har selv-
følgelig nogle konkrete forslag,men de er ikke særlig fastlåste.
Hvis ideen vækker genklang og der kommer mange,siger det sig selv at
der vil være ret stor politisk spredning på os,og sikkert også store
forskelle på hvad vi forstiller os at lave.Og hvordan vi så organise-
rer det,må være noget vi finder ud af sammen ud fra de muligheder der
er.Vi tror ikke at vi allesammen vil være et stort blomstrende fælles-
skab efter sådan en dag.Men vi føler at højredrejningen kører derudaf,
og vi kan allesammen se at venstrefløjen blir' mere & mere svækket.
Den udvikling kan kun vendes ved at modstanden udvikler sig.Og den dag
kan være et konkret skridt,hvor vi sammen sætter noget op mod højre
drejningen,politistat og repression.

SOLIDARITET ER AT KÆMPE SAMMEN